

Giới thiệu Nghịch Thiên Tuyệt Ái

Truyện Nghịch Thiên Tuyệt Ái, chuyên nói về một người đàn bà mang trong mình thân phận là vua nhưng lại giữ bên mình một người đàn ông muốn âm mưu soán ngôi vị của nàng.

Nhưng hần vẫn cố tình làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, người đàn ông bên cạnh mình nghĩ gì chẳng lẽ không biết sao chẳng qua là vì quá yêu nên phải chấp nhận. Hần cầu kết với các vị quan trong triều nhằm đánh đổ vương quốc này sau đó đổi tên khác.

Ta hiểu rất rõ hần sẽ làm như thế nào, nếu như mà ta chết rồi, hần không cam, sẽ phản hận. Hần sẽ trở thành yêu thành ma, muốn thế gian máu chảy thành sông, muốn ông trời cùng hần bồi tội.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tuyệt Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sóng ngầm mãnh liệt

Hôm nay phía ngoài kinh thành tràn đầy triều quan Kim Đường vương triều nghênh đón Thiên Tử hồi triều, đội ngũ kéo dài vài dặm, trông rất hùng vĩ.

Nhưng bọn hần mỗi người đều mang vẻ mặt hoảng sợ, sắc mặt tái xanh, chỉ vì nửa tháng trước Nam Cung Sách đi Trường Sa thị sát Tần cung mới được xây dựng hoàn thành thì lại gặp phải thích khách, suýt nữa rơi xuống nước bỏ mạng, hôm nay hần trở về kinh, đoàn người lập tức căng thẳng. Hoàng thượng giờ phút này nhất định là nộ hỏa công tâm, nổi trận lôi đình, bọn họ nếu sơ ý một chút, nhất định chịu không nổi.

Mọi người run run rẩy rẩy chờ đợi Thiên Tử loan giá trở về, một lòng bất ổn ưu sầu, xa xa rốt cuộc nhìn thấy loan giá vàng óng ánh xuất hiện, một nhóm người quả thật rất khấn trương, loan giá còn có mấy trăm thước liên toàn bộ bỏ nhào chạy tới, té nhào vào trước loan giá, cùng kêu lên hô to bệ hạ lịch kiếp trở về, hồng phúc tề thiên, quốc chi Đại Phúc. Cũng không biết người nào hành động tốt, trước khóc lên, vừa khóc, những người khác không chịu yếu thế, tiếng khóc lập tức nổi lên, vang tận mây xanh.

Trường hợp thật buồn cười. Nam Cung Sách ngồi ở trong loan giá, lạnh lùng cười một tiếng, tuấn dung tràn đầy xuy sắc*.

*Vẻ giễu cợt

Mà Tạ Hoa Hồng ngồi chung bên trong loan giá nhìn, cũng không nhịn được mắt choáng váng. Đây là ngũ tử khóc mộ sao?

Đang trở mắt, nam nhân nâng tay nàng, xuống kiệu, mọi người thấy hần xuống kiệu, vì muốn thể hiện mình đối với việc hần có thể bình an trở về là vui cỡ nào mà khóc, tiếng khóc vang hơn.

Nam Cung Sách sau khi đứng lại, chỉ là hướng bọn họ lạnh lạnh đảo mắt qua, há mồm phát một âm——”Àm ỉ!”

Đảo mắt, cái thanh âm quỷ khóc thần gào gì cũng bị mất, không ai còn dám phát ra một tia giả khóc.

Quần thần sát ngôn quan sắc*, nín thở dò xét hướng thiên uy long nhan, nhìn thấy trên mặt hần vẫn như cũ là vẻ mặt bề ngỗ, nhưng không ngờ, trên nét mặt không thấy sát khí, hần. Tâm tình tốt?

*thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt; đoán ý qua lời nói và sắc mặt

Mọi người hai mặt nhìn nhau, rất kinh ngạc. Hoàng thượng bị người ám sát, bức nào hung hiểm, lấy tính tình của hần, giờ phút này hần là giận không kềm được, nào biết. Đoàn người trong lúc nhất thời có chút luống cuống.

Lại nhìn nữ tử Hồng thường đứng bên cạnh hần. Trước đây lúc hoàng thượng ở Trường Sa, mọi người liền suy đoán, hoàng thượng có mới nói cũ, không thể nào mê luyến một cô gái quá lâu, huống chi, nghe nói chuyện ấy hoàng thượng ở tại Trường Sa cho hết hậu phi trở về, mà nữ tử Hồng Thường ở hậu cung liền không danh không phận, bọn họ cho là lần này trở về, nàng sẽ biến mất, không nghĩ tới nàng còn có thể đi theo hoàng thượng trở lại, nhìn hoàng thượng lúc này nhưng là rất là”Chung tình”a!

“Tiểu thư mấy ngày không thấy càng ngày càng đẹp rồi, người cũng càng thêm có sức sống!” Có người lập tức kiến kỵ hành sự*, thử một chút khen Tạ Hoa Hồng.

*Hành động theo hoàn cảnh

Nàng nghe xong cũng có chút ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hồng.

Nam Cung Sách thấy, lộ ra một chút mỉm cười, cười này không giống bình thường hiểm ác, mọi người mắt mình phản ứng mau, lập tức hợp ý, bắt đầu đối với Tạ Hoa Hồng nịnh hót .

“Tiểu thư lần này đến Trường Sa cũng bị sợ hãi, may nhờ khí này sắc không bị ảnh hưởng, vạn hạnh, vạn hạnh a!”

“Đúng vậy a, Đúng vậy a, bọn thần nghe nói hai người bị đâm, mấy ngày nay nhưng là trong lòng nóng như lửa đốt, ăn không vô cũng không ngủ ngon, thấy các người bình an trở về, lúc này mới chân chính yên lòng.”

“Làm cho mọi người lo lắng, thật không không biết xấu hổ rồi !” Tạ Hoa Hồng nhỏ giọng cẩn thận nói.

Không nhận được nghi ngờ, những người này đều là triều đình nhất phẩm đại quan, nếu ở ngày trước, liền cùng với nàng nói một câu cũng ngại lãng phí nước miếng đi, nhưng bây giờ lại với an nguy của nàng lo lắng, cảm giác này không phải rất chân thật .

“Các người đều không có việc có thể làm sao? Toàn bộ chạy tới nơi này phản nản, nghĩ là trăm để cho các người quá dễ dàng sống qua ngày rồi !” Nam Cung Sách mở miệng, mọi người lập tức lại căng thẳng, kinh hoàng .

“Bọn thần, bọn thần.” Đã nói hoàng thượng làm sao có thể tâm tình tốt, dưới mắt quả nhiên lại muốn trở mặt.

“Hừ, trăm gặp chuyện vui tinh thần thoải mái, cũng không cùng các người đa sự, truyền ý chỉ của trăm, bây giờ giảm thuế hai phần cho dân chúng!”

Chuyện vui? Không phải bị đâm thiếu chút nữa bỏ mạng, có gì mà vui?

Lại nói, quốc khố mới bị tiên đế bắt tài Nam Cung Thịnh dùng đến trống rỗng, mặc dù lấy gia sản nghịch tặc Lâm Nam vương Triệu Hán tới bổ sung, nhưng so sánh với lúc trước tràn đầy, quốc khố vẫn trống không, hiện muốn giảm thuế, thật là ngoài dự tính của người khác.

Không biết đây thật ra là người nào đó bởi vì trí nhớ của tiểu trùng tử của hần thức tỉnh, Long tâm cực kỳ vui mừng mới có thể làm như thế. Quần thần không rõ ý tưởng, không khỏi toàn bộ ngu ngốc ở đó.

Nam Cung Sách hướng mọi người nhàn tản cười một tiếng. “Thế nào, các người không thích thấy trăm khó được thiện tâm đại phát, ân trạch với dân chúng? Đã như vậy, vậy thì.”

“Quân vô hí ngôn, lời nói ra nào có thu hồi, đoàn người là thật cao hứng, cao hứng nhất thời nói không ra lời thôi.” Tạ Hoa Hồng nghe được hần nguyện ý giảm thuế, vui mừng, sợ hần đổi ý, vội cắt đứt lời của hần nói.

Chúng thần lúc này cũng lục tục hồi hồn rồi, có người vội vàng tiếp lời nói: “Dạ dạ dạ, chúng ta vì dân chúng vui mừng, hoàng thượng ân trạch thiên hạ, bọn thần thay mặt dân chúng tạ ơn hoàng thượng!”

Tiếp, một nhóm người vừa sợ kinh hoàng hoảng sợ hướng hần quỳ lạy.

Nam Cung Sách cười. “Vậy cũng tốt, chuyện này cứ làm như thế thôi.” Xoay người, dặt tay tiểu trùng tử của mình lại nói: “Chúng ta đi thôi, tự dung bị quý khốc thần gào một hồi, bỗng làm chậm trễ thời gian hồi cung, quả thật không giải thích được!” Giọng nói tràn đầy không vui, hiển nhiên tâm tình trong nháy mắt lại biến thành xấu.

Mọi người tê dại da đầu. Đều nói, lòng của nữ nhân, kim dưới đáy biển! Theo ý bọn hần, hoàng thượng tâm mới quý trắc không phân rõ, hỉ nộ hoàn toàn không có đạo lý mà theo.

Mọi người trong bụng kêu khổ, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ đành phải cúi đầu nghe theo, cẩn thận cung tiễn hoàng thượng cùng sủng phi của hần hồi cung.

“Tiểu tử của ta, ngài chớ lại khóc nữa, này. hoàng thượng mà thấy, mặt lại giận dữ.” Lý Tam Trọng thấy Tạ Hoa Hồng hốc mắt lại đỏ hồng, nhanh chóng hướng cửa liếc liếc, liền lo lắng người nào đó lúc này xuất hiện.

“Người là ân nhân cứu mạng của ta, thấy người có thể bình an vô sự, ta chỉ là cao hứng!” Nước mắt nàng không ngừng lại rớt xuống.

Hôm đó ở trên thuyền hoa, Lý công công vì nàng cùng gia đỡ mũi tên, may nhờ mạng hần lớn, tên không trúng vào chỗ nguy hiểm, nghi ngại mấy ngày liền khỏi hần, nhưng chỉ cần nhớ tới hình ảnh kinh hiểm hôm đó, nội tâm của nàng đối với Lý công công cảm kích liền không cách nào khắc chế chảy ra, lúc này chuyện tình xảy ra cũng qua hơn tháng, thấy hần thì kích động muốn khóc.

“Cái này. Nô tài biết được ngài vui mừng ta đại nạn không chết, nhưng là. Nhưng là.” Hần vừa khản trương hướng cạnh cửa nhìn lại.

Chủ tử không thích tiểu thư khóc, cố tình gần đây tiểu thư hướng về phía hần luôn khóc, vừa bắt đầu chủ tử chịu đựng không nói gì, nhưng liền khóc một tháng sau, chủ tử đối với hần chính là bức mình, chỉ cần hần thấy tiểu thư khóc, mặt lập tức kéo xuống, cả ngày sau, hần dùng nghĩ chiếm được sắc mặt tốt của chủ tử.

“Ta biết rõ gia thích làm phiền người, nhưng người đừng để ý đến hần, bất kể như thế nào, người là ân nhân cứu mạng của chúng ta.” Tạ Hoa Hồng gạt lệ nói.

Lý Tam Trọng nghe vậy, cười gượng đáp lại. Những chuyện khác còn dễ nói, nhưng chuyện liên quan đến tâm can bảo bối tiểu trùng tử của chủ tử, chủ tử nếu thật giận, đầu đề ý đối phương là người nào, khiến người nọ xui xẻo.

“Lý công công, người đừng sợ, tên kia nếu dám đối với người như thế nào, ta nhất định cùng hắn trở mặt!” Nàng nghiêm nghị nói, nói rõ cho hắn dựa vào.

Hắn nghe nước mắt cũng sắp rơi xuống. Theo hắn quan sát cùng với nghe được một chút không nên nghe, tiểu thư chính là khắc tinh của chủ tử, hơn nữa còn là từ kiếp trước của chủ tử liền bắt đầu khắc, đến kiếp này lại còn khiến chủ tử cho đúng phải, thậm chí cam tâm tình nguyện lần nữa bị khắc chết, khắc tinh bảo bối của chủ tử này nếu chịu hộ hắn, hữu dụng còn hơn kim bài miễn tử.

“Đa tạ tiểu”

“Người nếu vì nô tài kia cùng trầm trở mặt, là không đáng giá đấy!” Một người không được hoan nghênh, lúc này chậm rãi tiến vào.

Lý Tam Trọng vừa thấy chủ tử, sắc mặt vui mừng mới lộ ra lập tức thu hồi, gương mặt nhẵn thành hoa khô.

Tạ Hoa Hồng thấy thế, quay đầu lại trừng nam nhân của mình. “Ngài nói này là cái lời nói gì? Lý công công có ân với chúng ta, ngài không nên lấy oán báo ân!” Nàng cảnh cáo. Gia tính tình ác liệt, nàng nếu không nói rõ, khó đảm bảo hắn sẽ không làm bậy với Lý công công.

Nam nhân khẽ híp híp mắt, khó chịu liếc nàng. “Nô tài kia chỉ là chịu một vết thương nhỏ, đã thu của hậu cung không ít thuốc bổ, hiện đồ tốt trong phòng hắn cũng phải nhiều đến mức tràn ra ngưỡng cửa, người ở đây vì hắn cảm kích rơi lệ, chốc nữa hắn bỏ đến chảy máu mũi!” Hắn bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói.

Lý Tam Trọng nghe xong, da đầu tê rần, vội quỳ xuống. “Nô tài đáng chết, không nên nhận lễ của các nương nương!”

“Chậm, Lý công công, họ sao lại tặng lễ cho người?” Tạ Hoa Hồng hỏi. Trình độ chán ghét nàng của những nữ nhân trong hậu cung, không vui mừng khi nàng bị thích khách giết chết thì thôi, đối với Lý công công xả thân cứu nàng, như thế nào có thể cảm kích đến nổi tranh nhau đưa thuốc bổ cảm tạ?

Nam Cung Sách miệng nhếch lên. “Nô tài kia có công cứu giá, đám nữ nhân hậu cung kia đoán chừng lúc này là hồng nhan trước mặt ta, cho nên dùng sức nịnh bợ.” Hắn khinh thường cười lạnh.

Lý Tam Trọng mặt càng đỏ hơn. Bởi vì quả thật như thế không sai, mấy ngày nay, đám nương nương hậu cung kia đối với hắn hỏi han ân cần đến khiến hắn thụ sủng nhục kinh.

Nhưng nói trắng ra, còn không phải là bởi vì chủ tử tâm tình tốt không hề “Hạ độc thủ” đối với hậu cung, những người này mau quên vết sẹo đau, không khỏi hy vọng qua hắn hiểu hướng đi của chủ tử, tốt nhất còn có thể mượn miệng hắn, lúc nào cũng nhắc nhở chủ tử ai đó trong hậu cung còn tha thiết mong đợi hắn xuất hiện, đừng làm cho chủ tử đem lấy nàng mất một chút cũng không còn.

Những thứ lễ này hắn nguyên là không dám thu, nhưng lại sợ khiến đám nương nương mất mặt, nghĩ chờ một thời gian rồi lại đưa về, vậy mà trước hết lại bị chủ tử biết được, lần này hiểu lầm lớn, chủ tử hận nhất người bên cạnh nhận hối lộ, hắn thảm!

Tạ Hoa Hồng thấy bộ dạng hắn khóc không ra nước mắt, nhiều ít cũng đoán ra chuyện gì xảy ra, không khỏi chống tay, tầm mắt cảm tức hướng tới Nam Cung Sách nói: “Đều là ngài không tốt, tính xấu không đổi, đã quên ngày trước trong phủ nuôi một nhóm hậu cung, sau mới giả thần giả quỷ hù dọa chạy, lúc này lại xuất hiện một đám, ngài là có ý tức chết ta, còn chắc chắn ta đời này không bị bệnh tim, tức không chết?”

“Hừ, ta nếu không nhớ lại quá khứ, còn gây ngốc bao dung ngài bắt đắc dĩ mới thu nhiều nữ nhân như vậy, nhưng ngài căn bản là tự gây nghiệt không thể sống, hôm nay cảm thấy lạ khi người bên cạnh nhận hối lộ, thật ra thì đầu sỏ chân chính gây nên là ngài!”

Khuôn mặt Nam Cung Sách biến đen. Nữ nhân này công phu giận chó đánh mèo là từ người nào? Đào mắt loạn tiễn liền bắn tới trên người hắn. “Thùy.”

“Đừng nói ahhh. . . Ngài cùng hậu cung rồi rắm không cần liên lụy đến Lý công công là được, về phần ta.” Nàng hốc mắt đỏ lên. “Chỉ là ta không biết nhìn người!”

Không biết nhìn người? Nam Cung Sách nghe lời này, ruột xanh mét rồi.

“Về sau mọi việc ta sẽ lấy hoàng hậu vì tôn, thậm chí, xin nàng làm chủ an bài ngài thị tẩm. Lúc này ta sẽ không để cho ngài ích kỷ làm việc, tùy tiện tổn thương người khác.” Nàng tuy là bộ dáng lỗ chĩa chực khóc, nhưng trong lời nói tràn đầy cảnh cáo.

Kiếp trước hắn dùng không ít thủ đoạn vô nhân đạo đem hậu cung giải tán, trong quá trình làm thương tổn không ít người, đời này, nàng sẽ không mặc cho hắn làm xằng làm bậy nữa.

“Người nguyện ý đem ta cùng hưởng cùng với người khác?” Ánh mắt người nào đó cực kỳ nguy hiểm.

Nàng mím môi. “Đây là ngài tạo nghiệt, ta dù không cam lòng, thì phải làm thế nào đây? Ngài đi đi, hôm nay ta không có tâm tình gặp lại ngài!”

Hắn liền giật mình. Nàng lại còn dám đuổi hắn?

Lý Tam Trọng cũng ngây người. Tiểu thư thật là mãnh liệt, dám cho chủ tử ăn canh bẻ môn!

Lấy tình tình của chủ tử, chén này canh nuốt không nổi chứ?

Quả thấy khuôn mặt âm hiểm của chủ tử, hắc khí lượn lờ, bày tỏ hấn sắp giận điên lên.

Tiếp, hấn đứng dậy, phát tay áo, sau —— quay đầu đi?

Lý Tam Trọng cảm rơi xuống. Chủ tử tức giận thành như vậy, cũng còn có thể nuốt vào?

Nguy rồi, đây cũng không phải là chuyện tốt a.

Lý Tam Trọng tâm càng hoảng. Sau khi chủ tử đi ra khỏi cánh cửa này, không biết ai sẽ xui xẻo rồi.

Trong đại điện, không khí lo lắng.

“Trương Anh Phát, ngươi nói đi, đây là do người nào gây nên?” Nam Cung Sách sắc mặt không tốt hỏi.

“Thần. Không biết.” Hấn nhắm mắt đáp. Hoàng thượng ở Trường Sa bị đâm, hấn thân là Trường Sa quận trưởng, dĩ nhiên khó chối tội này, bị xách tới trong kinh hỏi tội.

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, ngươi lại hỏi gì cũng không biết?” Về mặt càng thêm lạnh lạnh kinh người.

Trương Anh Phát run lòng lộng giật thót mình. “Hồi hoàng thượng, dám thích khách kia mặc dù bị ảnh tử bắt lại tại chỗ, nhưng bọn hấn tựa hồ bị uy hiếp gì không dám nói thực, kiên quyết không chịu khai ra ai là chủ mưu. Chuyện này còn giằng co.”

Hộ giá bắt lực, liền truy xét đầu sỏ cũng không có manh mối, cái đầu này của hấn chỉ sợ khó giữ được.

Khỏe miệng Nam Cung Sách xé ra, thối mặt nghiêm từ trên long ý đứng lên. “Trẫm không bằng giết gà dọa khỉ, trước làm thật ngươi, cho người ta biết trẫm giận rất lớn, không chỉ dọa một chút kẻ chủ mưu, cũng làm cho người phía dưới thấy, về sau hộ giá để ý cẩn thận hơn!”

Trương Anh Phát biểu tình biến đổi, sắc mặt lập tức thảm thành tử thi trạng.

Lý Tam Trọng một bên nặng nề thở dài. Thi ra là xui xẻo lúc này là Trương đại nhân.

Hấn vì người ngoài mà bị thương, cũng không nhìn thăm mừng vì may mắn của mình. Nếu không phải là tiểu thư che chở, xui xẻo nên là hấn.

Trong thâm cung.

“Chủ tử, Trường Sa quận trưởng Trương đại nhân bị xử tử rồi!” Cung nữ vừa được tin tức, lập tức kinh hoảng tới bẩm.

“Thật bị xử tử rồi hả?” Cô gái hai vai run rẩy, hoang mang lo sợ đứng lên.

“Hoàng Lệnh hạ xuống, hấn liền bị lôi ra đi hành hình rồi, hơn nữa.” Nói tới chỗ này, cung nữ toàn thân run lên sau mới nói tiếp: “Hơn nữa hoàng thượng ngại hấn chết quá thống khoái, đơn giản chỉ cần hạ lệnh đem hấn đánh đến chết.”

“Đánh đến chết?” Nàng sợ hãi lên tiếng kinh hô.

“Nghe nói lúc thi thể được mang ra tới, đã nát không chịu nổi, khuôn mặt liền là ai cũng không phân rõ.” Cung nữ tưởng tượng hình ảnh kia, không nhìn được ôm lấy bụng, che miệng, buồn nôn ghê tởm đến muốn ói rồi.

“Hấn. Hấn ác như vậy? Trương Anh Phát nhưng là trung thần a!” Nàng kinh hoảng.

“Đúng vậy a, ngay cả Trương đại nhân cũng hung ác như vậy, nếu biết chuyện này là ngài chủ mưu.” Cung nữ sợ run cả người, không dám nghĩ hậu quả.

“Cấm mồm, ta chính là cho đám người này phí tuyệt bút an gia, bọn họ nếu dám khai ra ta, người nhà của bọn họ một cũng đừng sống!” Nàng ác độc mà nói. May nhờ nàng trước đó liền đề phòng, đem tánh mạng già trẻ lớn bé nắm ở trong tay, ngộ nhờ hành thích thất bại, cũng không sợ bọn họ sẽ đem nàng khai ra.

“Nhưng là. Suy nghĩ một chút thảm trạng của Trương đại nhân, chúng ta tương lai nếu còn muốn hành thích, sợ rằng càng thêm không dễ dàng.” Cung nữ sầu khổ mà nói.

“Thật là đáng chết, kế hoạch làm sao thất bại? Hấn nếu chết, cũng không có chuyện gì, tại sao không chết, tại sao không chết?” Nàng khắc chế không được mắt.

“Chủ tử, cẩn thận tai vách mạch rừng a!” Cung nữ kinh hoàng luống cuống nhắc nhở nàng. Tai mắt của người nọ ở khắp nơi, không lưu ý một chút, quý sai lấy mạng liền tới cửa.”Phải biết Trương đại nhân chết đi rõ ràng đang cảnh cáo ngài, nhưng nếu vô ý bại lộ bí mật, nhất định khiến ngài bị chết so với hắn còn thảm hơn!”

Nàng nghe vậy nặng nề hút không khí. So với kia còn thảm hơn. Vậy. Thành cái gì?

“Không được, ta không thể ngồi mà đợi chết, người nhanh tìm Phụng Trữ vương đến, ta cần hắn, hi vọng của chúng ta đều ở trên người hắn, mau, nhanh đi dẫn người !” Nàng hét hoảng phân phó.

Đêm tháng sáu lạnh, dưới ánh trăng sáng ngời, trong ngự hoa viên, mùi hương hoa nhài thoang thoảng phiêu đưa.

Nam nhân kia vẫn nhớ nàng yêu mùi thơm cùng tư thái hoa này, ở chỗ này đủ loại hoa nhài.

Nam nhân chậm rãi đi tới phía sau nàng, nhẹ nhàng ôm eo của nàng.

Mùi hương hoa lại quen thuộc trên người hắn, nàng hít sâu một hơi, dị thường an tâm, ở trong lòng hắn càng thêm buồn lòng.

“Không giận ta?” Hắn hỏi.

“Ai nói, còn giận !”

Hắn cười khẽ.”Chúng ta chia lìa thật lâu, thật vất vả gặp nhau, người giận ta?”

Nàng cố ý hừ nhẹ một tiếng, trong mắt hiện lên một tầng màn lệ.

“Người cũng không đau lòng ta?” Hắn ách giọng hỏi.

Nàng ghen ngào.”Đau, rất đau.” Đau chết!

Hắn khẽ mỉm cười, “Cái này đủ rồi, cũng không uống những năm này ta cô đơn.”

Ngực nàng căng thẳng, xoay người sang chỗ khác, khuôn mặt nhỏ nhắn dán tại lồng ngực hắn, hai cánh tay hung hăng ôm chặt hắn.”Đủ rồi, ngài là muốn cho ta đau lòng đến chết sao?”

“Điều này cũng không tệ, như vậy, ta thoải mái nhiều.” Hắn cười.

“Ngài!”

Hắn từ từ thờ dài.”Ta thừa nhận hậu cung nhiều là vì trả thù người, kiếp trước người bội tín rồi ta mà đi, sau khi chuyển thế, ta liền cố ý làm đủ chuyện nàng không thích, nhưng hôm nay nàng trở lại, vậy.”

Nàng lập tức thần sắc hoảng sợ nói: “Không, không thể, ngài không thể đối với hoàng hậu cùng với chúng Tàn phi bất lợi!”

Một ánh mắt sắc bén từ trong đáy mắt hắt lên rồi mất.”Họ nếu an phận, ta làm sao sẽ đối với họ bất lợi?”

“Không, ngài người này đáng tin cậy, ngài phải đáp ứng ta, tuyệt không giết người không giải thích, ta không hy vọng bất cứ người nào trong hậu cung bởi vì ta mà bị hại.” Nàng đối với hắn hiểu rất rõ, từ cảnh cáo nhất định phải nói trước mới được.

Nam nhân giống như biết nàng sẽ yêu cầu như vậy, lúc này cũng không biến sắc gật đầu.”Được, nếu là họ không phạm nàng, ta liền có thể dung họ.”

“Ngài tốt nhất nói được là làm được!”

Bất mãn nheo mắt.”Cái người nữ nhân này thật không cho có người sướng tâm!” Lời của hắn cho tới bây giờ cũng chỉ có nàng dám hoài nghi.

Hiểu được lại chọc giận nam nhân này, nàng lấy mình hướng trong ngực hắn nhu.”Chớ bực, ta chỉ là sợ nhân quả, kiếp trước chúng ta không thể gần nhau, đời này hi vọng ngài có thể tích thiện nhiều, đừng khiến chúng ta chia lìa nữa.”

Lòng ngực của hắn cứng lại.”Người cho rằng là ta làm nhiều việc ác, ông trời trừng phạt, chúng ta mới không thể sống đến đầu bạc?”

“Có lẽ không phải, nhưng, ta cuối cùng không muốn có bất kỳ lý do gì để cho ta bị buộc rời khỏi ngài.”

Hắn trầm mặc không nói, tựa hồ suy nghĩ sâu xa lời của nàng.

“Gia, hải tử của chúng ta đâu?” Hỏi lâu, nàng chán chừ, lên tiếng lần nữa.

Nàng dùng tánh mạng đổi lấy hải tử, chỉ gặp một lần lúc ra đời, từ đó liền thiên nhân xa cách vĩnh viễn .

Kể từ khi nhớ lại quá khứ, nàng liền vẫn muốn hỏi, rồi lại sợ biết càng nhiều, càng thấy thật xin lỗi hài tử, nàng là mẫu thân không có trách nhiệm, sinh hạ liền buông tay bất kể, không biết. Hài tử có hay không vì vậy oán nàng?

“Người nói Cẩn nhi?”

“Cẩn nhi, nữ nhi của chúng ta gọi là Cẩn nhi?”

“Ừ, Công Tôn Cẩn.”

“Nàng ngày thường.”

“Bề ngoài giống như người!” Biết được nàng muốn hỏi điều gì, hần nói thẳng.

“Giống ta?” Nàng lộ ra vẻ vui thích.”Nàng có từng.”

“Cẩn nhi không hận người, chỉ là tiếc nuối không thể chính miệng gọi người một tiếng mẫu thân.” Rõ ràng nàng đang suy nghĩ gì, hần bùi ngùi nói.

“Nàng thật không trách ta?” Nàng vui mừng vô cùng hỏi.

“Nàng không trách người, nhưng ta trách, cái người nữ nhân không có tim không có phổi này, đem nữ nhi bỏ lại cho ta nuôi, mình chết xong hết mọi chuyện, không sợ ta dưới con nóng giận đem nữ nhi.”

“Ngài không có chứ?” Nàng lập tức lộ ra vẻ sợ hãi.

Hần âm hiểm cười lạnh.”Tại sao không có?”

“Hồ dữ không ăn thịt con, ngài sẽ không thật giết nữ nhi của mình?”

Hần càng cười càng lạnh lạnh.”Người phải hiểu rõ ta ngay lúc đó hận ý có nhiều.”

“Ngài.” Nàng cả kinh nói không ra lời.

Hần buông ra tay của nàng ôm trong ngực, thần sắc kia quả thật tàn nhẫn đến làm người ta giận sôi.

Nàng ngạc nhiên. Chẳng lẽ nàng năm đó thật chú hạ đại họa?

“Hoàng thượng, hậu cung đã xảy ra chuyện!” Đột nhiên, Lý Tam Trọng vội vàng báo lại.

Nàng nghe tiếng vừa cả kinh.”Lý công công, hậu cung xảy ra chuyện gì?” Không kịp đợi Nam Cung Sách hỏi, nàng đã cướp hỏi tới.

“Thái Lệ nương nương một canh giờ trước. Treo cổ tự sát!”

“Cái gì?” Nàng cả kinh thất sắc.

Nguyên nhân Thái Lệ tự sát hẳn là sợ tội tự sát?

Tạ Hoa Hồng khó có thể tin đứng ở trước điện Thái Lệ, nội tâm rung động. Không nghĩ tới, thích khách ở Trường Sa là nàng an bài!

Cô bé kia còn muốn mệnh của nàng cùng gia, tại sao, tại sao?

“Tiểu thư, chớ đứng, hoàng thượng xin ngài trở về điện.” Xuân Phong cô cô tiến lên mời người.

“Xuân Phong cô cô, người nói, chuyện trên thuyền hoa ở Trường Sa, thật là Thái Lệ gây nên sao?” Nàng không nhịn được hỏi.

Nàng rất khó tin tưởng Thái Lệ trẻ tuổi, thiện lương sẽ làm ra chuyện như vậy.

“Này.” Xuân Phong cô cô không cách nào trả lời.

“Người cũng tin tưởng Thái Lệ là sợ tội tự sát?”

“Hậu cung vốn là chỗ hung hiểm, chuyện gì đều có thể xảy ra.” Xuân Phong cô cô bắt đầu dĩ nhiên.

Nàng chậm rãi cúi thấp mặt. Nàng này dĩ nhiên rõ ràng, ở Đường triều thì gia mặc dù không xưng đế, nhưng hậu cung của hần cũng là tranh đấu cực kỳ hung hiểm, ngay cả sau lại ngồi lên ngôi vị hoàng đế Lư Lăng Vương, hoàng hậu của hần – Vi hoàng hậu không chỉ có loạn chính, hơn liên hiệp nữ nhi công chúa An Nhạc mưu sát hần, sau khi chết thậm chí mặc kệ thi thể rữa nát cũng không nguyện để cho hần hạ táng.

Hậu cung tranh đoạt sao mà hiểm ác, nàng hiểu rõ, chỉ là. Ai, liên lụy tới Thái Lệ, nàng yêu thích cô gái kia như thế, hơn nữa nhận định nàng là muội muội đơn thuần có thể thổ lộ tình cảm, vậy mà.

Nàng khó chịu cúi đầu xuống.

“Tiểu thư, Thái Lệ nương nương để lại di thư, thừa nhận là nàng mua hung thủ mưu sát, nàng muốn giết hoàng thượng cùng ngài, ngài cần gì phải vì nàng tiếc hận.” Xuân Phong cô cô khuyên.

Trong lòng nàng khổ sở, như cũ cúi đầu không nói.

“Tiểu thư, tuy là ngày tháng sáu, nhưng gió đêm lạnh, ngài trở về đi thôi, đừng làm cho hoàng thượng lo lắng.”

Nàng vẫn là yên lặng đứng bất động, Xuân Phong cô cô chỉ phải lại nói: “Nếu Thái Lệ nương nương là vô tội, tin tưởng hoàng thượng cũng sẽ tra rõ rõ ràng, ngài ở nơi này đứng cũng không làm nên chuyện gì, chỉ biết phung phí Thái Lệ nương nương nghỉ ngơi thôi.”

Lời này khiến nàng bỗng chốc nghĩ đến cái gì, lập tức nhắc chân đi.

Xuân Phong cô cô thấy nàng chạy gấp, mau đuổi theo. Thấy nàng một đường vọt vào Long tẩm.

Nam Cung Sách bưng ly trà, động tác uống trà bởi vì nàng xuất hiện mà dừng lại, khóe miệng khẽ nhếch, Xuân Phong cô cô đi theo vào điện thấy vậy, lập tức không tiếng động lui ra ngoài.

“Ngài thề Thái Lệ chết đi cùng ngài không liên quan?” Tạ Hoa Hồng mặt băng bó hỏi hần.

Hần thả ra ly trà trong tay, ngón trỏ vuốt ve dọc theo chén, ánh mắt cũng không nhìn nàng. “Làm sao có thể nói không liên quan, dù sao, nàng muốn giết chính là chúng ta!” Thanh âm hần cũng không như thế nào vang dội, cũng rất là lạnh lùng.

“Nếu chuyện này thật là Thái Lệ gây nên, liền lại là chuyện khác, nhưng nếu như là thủ đoạn ngài trừ đi hậu cung, ta liền tuyệt sẽ không tha thứ ngài!”

Ánh mắt hần rõ ràng âm chí. “Ngươi đang uy hiếp ta?”

“Không sai, chính là uy hiếp ngài, Thái Lệ là bằng hữu duy nhất của ta ở nơi này, ngài nếu hại nàng, chính là làm tổn thương ta, huống chi ngài mới đáp ứng ta không làm thương hại hậu cung!”

“Tiểu Thủy nhi a, ta cũng không có nuốt lời.” Hần bỗng nhiên cười, ung dung nhả bước hướng nàng, nhìn kiêu dung nàng nghi ngờ, đáy mắt cung chiều, mấy trăm năm qua chưa thay đổi.

Nàng mím môi. “Gia tốt nhất đừng gạt ta!” Nàng đã nghe nghe thấy chuyện Trương đại nhân bị xử tử, người này nói giết liền giết, hoàn toàn không có niệm tình cảm, cho nên không thể trách nàng lấy chuyện Thái Lệ chết đi cùng hần dính ở chung hần dính ở chung một chỗ.

“Ta không có lừa ngươi.” Ngón tay hần lau ti mi gương mặt nàng, yêu thích không buông tay. Thật thần kỳ, nha đầu này bất kể dáng ngoài biến chuyển như thế nào, nhưng ở trong mắt hần chính là thượng thừa mỹ ngọc, vĩnh viễn là bảo bối của hần.

Nàng thờ phào nhẹ nhõm. Có lời hứa của hần, nàng hơi an tâm chút, nếu Thái Lệ chết đi cùng hần có quan hệ, nàng thật đúng là không biết như thế nào cho phải? Huống chi, trong lòng nàng còn có khác chuyện khác không nghĩ được.

“Gia, con gái chúng ta, ngài thật, thật.” Nàng nói không được, chỉ là vừa vội vừa giận nhìn chăm chăm hần.

Nhắc tới chuyện này, trên mặt hần nhộn nhạo nhu tình lập tức không thấy, khóe miệng ác liệt nhếch lên. “Chuyện Cẩn nhi nàng cũng không cần phải hỏi nhiều.” Hần cố ý không đề cho nàng tốt hơn, oán khí trong lòng hần không có toàn bộ tiêu tán, tính xấu không thay đổi, luôn luôn muốn chinh nàng, ai bảo nàng dám làm hần khổ lâu như vậy!

“Ngài!” Nàng tức giận nộ hòa công tâm.

Mắt hần sáng lên nhìn chăm chăm nàng, vui vẻ nhìn thân thể khỏe mạnh của nàng tức giận đến đỏ mặt tía tai, bộ dáng như vậy cực kỳ xinh đẹp, giống như nắng gắt mùa hè đem tối tăm tích lũy trong lòng hần dần dần tiêu diệt.

“Gia, nói cho ta biết, nữ nhi của chúng ta là bình an vượt qua cả đời, ngài không đem nàng thành công cụ trả thù ta!” Nàng quỳnh lên, nắm lấy ống tay áo của hần muốn hần bảo đảm.

Hần mất liếc ống tay áo bị bóp nhấn của mình, trên mặt không có nửa phần tức giận.

“Tiểu Thủy nhi, nàng thật là kích động, rất tốt, rất tốt!” Hần cao hứng cười to.

“Gia!” Nàng quả thật bị hần tức chết, lớn tiếng hướng hần rống.

Hần chấn động, càng thêm cười sượng.

Tiểu Thủy nhi rống, sức sống mười phần, thật êm tai dễ nghe a!

“Lão nhân gia” hân vui vẻ, cũng làm Xuân Phong cô cô cùng Lý Tam Trọng bên ngoài cả kinh nhìn mắt nhau. Bên trong là thế nào? Chủ tử chẳng lẽ đã biến thái đến tiểu thư rống càng lớn tiếng, hân càng vui sướng?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tuyệt Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hậu cung gièm pha

Ban đêm yên tĩnh, trên giường rộng, nam nhân vẫn mở to mắt chưa ngủ.

Nữ nhân bên cạnh lúc ngủ say ngực hơi phập phồng, hân nhẹ nhàng đều đặn thở theo, hưởng thụ cảm giác khoái trá cùng người nào đó cùng hô hấp.

Kể từ sau khi tìm về nàng hoàn chỉnh, cũng qua cả tháng, hân vẫn lần này đến lần khác, cẩn thận suy nghĩ phần cảm giác này.

Lúc này hân không chỉ tìm về người của nàng, cũng tìm về hồn của nàng.

Hân chăm chú nhìn gương mặt đang ngủ của nàng, nhìn thật lâu, tình yêu của hân đối với nữ nhân này đến chết cũng không phai nhạt, hân một lòng cho dù bể nát, cũng có thể tình luyện lần nữa, rèn luyện đến xinh đẹp rực rỡ.

Vì này nữ nhân này, hân đã từng vạn kiếp bất phục, chẳng qua hiện nay, hân vui sướng thỏa mãn.

“Tiểu Thủy nhi a, Tiểu Thủy nhi, ngươi có biết chuyện ngu nhất ta đã làm, là cái gì không?” Hân nỉ non tự nói.

“Là cái gì chứ?” Nàng còn buồn ngủ, ngáp dài hỏi.

Căn bản không nghĩ sẽ có thanh âm đáp lại mình, nhưng nữ nhân nên ngủ say đột nhiên tỉnh, hân nguy hiểm híp híp mắt. Nàng ở dưới mí hân mắt giả bộ ngủ, hân lại không lưu ý? Hân tự tay vuốt khuôn mặt nàng, che ở cái miệng anh đào nhỏ nhắn, cố ý cắn môi của nàng, vuốt ve giày xéo, tỏ vẻ trừng phạt.

Nàng bắt đầu dùng ngón tay chọc chọc đầu vai hân, nam nhân không để ý tới, nàng tròn mắt, cắn lại.

Hơi đau, hân buồn buồn cười một tiếng, rốt cuộc dùng khi dễ người, nhìn môi nàng trướng hồng, nui lửa đang bốc hơi nóng, ánh mắt nhất thời xuân sắc hoà thuận vui vẻ. “Muốn biết chuyện đàn ta đã làm?”

“Gia tư chất hơn người, nếu có sự tích ngu dốt, dĩ nhiên làm cho người ta tò mò.” Nàng vuốt môi sưng, vừa tức giận, vừa thẹn thùng. Người này không ngủ được lại đi quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, thật là quái nhân!

Hân cười. “Ngươi nếu biết ta từng ngu xuẩn, đại khái sẽ rất đắc ý.”

“Đó? Là cái gì?” Nàng nhất thời càng thêm tò mò.

“Yêu người, là chuyện ngu xuẩn nhất ta làm.” Hân nói.

“Cái gì? Ngài hỏi hận?”

Nam Cung Sách không vui liếc nàng. “Mặc dù ngu xuẩn, nhưng ta nhưng chưa nói qua lời nói hối hận.” Nhìn thấy vẻ mặt nàng không cách nào hiểu, hân có vẻ không vui còn nói: “Ngươi có biết có loại tiên tử, nhìn nhu nhược lại xinh đẹp, làm cho người ta hận không được thu vào lòng bàn tay che chở, không biết, tiên tử khiến triều mến đồng thời, cũng làm cho người ta tan xương nát thịt.”

Nàng ngẩn ra, hiểu ý tứ của hân. “Xác thực, thông minh như ngài, yêu ta xác thực là chuyện ngu dốt, nhưng ngài cố tình dùng cảm tiến tới, biết rõ không thể làm mà vẫn làm, ngài là thông minh một đời, hồ đồ nhất thời!” Nàng mỉm cười nói.

Yêu nàng đối với hân mà nói, tuyệt đối là đau khổ đau khổ, mà người cũng là tự tìm tội chịu!

Hân chấn động, cười đến rung động tâm can. “Trăm tình nguyện hồ đồ lần này, cam tâm tình nguyện a!”

Nàng đầu tiên là cười theo, nhưng chỉ chốc lát lại giận. “Nhưng ngài chính là hư hỏng, khi dễ ta cũng vui vẻ!” Tên vô lại!

Hân lập tức rõ ràng nàng chỉ là cái gì. “Đó là người đáng đời!” Hân xuy thanh.

“Cần nhi là thể thân của ta, ngài coi như đã thương người trong thiên hạ, cũng quyết định sẽ không đã thương nàng chút nào, lại cố ý muốn khi dễ ta!” Người này đối nàng oán khí chưa tiêu, chỉ có thể đem Cần nhi trêu tức nàng, sau khi nghĩ thông suốt, đối với hành động của hân dờ khóc dờ cười.

“Cái người này giờ mới nghĩ thông suốt, trách ai được?” Hân hừ tức, thần sắc kia rất cộc mạnh. Sau khi nàng mất, nữ nhi thành chí bảo của hân, đừng nói người khác, ngay cả hân cũng không động được một cây lông măng của nữ nhi.

Nàng neoh lại mắt nhìn thần thái liễu lĩnh của hân. “Ta coi con gái chúng ta không chỉ có cả đời trôi qua thoải mái, cá tính nhất định cũng là do ngài nuôi, ngoan tà đến nông nổi không người nào có thể khống chế, một đứa trẻ thật tốt bị hân dạy dỗ, còn có thể là “Người bình thường” sao?

Hân lúc này là thật đắc ý. Nữ nhi quả thật hoàn toàn truyền thừa thông minh tuyệt đỉnh của hân, và lại tính tình chánh tà khó phán định.

Chỉ là, không biết may mắn hay không may mắn, số mạng hai cha con bọn họ, lại cũng là giống nhau, đều có tử huyệt khắc tinh, khắc tinh của hân là Thủy nhi, mà tử huyệt của Cẩm nhi lại là trượng phu của nàng.

“Cẩm nhi rất tốt, tính tình của nó mới không thua thiệt!” Hân đương nhiên mà nói.

Nàng một hồi không nói gì, cuối cùng chỉ đành phải bất đắc dĩ lắc tay hỏi: “Gia, ta ngộ đến khiến ngài hù dọa đi, trắng trắng lo lắng chừng mấy ngày, sau khi hành hạ ta như thế, oán của ngài nên tiêu mất chứ?”

Hân lúc này mới khẽ thở dài một tiếng, “Thủy nhi, ngươi có nghe nói qua, thời gian là hình cụ khảo nghiệm người nghiêm khắc nhất.”

Nghe lời này, lòng của nàng lập tức nín lên. Hân còn là không thể quên được chuyện nàng để cho hân khổ đợi thật lâu sao?

“Gia, là ta phụ ngài, ngài nếu vẫn đối với ta có oán, ta. Ta không lời nào để nói!” Nàng đóng chặt mắt lại. Minh tạo nghiệt muốn mình gánh, gia muốn hà tiện thế nào, nàng đều nhận.

Nhìn bộ dáng sẵn sàng chịu chết của nàng, hân đột nhiên cười. “Tiểu Thủy nhi, yêu ngươi là ngu xuẩn, nhưng là, không thương ngươi, là bị thương, ngươi nói, ngu xuẩn vẫn còn có thể chịu, bị, ta làm sao có thể nhịn đây? Phần tâm tư ta đối với ngươi này là thế nào mà cũng không mòn a!” Hân không thể làm gì, cảm thán mà nói.

Nàng bỗng nhiên mở mắt, mắt to nhẹ nhàng đã hiện lên một tầng hơi nước. Tình cảm của người này đối với nàng, căn bản đã là đo lường không nổi rồi.

Hân cơ hồ hàng đêm đưa mắt nhìn nàng, nàng thỉnh thoảng còn có thể nghe hân phát ra nhàn nhạt thỏa mãn than thở.

Đoạn quá khứ kia lâu đến làm người ta không thể tưởng tượng nổi, tâm tư nam nhân này thâm trầm, tình cảm kín kẽ, thật là chịu đủ tội, mà nay hai người có thể gặp nhau, nàng có thể tưởng tượng nội tâm của hân có nhiều kích động, nhiều sự sôi.

Mà nàng cũng như thế, tình cảm nàng theo hân đâu chỉ một đời, mấy trăm năm qua, nàng mỗi lần chuyển thế, trong lòng đều có bóng dáng của hân, chỉ là bóng dáng kia bị một chén canh Mạnh Bà chôn sâu rồi, nhưng, nó thủy chung tồn tại, chưa từng chân chính biến mất, lúc này mới có thể ở gặp nhau lần nữa, cuối cùng có thể thức tỉnh trí nhớ.

Nàng đối với ông trời cảm kích không dứt. “Gia, sau khi nhóp lại kìm ức, giờ phút này gọi là gì không biết, gọi là giấc mộng, chúng ta từng có rất khác sâu nhớ lại, giờ phút này may mắn có lẫn nhau, về phần tương lai, gia, chúng ta tình này không bao giờ thay đổi!”

Hân bình tĩnh đưa mắt nhìn nàng một hồi lâu, trong mắt dần dần nổi lên một phần điên cuồng, đứng người dậy, bỗng dung hôn lên môi của nàng, đem lấy nước nỏ ghen ngào vui sướng của nàng ngâm trong miệng. Tất cả đều quá tốt đẹp, tốt đẹp đến hân không thể để bị phá hỏng, một ít cỏ dại loạn cành nên đến thời điểm diệt trừ rồi.

Tại nhà thủy tạ bên hồ sen, hoàng hậu Cao Ngọc Hiền đang cùng một thiếu niên đầu đội ngân quan nói đùa, xa xa nhìn lại, quan hệ hai người hết sức thân mật.

“Phụng Trữ vương khi nào tiến cung, làm sao không tới thông báo trăm một tiếng?” Sau khi người nào đó nhanh nhẹn xuất hiện, vốn là không khí tốt đẹp nhất thời đông cứng lại, Cao Ngọc Hiền cùng thiếu niên lập tức kinh ngạc đứng lên.

“Thần Đệ là hai canh giờ vào cung, vốn là lập tức muốn đi hướng ngài vấn an, kết quả nghe nói ngài cùng đại thần đang ở Ngự Thư Phòng nghị sự, Thần Đệ không nên quấy rầy, liền tới hậu cung trước thăm hoàng tẩu, cùng với nàng nói việc nhà.” Mười bốn tuổi Nam Cung Thiên, gương mặt còn chưa hết ngây thơ bởi vì khăn trang mà có vẻ tái nhợt.

“Ừ.” Sau khi Nam Cung Sách gật đầu, ngược lại nhìn chăm chú Cao Ngọc Hiền. “Hoàng hậu hôm nay trang phục không giống như xưa, trẻ tuổi rất nhiều a!”

Hân lời này tựa như trong đêm thu quét qua gió lạnh, khiến Cao Ngọc Hiền thoáng chốc lúng túng không thôi. Nàng hôm nay mặc một bộ màu hồng vân sa, thật khác hẳn với trang phục hoàng hậu nàng thường ngày cẩn thận. “Nô tì nhất thời cao hứng, liền đem xiêm áo trước khi vào cung lấy ra mặc một chút, nếu ngài cảm thấy không thích hợp, về sau nô tì liền không mặc nữa.” Nàng khó chịu nói.

Nam Cung Sách trên mặt mang một biểu tình muốn cười không cười. “Ngươi mặc thế nào, trăm cũng không thèm để ý, huống chi, một thân trang phục này, cũng không phải là mặc cho trăm nhìn chứ?” Hân cố ý đi về phía Nam Cung Thiên liếc về.

Mặt của thiếu niên lập tức liền đỏ rực lên.

Mà Cao Ngọc Hiền đã khản trương, phấn trang trên mặt cũng không lần át được nàng kinh hoàng đến toát ra ửng hồng.

Gương mặt tuấn tã của Nam Cung Sách tràn đầy nụ cười khiến người ta kinh tâm táng đảm "Hoàng hậu cùng Phụng Trữ vương tuổi chênh lệch đến 6, 7 tuổi đi, nhưng nhìn các người rất hợp ý, khó được, khó được a!" Hắn cười khoe miệng, giống như đùa cợt cái gì.

Nam Cung Thiên từ nhỏ e ngại vị huynh trưởng này, vừa bị nói, lập tức giống như một đầu bị kinh hách đến ấu lộc, chỉ có thể ngậm ngùi đứng, nói cái gì cũng không được, nhưng Cao Ngọc Hiền là người trải qua qua sóng gió, lập tức liền giải thích: "Nó thì chỉ là cùng Phụng Trữ vương nói việc nhà, hoàng thượng đừng có hiểu lầm cái gì."

"Hiểu lầm? Phụng Trữ vương mặc dù chính là tuổi bắt đầu biết yêu, nhưng là lấy quan hệ của các người, trăm có thể hiểu lầm cái gì đây? Nghĩ quá nhiều không phải là các người chứ?" Hắn cười đến cực kỳ âm hiểm.

Nhất thời, hai người mỗi run lười cứng.

Nam Cung Sách cười lạnh "Ngồi đi, nếu Phụng Trữ vương vào cung, trăm vừa đúng có chuyện."

"Tiểu thư, ngài cười chậm một chút, ngộ nhờ té xuống sẽ không tốt." Ngự Mã sư theo sát ở sau lưng Tạ Hoa Hồng, chỉ sợ người trên lưng ngựa không cẩn thận đập đầu thương, đây chính là hắn có một trăm cái đầu cũng không đủ chém.

Bất đắc dĩ thuật cỡi ngựa của vị quý nhân này không tốt, còn dám bỏ rơi một đám cung nhân trong cung chạy như điên, sợ tới mức hắn toát ra mồ hôi lạnh toàn thân, đi theo thật sát, sợ vô cùng nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Con ngựa rớt cuộc ở trước Hương Tạ đình dừng lại, Tạ Hoa Hồng vốn muốn đi qua, nhưng sau khi nhìn thấy người ngồi bên trong, trực giác mình không nên vào lúc này xuất hiện, muốn làm bộ không nhìn thấy bọn họ, kéo chặt cương ngựa, quay đầu muốn chạy.

"Cũng nhìn thấy, còn muốn đi đâu? Trở lại!"

Thanh âm của nam nhân so ra còn nhanh hơn tốc độ tọa kỵ của nàng, nàng còn có thể chạy sao?

Ngự Mã sư giống như là nhẹ một hơi rồi, lập tức tiến lên giúp nàng xuống ngựa, dắt lấy ngựa của nàng sau đó hòa tốc tránh người.

Thấy ngự Mã sư kể cả tọa kỵ của mình đều đi rồi, nàng chỉ hảo ngoạn ngoạn hướng Hương Tạ đình đi tới. Hôm nay ngày trong lành, ánh mặt trời chiếu vào trên người nàng, cùng Hồng Thường cùng chiếu rọi, mang một cỗ hơi thở xinh đẹp. Hơn nữa, trên eo nàng đeo Hoàn Bội Linh Đang, theo nàng đi lại, boong boong leng keng, phát ra thanh âm réo rất vang giòn, làm cả người nàng tán ra tư thái vừa mát mẻ cũng điểm lệ, xinh đẹp khiến người không thể dời tầm mắt.

Nam Cung Thiên lần đầu tiên nhìn thấy nàng, cũng không nhìn nhìn ngây dại, mà Cao Ngọc Hiền càng thêm kinh hãi. Mới bao lâu không thấy, kể từ sau khi từ Trường Sa trở về, nàng phát hiện nữ nhân này đáng ngoài dù chưa thấy thay đổi, nhưng khí chất cùng thần thái lại giống như trải qua lột xác, cả người xuất trần, xinh đẹp khiến người không dám nhìn gần, đây là chuyện gì xảy ra? Vì sao trong thời gian ngắn, nàng có biến chuyển như thế?

Nam Cung Sách là dùng ánh mắt cực độ tán thưởng, nhìn nữ nhân bước vào đình, cho là nàng sẽ lập tức đi tới bên cạnh hắn, nhưng nàng lại không có để ý tới hắn, ngược lại là hướng Cao Ngọc Hiền nói: "Thần nữ gặp qua hoàng hậu, hoàng hậu phượng an." Nói xong cũng khiêm tốn quỳ gối.

Cao Ngọc Hiền liếc thấy khuôn mặt Nam Cung Sách âm trầm xuống, nào dám nhận, hòa tốc ra tay vịn nàng, không để cho nàng hành lễ.

"Thăm hỏi là tốt rồi, không cần quỳ, này. Hoàng thượng sớm ban qua lệnh, tỷ tỷ không cần đối với ta hành lễ, người quên sao?" Nàng vội nói.

Tạ Hoa Hồng cười với nàng. Nàng chưa, chỉ là hiện tại nàng tìm về hoàn chính mình, biết rõ nếu muốn giữ mạng hoàng hậu nhất định phải biểu hiện càng thêm coi trọng người này, như thế gia mới không dám đối với hoàng hậu hành động thiếu suy nghĩ, vì vậy nàng kiên trì hành lễ.

Cao Ngọc Hiền cũng rõ ràng cảm nhận được ánh mắt nam nhân bên cạnh nhìn chằm chằm, cuống quýt nâng thân thể Tạ Hoa Hồng, đơn giản chỉ cần không để cho nàng quỳ xuống "Tỷ tỷ, người là thật muốn hành lễ với ta, hay là muốn hại ta?" Dưới tình thế cấp bách nàng âm thầm cắn răng nói ở bên tai.

Tạ Hoa Hồng thấy nàng căn bản không cách nào thể nghiệm ý tốt của mình, nhìn mặt đen của Nam Cung Sách, không khỏi thở than một tiếng. Hôm nay lễ này là thì không nói nữa! Thích thú không hề kiên trì nữa đứng lại.

Về phần Cao Ngọc Hiền trước mặt mọi người thở ra một hơi, lộ ra biểu tình giống như là được cứu.

Nam Cung Sách cười lạnh. Nữ nhân kia kiên trì quỳ, nghĩ thầm đang suy nghĩ gì, nhưng hắn rất rõ ràng, chỉ tiếc.

"Người chính là Tạ Hoa Hồng?" Đang giận đông cứng ở bên trong, Nam Cung Thiên bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Tạ Hoa Hồng lúc này mới chú ý tới sự hiện hữu của hắn. Thiếu niên này nàng chưa từng thấy qua, chỉ là có mấy phần quen mặt.

"Ách. Ta chính là." Nàng còn là trả lời.

“Thì ra là người chính người rất là nổi tiếng ở Kim Đường vương triều chúng ta, rất được Tam ca sủng ái Hồng Thường nữ nhân, nhưng là, không đúng, người ta nói người tướng mạo bình thường, tuổi vẫn còn lớn hơn Tam ca ba tuổi, thế nào một chút cũng nhìn không ra?” Nam Cung Thiên giật mình nghĩ ngợi hồi.

Lời này khiến cho nàng che miệng cười. Đây coi là khen tặng sao? “Cái này ta không có cách nào trả lời!” Thiếu niên kêu gia Tam ca, như vậy nàng đã biết thân phận của hắn. Là huynh đệ, khó trách quen mặt.

“Cái người nữ nhân không an phận này, vẫn chưa tới bên cạnh ta!” Nam Cung Sách đem nàng kéo trở về trong lòng ngực mình, đem quyền sở hữu biểu thị rất rõ ràng.

Cao Ngọc Hiền thấy tham muốn giữ lấy của hắn đối với Tạ Hoa Hồng rõ ràng như thế, không khỏi hận trái tim, về mặt khó nén ghen tỵ.

Nam Cung Thiên liếc thấy, thần sắc cũng quái dị.”Tam ca chuyên sủng một nữ nhân, đối với hoàng hậu liệu có tính toán gì sao?” Hắn đột nhiên xuất hiện hỏi.

Không khí vừa mới hòa hoãn lập tức lại ngưng lại, liền Cao Ngọc Hiền cũng không ngờ hắn lúc này sẽ hỏi ra loại lời nói này.

Nam Cung Sách hướng trên người ấu đệ lướt qua ánh mắt cũng không lệ, nhưng lại khiến Nam Cung Thiên trong nháy mắt hơi sợ, hỏi hận mình hỏi chuyện không nên hỏi.

“Phụng Trữ vương rất quan tâm hoàng hậu của trẫm?”

“Thần Đệ. Thần Đệ.” Hắn kìm nén bức bối, hắn là không biết trả lời như thế nào.

“Ừ?” Nam Cung Sách âm điệu lại lạnh một chút.

Này một ép, Nam Cung Thiên thân thể bất an, ánh mắt không ngừng hướng Cao Ngọc Hiền một lòng thấp thỏm giống nhau.

“Thần Đệ chẳng qua là cảm thấy hoàng tẩu chánh trị thanh xuân, nếu không có người thương yêu, khó tránh khỏi làm người ta rủ lòng thương xót.” Trong lúc tình thế cấp bách lại nói ra lời nói này.

“Xem ra Phụng Trữ vương trưởng thành, cũng hiểu thương hương tiếc ngọc.” Nam Cung Sách lười biếng nói, nụ cười lại không đến đáy mắt.

“Ta vốn là không nhỏ, cùng hoàng tẩu cũng mới chênh lệch bảy tuổi mà thôi!” Nam Cung Thiên bị kích, lời nói thốt ra.

“Vậy sao? Mới kém bảy tuổi mà thôi à?” Hắn nói lời nói này nhưng là rất lạnh lạnh.

Cao Ngọc Hiền lập tức nghe ra ý tại ngôn ngoại, đã bị dọa ra mồ hôi lạnh, cố tình thiếu niên không biết chuyện, còn tiếp tục nói: “Ngài cùng Tạ Hoa Hồng cũng không kém có ba tuổi, đồng dạng là nữ lớn nam nhỏ?”

“Người đem chuyện trẫm cùng Thủy nhi so sánh với?” Nam Cung Sách lộ ra gương mặt hứng thú, hắn là một phần tức giận cũng không còn, nhưng Cao Ngọc Hiền nghe lại muốn ngất.”Hoàng hậu, Phụng Trữ vương cùng người chỉ kém bảy tuổi, hắn lại quan tâm người như thế, không biết người có cảm tưởng gì?” Hắn ngược lại cười hỏi nàng.

Nàng cả người kinh hãi một chút.”Nô tì. Nô tì.”

“Gia thật là càn quấy, đây là đang hoài nghi hoàng hậu cùng Phụng Trữ vương có cái gì sao? Lại không nói số tuổi hai người chênh lệch, bọn họ là quan hệ tâu thúc, ngài hỏi như vậy, không dọa người mới là lạ!” Tạ Hoa Hồng càng nghe càng thái quá, không nhịn được mở miệng nói.

Nam Cung Sách lộ ra nụ cười rất nhỏ bé.”Ta thích dọa người, nàng cũng không phải là không biết!” Hắn hỏi hột mang qua chuyện này.

Nàng tức giận trừng người.”Gia, danh tiết của nữ nhân rất quan trọng, cái vui đùa này không nên, ngài tính xấu không thay đổi, người bên cạnh sớm muộn bị ngài dọa sợ tới mức không còn một mống!”

Nam Cung Thiên vẫn là lần đầu tiên thấy được có người dám mắng Tam ca của hắn, không khỏi cotrừng mắt đến thiếu chút nữa con người rút ra.

Cho là Tam ca sẽ tức giận, nhưng không thấy trên người hắn tan mát ra bất kỳ khí thô bạo, chỉ là ở trên môi hiện lên một mặt nhợt nhạt khó chịu thôi.

Hắn nghe nói Tam ca nuôi một tiểu trùng tử, hết sức cưng chiều a, hắn vốn là nửa tin nửa ngờ, không chịu tin tưởng Tam ca cao ngạo bạc tình có thể chung tình với người khác, hôm nay tận mắt nhìn thấy, không còn hoài nghi.

“Phụng Trữ vương, trẫm mới vừa đề cập tới có chuyện tìm người, chuyện này vốn là ngày mai mới cho người truyền lời cho người, nhưng mà nếu người đã đến rồi, hôm nay liền thuận đường báo cho người, qua hai ngày, người liền vào cung ở đi!” Vì không để tiểu trùng tử của mình tiếp tục nổi cáu, Nam Cung Sách chuyển đề tài trở về chính sự.

“Ngài cho Thần Đệ chuyển vào cung ở?” Nam Cung Thiên giật mình.

“Phụng Trữ vương ở ngoài cung có mấy phủ đệ, hoàng thượng như thế nào muốn hắn vào cung ở đây?” Cao Ngọc Hiền cũng là cả kinh hỏi.

“Trẫm chỉ còn lại một đệ đệ là hấn, tự nhiên muốn cùng hấn thân cận nhiều, cho hấn vào cung theo bên người, cũng học thêm một chút.” Hấn nhặt nhoe mà nói.

Nam Cung Thiên nghe không khỏi mừng rỡ. Tam ca trước từng nhường ngôi cho nhị ca, sau bởi vì nhị ca nổi điên tự ái, sau kia, trải qua triều thần tam thôi tứ thỉnh mới để cho Tam ca trở lại vị cũ hồi triều, chẳng lẽ là Tam ca vẫn cố ý nhường ngôi, mà hấn là lựa chọn duy nhất trước mắt Tam ca, cho nên mới muốn hấn vào cung hay sao?

Tam ca mười một tuổi đăng cơ làm vua, thống lĩnh thiên hạ, mà hấn thậm chí so với Tam ca lúc ấy còn lớn hơn ba tuổi, nghĩ nhận vị xưng đế cũng không phải là không thể nào. Nghĩ tới, hấn không khỏi hớn hờ ra mặt, cực kỳ mong đợi.

Cao Ngọc Hiến trong lòng cũng là mừng thầm. Nếu Nam Cung Sách thật có ý đó, vậy thì thật đúng ý nguyện của nàng.

“Phụng Trữ vương có bằng lòng vào cung hay không?” Hấn hỏi.

“Nguyện ý, có thể để cho Tam ca tự mình dạy, Thần Đệ đương nhiên cầu còn không được!” Nam Cung Thiên mừng vô cùng, lập tức liền gật đầu.

Đêm này, nữ nhân quần áo khêu gợi chạy thẳng tới tắm điện trong cung của Phụng Trữ vương, ôm thân thể hấn, vừa khóc vừa kể kể nàng đêm dài tịch mịch, thiếu niên chưa kịp phản ứng, nữ nhân chủ động hôn lên môi của hấn, bỏ đi quần áo, hấn lộ ra thân thể mỏng manh, sau, thiếu niên hồ lý hồ đồ thất thân.

Sau đó, gương mặt tràn đầy ngây thơ của Nam Cung Thiên mới nếm thử vui thích vui mừng, cảm giác mình đã là nam tử trưởng thành, ôm lấy nữ nhân lớn hơn mình bảy tuổi, đặc chí vừa lòng, vui mừng không dứt.

Cao Ngọc Hiến ra về tiểu nữ nhân tựa vào trên cánh tay gầy yếu của thiếu niên trở mã không toàn bộ, làm hết sức triển hiện ái mộ phong tình.”Thiên nhi đã là nam nhân chân chính rồi, mà ta. Ta rất cao hứng có thể trở thành là nữ nhân đầu tiên của người.”

Nam Cung Thiên vẻ kiêu ngạo trong lòng càng thêm bành trướng.”Sớm nên như thế không phải sao? Hoàng tẩu. Ách. Hiến nhi, chúng ta yêu thương lẫn nhau, lại ngại vì thân phận của người thủy chung vô pháp, hôm nay chúng ta rốt cuộc vượt qua khoảng cách, bày tỏ người đối với ta là thật tâm chân ý, vừa là như thế, ta cũng vậy quyết không phụ người, cần phải đối với người phụ trách tới cùng!” Thiếu niên mới nếm thử tình yêu, liền bị làm cho hôn mê đầu, ngây thơ nói.

Cao Ngọc Hiến trên mặt đầu tiên là lộ ra vẻ mặt vừa kinh vừa hi, sau vừa buồn dầm dĩa rơi lệ.

“Hiến nhi, làm sao người khóc, ta nói không đúng sao?” Thiếu niên kinh hoàng hỏi.

“Không, Thiên nhi chịu phụ trách ta, ta cao hứng cũng không kịp, chỉ tiếc chúng ta nhất định sẽ là uyên ương số khổ, bởi vì, lấy thân phận chúng ta, cuộc đời này đều không thể ở trước mặt mọi người công khai tổ tình.” Nàng buồn bã mà nói.

Hiểu ý của nàng, Nam Cung Thiên lập tức tức giận.”Sẽ không, người yên tâm, có một ngày ta nhất định sẽ cho người quang minh chính đại đứng ở bên cạnh ta!” Hấn hăng hái bảo đảm.

“Làm sao có thể? Người nọ là Tam ca của người, nhân vật khiến người sợ hãi kinh khủng nhất đương thời, chúng ta như thế nào cùng hấn đối nghịch, đây không phải là muốn chết sao?” Nàng thê lương bi ai khóc sụt sùi.

Hấn cứng đờ.”Hấn không phải cho ta vào cung rồi sao? Nay bày tỏ hấn cố ý truyện ngôi cho ta, tương lai thiên hạ này là của ta.”

“Cho dù như thế, ta còn là hoàng hậu của hấn a!”

Thiếu niên nghe vậy ôm chặt lấy thân thể mềm mại thành thực khêu gợi của nàng.”Không, ta muốn người làm hoàng hậu của ta, ta sẽ đem người cướp đoạt, trừ người ra, ta ai cũng không cần!”

Cao Ngọc Hiến vui đầu trong ngực hấn, biểu hiện trên mặt cực kỳ âm hiểm đắc ý.”Nếu thật có thể trở thành hoàng hậu của người. Ta chết cũng nguyện ý!”

“Hiến nhi!” Thiếu niên cảm động, lập tức lại kích động vui sâu vào thân thể của nàng, lần đầu chạm vào nữ nhân, mạnh mẽ đâm tới, Cao Ngọc Hiến bị gãy vỡ không dám kêu đau, còn phải cắn răng giả bộ dấn say mê hưởng thụ.

“Hoàng hậu thật thư thái như vậy sao?” Một đạo âm phong mang theo ít giọng điệu hưng phấn ở bên giường hai người vang lên.

Đang bày ra dáng vẻ dục tiên dục tử – Cao Ngọc Hiến, thân thể đột nhiên cương thành một cây lột da cây khô.

Nam Cung Thiên càng thêm cả kinh, từ trên giường nhếch nhác rơi xuống đất, té chống bốn chân lên trời.

Nam Cung Sách nâng môi, lạnh lạnh liếc nhìn hai người đang làm trò hề.”Thế nào không tiếp tục? Phụng Trữ vương lần đầu chơi nữ nhân, còn phải luyện nhiều, kinh nghiệm mới có thể chu đáo. Hoàng hậu có lòng, tự mình dạy học, nhân đạo anh trai và chị dâu như mẹ, người đối với đệ đệ của trẫm hy sinh cùng dâng hiến như vậy, trẫm cảm kích trong lòng a!” Hấn liếc về phía quang lưu lưu trên thân thể Cao Ngọc Hiến, từng mảng dấu vết tím bầm, cười đến từng trận gió lạnh

Xem xét lại nàng thăm thăm rồi, lại bị nam nhân này bắt gian tại giường, trái tim của nàng đã gần như thoát khỏi lồng ngực.

“Hoàng Hoàng thượng Tha cho Tha mạng.” Nàng cơ hồ mặt không còn chút máu.

Trên mặt hần mỉm cười, nhìn tựa như không có tức giận, nhưng nàng rõ ràng biết, hần cười đến càng vui thích, nàng càng đáng chết.

“Tam ca Ta Ta” Nam Cung Thiên nhất thời cũng sợ choáng váng, hần là một câu nói cũng phun không ra.

Ánh mắt Nam Cung Sách điều hướng thân thể trần truồng ngồi phịch ở trên đấ, khe đưa cọt kéo khoe miệng.”Tam đệ, nữ nhân này, ngươi còn hài lòng?”

“Ta Ta” Khuôn mặt non nót thoáng chốc đỏ lên.

Hần đầu tiên là cười lạnh hai tiếng, rồi sau đó cười to, làm hai người sợ tới mức thiếu chút nữa tè ra quần.

“Gia, đủ rồi, đừng nữa dọa người !” Tạ Hoa Hồng mặt khiếp sợ chạy vào.

Hiển nhiên nàng cũng tại bên ngoài đợi hồi lâu, “Náo nhiệt” bên trong tấm điện đều nhìn hết.

Nam Cung Sách lúc này mới thu cười, nhưng hần vẫn khó nén thần sắc “Vui vẻ” .

Tạ Hoa Hồng trừng hần. Thật sự bất đắc dĩ, cùng lúc này rồi, hần còn có thể có đức hạnh này. Xoay người nhìn thấy bộ dáng Cao Ngọc Hiền cùng Nam Cung Thiên trần truồng khó chịu, nàng lắc đầu. Hai người này lại có thể làm ra chuyện bại đức như thế, nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, nàng làm sao có thể tin tưởng?

Nhất là Phụng Trữ vương căn bản vị thành niên, hoàng hậu đối với hần như thế nào xuống tay được?

“Hoàng hậu, ngươi không phải nên.” Quá không chịu nổi, nàng nói không được nữa.

Cao Ngọc Hiền lập tức không để ý liêm sỉ nhào tới ôm lấy bắp đùi của nàng.”Ta. Chỉ là một lúc hồ đồ, ngươi van cầu hoàng thượng. Cầu xin hần đừng có giết ta.” Nàng hoảng sợ đến nỗi ngay cả nước mắt thậm đã chí quên chảy.

“Trẫm nhìn nhất thời hồ đồ là Phụng Trữ vương đi, hần là ngu xuẩn mới có thể bị ngươi nuốt đi.” Nam Cung Sách nhìn Cao Ngọc Hiền bị nhục nhã đến không đất dung thân, lại chắc chắn lắc đầu lia lịa.”Ngươi thật là quá làm trẫm thất vọng, một đệ đệ tốt của trẫm, vốn là muốn tỉ mỉ đào tạo hần thành tài, lại cứ như vậy bị ngươi làm hỏng.”

Hần vươn tay nắm cằm của nàng.”Chỉ là, ngươi chơi được vui vẻ? Nếu như thực tận hứng mới phải a, bởi vì này là một lần cuối cùng ngươi hưởng thụ cá nước thân mật rồi !” Khoe miệng về mở một đạo cười, bốn phía giống như là chột mưa gió đại tác, cuồng liệt dọa người.

Cao Ngọc Hiền trong nháy mắt hoa dung thất sắc.

Tạ Hoa Hồng cũng ở đây kinh ngạc qua, liên tiếp thở dài hai tiếng.”Gia, hoàng hậu tất nhiên đức hạnh có sai lệch, nhưng nàng. Cũng là tình hữu khả nguyên, nếu không phải là sự xuất hiện của ta, ngài nào đến nỗi hoàn toàn lạnh nhạt nàng, mà ta dù sao không còn là nguyên phối của ngài.” Nàng càng nói càng nhỏ tiếng, bởi vì người trước mặt đã là nỗi giận trùng quan, nàng thấy thế, hiểu được mình lại chạm phải hần. Trong đáy mắt hần, nàng chính là thế tử duy nhất, ai muốn chiếm vị trí của nàng, hần không thể nào dễ dàng tha thứ.

“Ngươi bảo ta mở to mắt thả nàng?” Hần sắc mặt vô cùng nghiêm nghị.

“Gia, khuyên người phải có lòng khoan dung, ít nhất, ít nhất tha nàng một mạng.” Nàng cầu cạnh mà nói.

Nam Cung Sách càng giận, mắt thấy sẽ phát ra lời đình chi nộ.”Ngươi.”

“Gia!” Nàng quỳ xuống đất.

Hần sừng sốt.”Ngươi dám vì nữ nhân này mà quỳ ta?”

“Cách chức nàng xuất cung đi, nàng chỉ là ghen ghét, cũng không có phạm những lỗi khác!” Nàng rung rung nói.

Cao Ngọc Hiền cũng lập tức quỳ xuống, dùng sức đập đầu nói: “Đừng vậy a, Đừng vậy a, nô tì phạm lỗi lần này, mặc dù đã là tội lớn ngập trời, nhưng vẫn là xin ngài mở một mặt lưới, tha ta không chết!” Nàng liêu mạng đập đầu, chỉ chốc lát đã bể đầu chảy máu.

Lúc này nụ cười trên mặt Nam Cung Sách không khỏi làm người ta sợ hãi, nhìn chăm chăm Cao Ngọc Hiền ánh mắt quỷ dị được không giống người.

Nàng toàn thân run lên, lại có loại cảm giác toàn thân xương cốt không còn

“Thủy nhi, ngươi nên nhớ, mình đã từng quỳ xin tha cho một người, kết quả người nọ kể cả lâu la của hần chín cái đầu người, sau lại đều bị làm thành thịt chó bỏ vào trong một hộp gỗ, chuyện này sau ngươi nên hiểu được, ta quan tâm cái người này bao nhiêu, như vậy tùy ý quỳ, đừng nói cầu cạnh, căn bản là muốn ta lần nữa đại khai sát giới!”

“Gia, ngài đừng dọa ta!” Tạ Hoa Hồng sợ tới mức lập tức từ trên đất nhảy lên.

Sau khi nàng nhảy người lên, Lý Tam Trọng vội vàng tiến lên giúp nàng phui bụi bặm trên đầu gối.

Nam Cung Sách bỗng nhiên tiếng hừ, “Không quỳ rồi hả?”

“Không quỳ rồi!” Nàng vội khoát tay nói. Sự kiện chín cái đầu người kia, ký ức của nàng hãy còn mới mẻ a.

“Còn giúp người cầu xin tha thứ?”

“Này. Van xin ngài.” Nhìn bộ mặt là máu, co rút thành một cục phát run của Cao Ngọc Hiền, nàng vẫn là không cách nào thấy chết mà không cứu.

Tròng mắt đen nắm thật chặt.”Hào, ta phé hậu, trực nàng xuất cung!” Hấn bỗng chốc phát tay áo, lại đồng ý tha nàng không chết.

Cao Ngọc Hiền mừng rỡ, mặc dù ghế mắt hoàng hậu, nhưng mạng quan trọng hơn tất cả, lúc này nước mắt mới mừng như điên chảy xuống.”Đa tạ hoàng thượng ân không giết, đa tạ hoàng thượng ân không giết!” Nàng khóc không thành tiếng.

“Trầm dụng tâm lương khổ mới để cho ngươi cùng Phụng Trữ vương đi chung với nhau, ngươi không phải cảm kích trầm sao?” Nam Cung Sách giống như tự hạ thấp địa vị, cúi người vịn nàng đang dập đầu tạ ơn, kì thực ở bên tai nàng nói chút lời nói.

Nàng sửng sờ kinh hãi ở. Thì ra là, hấn cho Nam Cung Thiên vào cung, chính là chờ xảy ra chuyện hôm nay!

“Thái Lệ bị chết oan uổng, ngươi bức tử nàng muốn giá họa, cho là trầm không biết sao?” Hấn tiếp tục rỉ tai.

Ngay cả mưu đồ ám sát hấn, hấn cũng đã biết được?

Thân thể đang bị hấn đỡ dậy, chân mềm nhũn, lại co quắp hạ xuống, hấn lần nữa “Tốt bụng” ngồi xổm người xuống đỡ.

“Cái người nữ nhân này chiếm vị trí của Thủy nhi quá lâu, trầm vốn là có lòng để cho ngươi bình an xuống đài, đáng tiếc, ngươi làm quá nhiều chuyện khiến trầm khó chịu, lần này, cuối cùng a!” Giọng nói hấn lạnh lùng tà tử an nhàn ở tai nàng tra tấn.

Nàng xanh mặt, quả thật muốn bất tỉnh.

Rốt cuộc hoàn toàn hiểu chuyện, nam nhân này vì để cho nàng đương nhiên biến mất ở trước mặt Tạ Hoa Hồng, mới cố ý khiến Nam Cung Thiên vào cung, bày bày rập rờn để cho nàng nhảy, nàng còn tưởng rằng cơ hội không thể mất, bất chấp tất cả dâng lên thân thể của mình, khiến một con lừa đàn trở mã chưa hoàn toàn chơi, lòng tràn đầy cho là sau khi mê hoặc Nam Cung Thiên, tương lai giết hấn rồi Nam Cung Sách, nàng liền có thể thao túng vương triều, ai ngờ, ngược lại mắc mưu hấn.

Nam nhân này thành phủ chi thâm, tâm cơ nặng, hành vi việc làm toàn bộ vì Tạ Hoa Hồng, mới vừa nói tha nàng, cũng chỉ là diễn trò cho Tạ Hoa Hồng nhìn, nàng chỉ vừa ra cung, nhất định giống đậu hũ lập tức bị hấn bóp hủy!

“Gia, ngài nói với nàng cái gì sao? Thế nào nàng cả người nữa không đứng nổi?” Tạ Hoa Hồng phát giác khác thường, kinh hãi hỏi.

Nam Cung Sách nhàn nhạt cười.”Ta cái gì cũng không nói, không tin, ngươi hỏi nàng?” Hấn âm lương nhìn hướng Cao Ngọc Hiền bị đá kích đếm kinh hãi.

Nàng bị kinh sợ quá mức, sau khi lung lay đầu mấy cái, hai mắt trợn ngược, bất tỉnh nhân sự.

Tạ Hoa Hồng kinh hãi, đưa tay muốn đỡ, nhưng Lý Tam Trọng đã trước một bước đem Cao Ngọc Hiền nhận đi.

“Hoàng hậu may mắn thoát chết, nhất định là quá mức cảm kích, lúc này mới vui mừng vô cùng đến mức bất tỉnh, nô tài lập tức liền mang nàng đi Thái Y Viện, bảo thái y cho nàng uống thuốc an thần, sau, lại đưa nàng xuất cung.” Hấn trên miệng nói như thế, thật ra thì lòng dạ biết rõ, thái y cho không phải là an thần thuốc, mà là độc dược, chủ từ lúc này rốt cuộc thuận lợi đem người trừ đi rồi.

Nam Cung Sách bờ môi thoáng cười.”Ừ, đi đi!” Hấn khoát tay, khiến cận thân thái giám tận nhanh chóng đem người xử lý xong.

Thấy Lý Tam Trọng động tác gọn gàng dẫn người đi, Tạ Hoa Hồng không giúp được gì, chỉ có thể than thở, nhìn lại Nam Cung Thiên vẫn hồn vía lên mây ngu tại nguyên chỗ, bởi vì hấn thân thể trần truồng, nàng không nhìn nữa, chỉ đành phải nghiêng mặt đi.

“Gia.” Nàng thấp giọng.

Nét mặt Nam Cung Sách biểu lộ một mặt mặt mờ khó lường.”Hiểu rồi. Phụng Trữ vương, cái người này ra cung đi, trước khi trưởng thành, không cần tiến cung thỉnh an!”

“Tam. Tam ca cũng nguyện ý tha ta?” Nam Cung Thiên ngạc nhiên hỏi. Hấn dâm loạn hoàng hậu, Tam ca chẳng lẽ không giết hấn?

”Dâm phụ kia trăm cũng tha, cái người tiểu gian phu này, trăm nếu giết, liền có vẻ quá không công bằng, không phải sao? Lại nói, người cũng là người bị hại a, trở mã không toàn bộ lại bị chó mẹ gặm, thật uất ức, thật uất ức!” Hắn hết sức kể khổ mà nói.

Thiếu niên bên tai đã đỏ như thiêu cháy rồi, căn bản không mặt mũi nào gặp người.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tuyệt Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đế vương tân sủng

Đại lễ phong hậu.

Tạ Hoa Hồng trên đầu đội mũ phượng màu vàng kim, đầu khẽ động, liền chói mắt, mà kia một thân hồng y độc nhất vô nhị, càng thêm điểm quan quần phượng.

Nàng đi từng bước một hướng nam nhân ở phía trên.

Nam Cung Sách mỉm cười đưa tay thon dài chờ nghênh đón nàng. Kiếp trước, nàng là thê tử của hắn, kiếp này, lại lần nữa danh chính ngôn thuận trở thành hoàng hậu của hắn, hắn mở lòng bàn tay có chút run run, vui sướng cực kì a!

Nàng chậm rãi bước từng bước, rốt cuộc, đi tới bên cạnh hắn, cùng hai tay ấm áp của hắn nắm chặt, cái loại thỏa mãn cùng quy chúc đó quả thật không thể nói rõ.

“Gia, đã khiến ngài đợi lâu.” Nàng ghé vào lỗ tai hắn dí dõm nhẹ nói.

Ánh mắt của hắn căng lên nhìn chăm chăm nàng. “Gì chỉ lâu, đây là lâu đến nỗi không thể hình dung rồi.” Hắn cười.

Nàng cười đến Quang Hoa rực rỡ, ở trước mặt mọi người thướt tha hành lễ, hai tay giơ lên, mở bàn tay, chính thức nhận lấy kim sách hắn đưa cho.

Sau khi Kim Sách tượng trưng thân phận hoàng hậu nằm ở trên bàn tay nàng, hắn tinh mang lấp lánh, lộ ra kích động được đền bù nguyện vọng lâu nay, biểu tình vui sướng không che giấu chút nào biểu hiện ở trên mặt.

Tâm tình của hắn tốt bao nhiêu, trong đại điện người của toàn bộ nhìn thấy rõ ràng. Lão tử của họ cao hứng, đoàn người liền không lo, ít nhất, vào lúc này, hắn sẽ không có ý định chinh phạt họ.

Ngày trước, hoàng thượng lấy lý do Cao hoàng hậu vô đức phế hậu trực xuất cung, không lâu ngay sau đó tuyên bố lập tân hậu, mà tân hậu này là ai, không người nào kinh ngạc, mọi người chỉ là tò mò Tạ Hoa Hồng là dùng thủ đoạn gì, khiến Thiên Vi hoàng đế bạc tình phụ lòng phụ bạc từ trước đến giờ tâm để ở bên ở nàng?

Ngoài ra, còn có sự kiện cũng làm người khác kinh ngạc, sau đại lễ phong hậu này, cư nhiên xuất hiện một “Người chết”!

Người này trước đây không lâu mới bị Hoàng thượng làm thịt, còn vạt thây, nào biết lại chết mà sống lại rồi hả?

Trương Anh Phát êm đẹp xuất hiện ở trong điện, ngay từ đầu đã là dọa hòng không ít người, đoàn người cho là ban ngày gặp quỷ, chờ gan lớn đi đến sờ sờ thân thể hắn, phát hiện nhiệt độ là nóng, thế mới biết, thì ra là hắn là bị hoàng thượng an bài giả chết, về phần tại sao cần giả chết gạt người, vị Trương Sa quận trưởng này rất kín miệng, một câu cũng không tiết lộ, mọi người hỏi không ra kết quả, chỉ có thể đầy bụng nghi vấn, bồng khó giải.

Vậy mà, chuyện lần phong hậu này làm cho người ta giật mình thật không ít, còn có một nam một nữ cũng ngoài ý muốn xuất hiện, thật ra thì, sự xuất hiện của bọn họ, mọi người còn không thể nào ngạc nhiên, khiến mọi người kinh ngạc là ——

An Nghi công chúa cánh tay phải cứng còng, thân thể chuyển động như thế nào, cánh tay kia chỉ biết thẳng tắp, nghiêm nhiên hồng mắt, nàng là người kiêu ngạo bức nào, một cái tay không biết sao lại hồng, khó trách được không thấy bóng dáng nàng, đại khái là xấu hổ trốn, mọi người tò mò tay của nàng là thế nào bỏ, lại đánh chết cũng không dám hướng nàng hỏi.

Về phần mặt của Hộ Bộ Thị Lang Chu Chí Khánh, mới gọi kinh khủng, vốn là ngày thường một bộ tuấn tú phong lưu hời hợt, hôm nay giống như gặp phải xe ngựa chạy qua, xương gò má biến hình, gương mặt thật đẹp, giờ giống như bùn nhão ngày mưa, thế thảm không nổi nhìn.

Mọi người không nhịn được nhìn trộm lần nữa, lắc đầu. Thảm a!

Đang lúc Tạ Hoa Hồng vui mừng nhận lấy Kim Sách thì hai người này chột trong đám người đi ra, vào đại điện.

“An Nghi đặc biệt tới chúc mừng Tam ca lập tân hậu.” An Nghi gầy gò đến nỗi khuôn mặt không thể nhìn thấy tươi cười bày ra, thật là khiến người không dám khen tặng.

Nam Cung Sách nhìn thấy nàng cùng Chu Chí Khánh, chân mày không khỏi khẽ nhíu lên.”An Nghi?” Giọng nói hần mang theo cảnh cáo.

Hần cũng không để cho bọn họ tham gia đại lễ, nàng dám tự mình đến, hẳn đã không vui.

Tạ Hoa Hồng sau khi nhìn thấy cánh tay quái dị của An Nghi cùng mặt biến hình của với Chu Chí Khánh, kinh ngạc không dứt.”Cánh tay của công chúa sao thế? Còn nữa..., mặt của Chu Tam công tử thế nào không chữa trị?”

Khi đó gia cho An Nghi công chúa cùng Chu Tam công tử chạy chữa không phải sao? Thế nào hai người còn có thể biến thành bộ dáng kia? Chẳng lẽ là gia lừa nàng, thật ra thì cũng không tha cho bọn họ?

Nàng lập tức trách cứ nhìn về Nam Cung Sách.”Gia!” Nàng muốn hần cho một câu trả lời thỏa đáng.

Mắt hần nhíu lại, rốt cuộc tức giận trùng hướng An Nghi cùng Chu Chí Khánh. Rõ ràng phân phó bọn hần không được hiện ra trước mặt Thủy nhi, lần này là tôi gây chuyện sao?

Bọn họ nếu dám đại đột tới náo hần, hần tuyệt không tha thứ!

Hai người bị hần cấm túc nhìn, thân thể lập tức liền run rẩy, sau đó lại mạnh mẽ trấn định lại.

An Nghi nuốt nước miếng trước nói: “Tam ca, chúng ta chỉ là tới tặng quà, mà phần lễ này ngài thấy cũng nhất định sẽ vui mừng!”

“Đúng vậy, đúng vậy, phần lễ này thiên hạ vô song, ngài nếu thấy, không chỉ có sẽ không bức chúng ta xuất hiện, nói không chừng còn sẽ thưởng lớn cho thần cùng công chúa dụng tâm.” Chu Chí Khánh chỉ sợ lễ còn chưa kịp đưa ra, người liền bị mang xuống chém, lập tức đi theo bảo đảm.

Nam Cung Sách nhìn kỹ hai người, suy đoán bọn họ rốt cuộc đang đùa cái gì xiếc?”Vậy cũng tốt, đồ ở đâu?” Hần đồng ý thu lễ rồi.

“Đây không phải là đồ vật, là một người.” Chu Chí Khánh nói.

“Người?”

“Không sai, người này ở chỗ này.” An Nghi mới vừa ra điện một hồi, không lâu liền dẫn một cô gái trên đầu che khăn trùm đầu xuất hiện.

Tạ Hoa Hồng nhìn cũng tò mò người kia là ai. Vì sao An Nghi công chúa cùng Chu Tam công tử đem nàng thành quà tặng?

Trong điện mọi người cũng đều mở to hai mắt nhìn.

Lúc này vẻ mặt cẩn thận e ngại của An Nghi cũng không thấy, mặt phấn dạn xoa, cười đến kiều dung âm trầm, hơn nữa ngay cả mặt xấu vận vẹo của Chu Chí Khánh cũng biến thành quý dị.

“Các ngươi cố mê hoặc cái gì, còn không vén lên khăn trùm đầu của người này.” Nam Cung Sách không kiên nhẫn thúc giục.

“Vâng” An Nghi âm hiểm cười, rốt cuộc kéo xuống khăn trùm đầu của cô gái, lộ ra khuôn mặt.

Nam Cung Sách chỉ là nhìn lại một cái, thân thể lập tức chấn động.

Tạ Hoa Hồng cũng nhất thời ngây người như phỗng.

Mọi người nhìn thấy hai người đều trong nháy mắt biến sắc, không khỏi nghị luận âm ỉ, đang suy đoán cô gái này là ai, Lý Tam Trọng chợt kêu lên ——

“Trời ạ, người này thế nào cùng bức họa trong ngự thư phòng hoàng thượng giống nhau như đúc!”

Trên đại điện, Nam Cung Sách ra lệnh một tiếng, sau khi đuổi người không có liên quan đi, Tạ Hoa Hồng nhìn chăm chăm trước mặt mặt tròn tinh xảo tuyệt luân, tim đập nhanh không dứt, không thể tin.

Làn da này Uyên Thu Thủy quá khứ, này mắt, này lông mày, này môi, không có chỗ nào mà không phải là bộ dáng Uyên Thu Thủy!

Gương mặt này, vì sao ở trên người cô gái này, người này. Chẳng lẽ mới là chuyển thế của Uyên Thu Thủy?

Nếu thật sự là như thế, như vậy, mình là ai?

Nàng bất an xoay người sang chỗ khác nhìn Nam Cung Sách, thấy hần giờ phút này giống nhau nhìn chăm chăm đối phương, nhưng hai mắt hần tê quang lóe thước, hình như vừa kích động, vừa hưng phấn.

“Tam ca, người này cùng người trong bức họa ngài cất giấu kia, giống nhau như đúc chứ?” An Nghi đặc ý hỏi.

Nam Cung Sách lúc này mới đem tầm mắt nhìn chăm chăm cô gái kia rút về, thay đổi hướng tới trên mặt muội muội.

“Nữ nhân này ở đâu ra?” Hấn hỏi.

“Là thần trong lúc vô tình phát hiện.” Chu Chí Khánh tranh công, lời vừa nói ra, phát hiện An Nghi đang căm tức nhìn hấn, vì vậy lại đổi lời nói: “Là thần cùng An Nghi công chúa ở trên đường hồi kinh, trong lúc vô tình phát hiện, nàng ở trên đường bán tào phó, nghe nói là chỗ của Tây Thi đậu hũ.” Hấn tiến một bước giải thích lai lịch của cô gái.

Nam Cung Sách nghe xong ánh mắt suy nghĩ sâu xa, không nói một câu.

“Tam ca. Không thích lễ này sao?” An Nghi lập tức khẩn trương hỏi.

“Thích, dĩ nhiên thích, chỉ là, thì ra là ngươi cũng đã nhìn thấy bức họa trảm cát giấu kia?” Ánh mắt hấn chuyển một cái, nghiêm mặt hỏi.

Nàng lập tức kinh hoàng quỳ xuống đất.”An Nghi nhìn coi qua một lần, bởi vì. Bởi vì có người nói qua dung mạo của An Nghi cùng người trong bức tranh giống, An Nghi thật tò mò, cho nên không nhịn được.” Nàng mặt đỏ lên.

“Lòng hiếu kỳ mọi người đều có, trảm cũng không trách ngươi, ngươi đứng lên đi.” Nam Cung Sách một bộ dáng tha thứ, cũng không tức giận chỉ trích nàng.

“Đa tạ Tam ca không ban tội.” An Nghi lập tức buông lỏng tâm, thay đổi vui mừng đứng lên.

“Các ngươi đặc biệt đưa tới phần đại lễ này, là muốn trảm đáp lễ như thế nào?” Hấn hướng hai người cười hỏi.

“Thần vốn là không dám hướng hoàng thượng yêu cầu đáp lễ, nhưng mà nếu ngài nói ra, thần chỉ cầu ngài để cho ta cưới An Nghi công chúa làm vợ.” Chu Chí Khánh lập tức không khách khí yêu cầu.

“Ngươi phải cưới An Nghi?” Nam Cung Sách liếc thấy muội muội đã tức giận.

“Ta không đồng ý!” An Nghi quả nhiên không chút do dự cự tuyệt.

“Nhưng là trước ngươi không phải rất thích Chu Tam công tử sao? Hiện tại có cơ hội, ngươi vì sao không lấy?” Tạ Hoa Hồng kinh ngạc nàng sẽ từ chối ngay lập tức.

“Đó là trước, lần này hấn là con cóc muốn ăn thịt thiên nga!” An Nghi hấn là giận dữ mắng mỏ hấn .

Gương mặt đã biến hình của Chu Chí Khánh lộ vẻ khó coi.”Công chúa cũng không thể quên gương mặt ta đây là do người nào cho đánh tàn phế? Lại nói, ta cũng vậy không có chê ngươi phế tay!”

“Ngươi căm thù ! Bản công chúa coi như tay phế, cũng sẽ không gả cho ngươi ghê tởm gì đó!” Nàng nói xong càng thêm khó nghe, nói rõ ghét bỏ cái khuôn mặt kia.

Nam Cung Sách khẽ cười một tiếng.”Thỉnh cầu của Chu Chí Khánh trảm để ở trong lòng, về phần An Nghi có đồng ý hay không, trảm cũng sẽ châm chước.” Ý là, hai người muốn”Sẽ thành thân thuộc” cũng không phải là không thể nào.

Chu Chí Khánh nghe mừng rỡ, trái lại An Nghi liền giận đến hai chân trực nhảy.

“An Nghi, ngươi cũng nói một chút, muốn cái gì, để trảm suy tính suy tính.” Nam Cung Sách công bình hỏi.

Nàng lúc này ánh mắt âm trầm liếc về hướng Tạ Hoa Hồng.”An Nghi không cần tưởng thưởng cái gì, chỉ hy vọng Tam ca có thể tìm được người chân tâm sở ái, đường nhằm đồ dỏm làm thành bảo bối cất giấu, đây chính là sẽ làm ngài tiếc nuối cả đời!”

Tạ Hoa Hồng nghe lời này, thân thể co lại. Nàng là đồ dỏm, gia cũng nghĩ như vậy sao?

Quay đầu nhìn về nam nhân, chỉ thấy hấn mày rậm nhẹ chau lại, hấn là không đáp lời.

“Tam ca, bức họa kia sau khi ta thấy đã khắc sâu ấn tượng, mới có thể nhìn thấy cô gái này, liền giết náy mình, nghĩ hết biện pháp đưa tới cho ngài, nàng không chỉ có diện mạo cùng trong bức tranh kia không khác chỗ nào, ngay cả cá tính cũng dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, tuyệt đối sẽ không khiến ngài thất vọng.” An Nghi kéo nàng kia qua đây hướng trước người Tam ca, hết sức khen.

Nam Cung Sách ánh mắt tràn ngập khác thường nhìn cô gái trước mặt.”Ngươi tên là gì?”

“Dân nữ họ Lương, tên Dương Thủy.” Thanh âm cô gái thanh thúy, lần đầu nhìn thấy hấn, lại không thấy khẩn trương.

“Lương Dương Thủy. Thế nào tên cũng có chữ Thủy?” Tạ Hoa Hồng không nhịn được thì thầm.

Lời này cũng bị Nam Cung Sách nghe được, đuôi lông mày hấn gây nhẹ, hướng về phía Lương Dương Thủy, khó được giọng dịu dàng hỏi nữa ——

“Ngươi muốn ở lại trong cung sao?”

Lòng của Tạ Hoa Hồng rơi xuống. Giọng điệu này trừ nàng, hẳn chưa từng đối với người khác dùng.

“Đương Thủy vui lòng lưu lại phục vụ hoàng thượng.” Cô gái thẹn thùng trả lời.

“Ừ, vậy thì lưu lại.” Trên môi hắn hiện lên nụ cười nhè nhẹ.

Tạ Hoa Hồng giật mình trong lòng. Gia đề cho nàng ở lại? Nay bày tỏ cái gì, chẳng lẽ hẳn bởi vì nàng mới thật sự là Uyên Thu Thủy chuyển thế?

“Thủy nhi, nha đầu này ta liền giao cho ngươi, ngươi giúp đỡ chăm sóc.” Nam Cung Sách cư nhiên hướng nàng phân phó.

“Đưa người cho ta?” Tạ Hoa Hồng ngạc nhiên.

“Ngươi là đứng đầu hậu cung, người này không giao cho ngươi, muốn giao cho người nào?”

“Hậu cung. Nói như vậy, nàng coi như là người của hậu cung rồi hả ?” Tâm nàng trầm xuống. Hắn muốn đem cô gái này thu làm nữ nhân của hắn sao?

Nàng tâm loạn như ma, khuôn mặt cũng dần dần tái nhợt.

“Ngươi không đồng ý?”

“. Quyết định của ngài, ai có thể không đồng ý?” Nàng chán nản ngập ngừng mà nói.

Hắn gật đầu.”Vậy thì như vậy thôi.”

Ban đêm, ánh trăng sáng tỏ lạnh lạnh chiếu vào trên người nam tử.

Hắn một thân trường sam thêu rồng vàng sáng, khí chất phi phàm.

Một đôi tròng mắt đen thâm thúy đang động lại phía trước cách đó không xa, một bóng dáng khom người hái hoa yếu điệu.

Ánh mắt của hắn không hề chớp nhìn chăm chăm hết sức, tựa như xem kỹ, vừa giống như nghĩ cái gì?

Một cổ họng phản như có như không từ quanh thân hắn tản r.

Hắn không biết phía sau còn có một nữ tử, Hồng Thường bông bênh, sâu kín nhìn chăm chú vào cử động của hắn.

Gia rõ ràng nàng mới thật sự là Uyên Thu Thủy không phải sao? Nhưng giờ phút này ánh mắt hắn nhìn cô gái kia, tại sao lại khát vọng như thế?

Chẳng lẽ. Hắn yêu, tưởng niệm chỉ là dung nhan nàng ngày trước?

Nàng cắn chặt môi dưới, ngực từ từ buồn bực, khiến nàng không thở nổi.

Thấy hắn rút cuộc đi về phía trước, còn nữ kia từ nhìn thấy hắn xuất hiện, đầu tiên là một hồi hốt hoảng, sau đó vừa mừng rỡ hướng hắn phúc thân vãn an.

Cô gái ngửa đầu, mắt hạnh trong suốt, nhìn ánh mắt của hắn tràn đầy ái mộ.”Hoàng thượng thế nào có rãnh rỗi tới trước tiểu điện nô tì ở?” Lương Dương Thủy xinh đẹp hỏi, mặt kia đỏ bừng, cực giống thần thái Uyên Thu Thủy cùng hắn lúc nói chuyện lúc trước.

Tròng mắt đen thoáng qua vài tia ánh sáng u ám.”Ngươi không phải hi vọng trầm xuất hiện sao?”

Nàng mặt cúi thấp, nụ cười hồng đến hết sức mê người, tròng mắt hắn càng thêm thâm thúy đen thui.

“Dĩ nhiên hi vọng, chỉ là. Nô tì nghe nói ngài kể từ khi có Tạ hoàng hậu, liền chưa từng tiến đến hậu cung.” Nàng khẽ cắn môi nói.

Nam Cung Sách đưa mắt nhìn nàng.”Ngẩng đầu lên, trẫm muốn xem mặt của ngươi!” Hắn ra lệnh.

Lương Dương Thủy nghe vậy, sợ hãi ngửa đầu, cũng cuối cùng có cơ hội hảo hảo mà quan sát người này nhân trung chi long Thiên Vĩ hoàng đế. Khí chất nghiêm trọng lộ ra làm cho người ta khiếp đảm hung ác, đây là một khuôn mặt so với trong tưởng tượng của nàng còn ma mị tuấn mỹ hơn, mê hoặc lá gan nàng trở nên to lớn, lại vọng tình đưa tay đụng vào hắn.

“Lá gan ngươi thật không nhỏ?”

Ánh mắt hắn cực kỳ dọa người, trước khi vào cung liền nghe nói qua rất nhiều tin đồn về người này, hơn nữa hắn thân mình vạn kim tuyệt đối không cho người đụng vào, mà giờ khắc này nàng cử động sợ là muốn rước lấy sát cơ rồi. Nàng thế này mới ý thức được đại họa, hỏa tốc rút tay về.”Nô tì đáng chết, xin ngài tha thứ!”

Nam Cung Sách lạnh lùng cười một tiếng.”Đã biết đáng chết còn dám cầu xin tha thứ?

“Nô tì chi là không kìm hãm được. Không phải cố ý mạo phạm.” Nàng lập tức khúm núm mà nói.

“Không kìm hãm được a.” Thần sắc hắn có chút dị động, nhìn ánh mắt mặt nàng, có nhiều lưu luyến.

Nàng âm thầm mừng rỡ, không có e sợ.”Hoàng thượng, nô tì thật không thể đụng vào ngài sao? Người ta. Đã vào cung, coi như là nữ nhân của ngài không phải sao?” Nàng ngượng ngùng không chịu nổi hỏi.

Khóe mắt hắn tế nhị, nhìn khuôn mặt của nàng, dị thường chuyên chú.”Người muốn trở thành nữ nhân chân chính của trẫm?”

Lương Dương Thủy vô hạn thẹn thùng gật đầu.”Nữ nhân trong thiên hạ lại có ai không muốn lấy được cung chiều của ngài đây?”

Hắn nhìn chằm chằm nét mặt của nàng chuyển thành mê ly nan giải.

Đây cũng khiến cho nàng hoảng hốt rồi.”Hoàng thượng nếu không thích nô tì, cần gì phải lưu nô tì, cả người nô tì cũng chuẩn bị tốt để phục vụ ngài nha.” Nàng hàm kiều mang thẹn thùng nói.

“Một mình người đầu hũ Tây Thi ngược lại so với nữ nhân trong cung còn biết điều hơn, đây là chịu đặc huân rồi sao?” Hắn chợt trêu chọc nói.

Nàng nghe sắc mặt biến hóa.”Hoàng thượng, làm sao. Nói như vậy?”

Nam Cung Sách dạng cười.”Thế nào, sợ?” Hắn gương mặt âm tà.

Nàng thấy kinh hãi.”Nô tì.”

Hắn bỗng chốc dùng sức bóp cằm nàng, ánh mắt thanh minh thoáng chốc lấp lánh lưu chuyển.”Người chưa nghe nói qua, người phục vụ qua trẫm, kết quả cũng không tốt sao?”

“Nô tì cùng với các nàng. Không giống nhau.” Nàng bị đau mà nói.

“Nơi nào không giống?”

Nàng nhịn được cảm đau đớn, đối với hắn cười đến tràn đầy tự tin.”Ngài biết nô tì không giống chỗ nào.”

Tròng mắt hắn căng thẳng, buông tay ra, bỗng dừng, ngửa đầu cười to.”Hào, tối nay liền từ người thị tẩm!” Hắn giọng nói tràn đầy mong đợi.

Nàng lập tức vui vẻ ngồi xổm người xuống tạ ơn nói: “Nô tì sẽ tận tâm phục vụ ngài tuyệt không khiến ngài thất vọng.”

Lúc này chợt một hồi gió mạnh thổi qua, truyền tới bên tai thanh âm Linh Đang vang dội.

Nam nhân trong bụng chấn động, vẻ mặt trong nháy mắt động lại.

Hắn chậm rãi quay người lại, rút cuộc phát hiện mặt Hồng Thường tung bay ở chỗ không xa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tuyệt Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hồng nhan bạc mệnh

Ba ngày ba đêm, nam nhân kia triệu hạnh nàng kia ba ngày ba đêm không ra tắm điện, làm thật tận hứng như thế sao?

Đứng ở bên ngoài tắm điện Lương Dương Thủy, nàng suy nghĩ trong lòng phiền đau, thật lâu không cách nào bình phục lại.

Thì ra là hắn để ý thực ấy là bề ngoài, mấy trăm năm đau khổ, vì cái gì chỉ là da mặt?

Nàng đau lòng như cắt, bị thương khó nhịn. Gia của nàng rõ ràng không phải người nông cạn như thế, hắn yêu nàng, biển cạn đá mòn, chết cũng không diệt, như thế nào có thể hủy ở trên da mặt?

“Nói đến, Tam ca chưa bao giờ từng vì nữ nhân bỏ nhiều ngày như vậy, có thể thấy được thật tình được chỉ bảo rồi.”

An Nghi chẳng biết lúc nào đi tới bên người nàng, một bên còn đi theo Chu Chí Khánh.

“Một chút cũng không sai, hoàng thượng nhất định đối với Lương nương nương cực kỳ hài lòng, che chở nhiều như vậy trời ơi, nàng toàn thân đều chịu hoàng thượng tình đất tiền mưa móc làm dịu, giờ phút này nhất định là so với trước kia càng thêm xinh đẹp hơn trăm lần rồi.” Hắc ác cười tiếp lời.

Hai người bởi vì Tạ Hoa Hồng mà song tàn, hận chết nàng, dâng lên Lương Dương Thủy cho Nam Cung Sách, chính là muốn để cho nàng thất sủng, hôm nay mục đích đạt thành, liền lập tức xuất hiện nhục nhã người cho hạ giận.

Tạ Hoa Hồng cứng lại, một câu không lên tiếng, xoay người đi.

Hai người đầu chịu dễ dàng thả nàng, tiến lên ngăn cản người.

“Thế nào không đợi? Nói không chừng Tam ca một hồi ra tới đây.” An Nghi cố ý âm hiểm cười nói.

“Đừng là, chờ một chút a, dù sao ngươi là đứng đầu hậu cung, Lương nương nương được cưng chiều may mắn, cũng phải hướng ngươi vãn an, kêu ngươi một tiếng hoàng hậu tỷ tỷ mới được! Cái người này vừa đi, quay đầu lại còn phải một nàng đi gặp ngươi, đây không phải là giày vò ngươi sao?” Chu Chí Khánh đem hết khả năng kể khổ.

“Chu đại nhân, ngươi chẳng lẽ quên trên mặt đau, nói chuyện còn là cẩn thận, tránh cho trong miệng cái răng còn sót lại mấy cũng không giữ được.” Xuân Phong cô cô tùy thời ở bên người Tạ Hoa Hồng, thấy bọn họ hai người lại tới tìm phiền toái, lập tức nói.

Chu Chí Khánh nghe vậy hoàn toàn biến sắc. “Tien tỷ này!” Hắc tức giận vô cùng.

Xuân Phong cô cô mặt không đổi sắc, mắt nhắm nói tiếp: “Ô tỷ tốt bụng nhắc nhở, Chu đại nhân mặc dù có thể bỏ mặc, chỉ là, tương lai cũng đừng hỏi hận rồi.”

“Ngươi!” Hắc giận đến đỉnh đầu bốc khói. Nếu không phải là lão nữ nhân này là bà vú của Nam Cung Sách, hắc sớm đánh tới một chưởng.

An Nghi nhìn hắc đối với Xuân Phong cô cô hận nghiêng răng nghiêng lợi cũng không dám động nàng chút nào, lập tức hướng hắc ném tới một cái, xuy hắc vô dụng.

Hắc thấy không nhịn được tức giận. “Dù sao công chúa chỉ tàn một cánh tay, còn có một cái cánh tay khác có thể dùng, ngươi cứ việc đem tien tỷ này khai đao, không cần băn khoăn cái gì, nếu đem không may mắn song tàn, cánh tay ta tay hoàn hảo, còn có thể cho ngươi mượn dùng dùng.” Hắc mỉa mai nàng.

Nàng sao nhịn được giọng điệu này. “Chu Chí Khánh, coi như bản công chúa hai cánh tay toàn bộ bỏ, cũng sẽ không coi trọng cái người hủy dung xấu xí!”

Hắc giận dữ. Hôm nay coi như nữ nhân này muốn gả hắc, hắc cũng không muốn!

Đang muốn cãi lại, nhớ tới trước mặt còn đứng Tạ Hoa Hồng, không thể không nhịn xuống tức giận còn nói: “Công chúa chẳng lẽ muốn vào lúc này cùng ta nội chiến sao?” Hắc nhắc nhở nàng đừng quên bọn họ cùng chung kẻ địch là ai.

An Nghi hung hăng trừng mắt nhìn hắc, lúc này mới chuyển sang Xuân Phong cô cô chế giễu: “Chúng ta cũng chỉ là nói thật, Tam ca ở bên trong quả thật đợi đến không bỏ được ra ngoài, chúng ta cũng là ý tốt nhắc nhở hoàng tẩu, mặc dù nàng đã quý vì hoàng hậu, nhưng tính tình Tam ca có mới nói cũ ai chẳng biết, nàng cũng nên có chuẩn bị tâm lý.”

“Hoàng thượng tính tình như thế nào, há là người khác có thể phán đoán suy luận, ngược lại công chúa chẳng lẽ quên hoàng thượng giao phó, muốn ngại sau này không được tái nhập cung.” Xuân Phong cô cô trầm giọng nhắc nhở.

“Bản công chúa tặng Tam ca đại lễ, hắc Long Tâm đang vui mừng, phần này giao phó, coi như tính sao?” Nàng không sợ hãi, đoán chừng phần lễ kia đã làm cho nàng ở trước mặt huynh trưởng cá nước xoay người rồi.

“Công chúa không khỏi quá mức tự tin.”

“Xuân Phong cô cô, đừng nói ahhh. . . Ta không sao, bọn họ muốn nói gì, tùy đi!” Tạ Hoa Hồng cuối cùng mở miệng.

“Nương nương.”

“Ta sẽ không thất sủng, hắc chỉ là nhất thời mê hoặc.” Nàng mặt lạnh nói, không muốn ở trước mặt người khó chịu.

“Nếu muốn nói tự tin, hoàng tẩu đây mới là ở đâu ra tự tin? Lại dám lớn như vậy nói xàm, bản công chúa nghe cũng chỉ có thể nói, ngươi thật là không biết Tam ca.” An Nghi lập tức xì mũi coi thường.

Lời này khiến Tạ Hoa Hồng bỗng nhiên ngẩn ra, sau vẻ mặt biến đổi nói: “Ngươi nói sai lầm rồi, không có người nào so với ta hiểu rõ hơn hắc!” Hồi này, tự tin chân chính trở lại trên mặt nàng rồi.

“Người nói cái gì?” An Nghi giật mình với biến chuyển của nàng.

“Ta nói đa tạ có người nhắc nhở, nếu không, ta lại muốn lâm vào trong ngõ cụt rồi!” Nàng cười nói xong lời này, đột nhiên như nhớ tới cái gì, lo lắng nhắc chân muốn đi về phía tấm điện Nam Cung Sách xông vào.

“Đợi chút, người muốn làm gì, là điên rồi sao? Tam ca ở bên trong, người cũng dám xông?” An Nghi đưa tay lôi nàng.

“Người đừng cản ta, ta phải cứu người trước quan trọng hơn, hi vọng còn kịp!” Tạ Hoa Hồng vội la lên.

An Nghi không cho, thậm chí ngay cả Chu Chí Khánh cũng ngăn ở trước mặt nàng.

“Người ở đây nói chuyện gì hoang đường? Đây là muốn cứu người nào?” Hấn hỏi.

“Ta không rảnh giải thích thêm rồi, các người tránh ra!” Nàng đẩy bọn họ.

“Người chưa nói rõ ràng, chúng ta sẽ không để cho người đi vào chuyện xấu, bên trong đó đang hô mưa gọi gió, không lâu nữ nhân họ Lương là có thể có thai, về phần người, chờ ngôi vị trí lãnh cung đi!” An Nghi châm biếm.

Nàng chẳng thèm nghe tiếp, đem hết hơi sức hất ra bọn họ, trực tiếp xông vào trong, những thủ vệ kia nhìn thấy nàng, hấn là không người nào ngăn, một đường để cho nàng vọt vào, khi tấm môn bị nàng đụng vỡ thì nam nhân kia chỉ quần áo trong, thanh tao lịch sự do cận thân thái giám hầu hạ súc miệng, ngẩng đầu thấy nàng đến, tựa hồ tuyệt không cảm thấy ngoài ý muốn, thậm chí hướng nàng tinh thần sáng láng mỉm cười.

“Người đã đến rồi.” Nghiễm nhiên giống như là ngày thường.

Lúc này Chu Chí Khánh cũng đi theo chạy đi vào, chạy nóng nảy, liền mũ mang cũng lộn xộn, An Nghi cùng Xuân Phong cô cô chạy chậm, rơi ở phía sau một lát sau, thờ hỏn hển xuất hiện.

Chu Chí Khánh cùng An Nghi nhìn Nam Cung Sách trải qua đêm xuân phong, cả người dung quang toả sáng, thần thái phấn khởi, tinh thần tốt, lần này yên tâm, hiển nhiên hấn hài lòng cực kỳ Lương Dương Thủy phục vụ.

Tạ Hoa Hồng là thấy khí sắc này, lập tức thờ phỉ phò xông lên trước, tiến tới gần gương mặt thanh thần anh tuấn của hấn, tràn đầy uy hiếp trừng hấn. “Người đâu?”

Nam nhân vẫn như cũ tâm tình vui vẻ, nhận lấy khăn ướt cận thân thái giám đưa lên, lau tay, ý vị hiển lộ là vô hạn sượng ý.

“Gia?” Tạ Hoa Hồng vội hỏi.

Hấn âm tà cười một tiếng, chỉ chỉ người ở góc giường bị chăn gấm bao trùm thành một đoàn.

Nàng lông mày lúc này mới buông ra. Người còn ở chỗ này không có bị mang đi, bày tỏ, lương Dương Thủy còn chưa có chết!

Nàng vội vàng tiến lên muốn vén lên chăn gấm nhìn một chút, Lý Tam Trọng lập tức trước một bước ngăn ở trước mặt nàng, không để cho nàng vén chăn lên.

“Lý công công?” Hấn vì sao ngăn nàng?

Hấn lộ ra vẻ mặt khô sở. “Xin nương nương tha lỗi, nàng vẫn còn ở. Ngủ, chúng ta còn là đừng vào lúc này gọi nàng.”

“Ta nói hoàng tẩu, cái người này dám ăn cũng quá mức, lại dám ở trước mặt Tam ca động thủ!” An Nghi xấu bụng nói.

Tạ Hoa Hồng không để ý tới, còn là một lòng muốn đi tra xét trên giường người.

Chu Chí Khánh chỉ nghĩ nàng sức ghen đại phát, muốn tìm người phiền toái, cũng đi ngăn cản nàng. “Nương nương, hoàng thượng ở đây, ngài khó coi như vậy, coi chừng hấn không vui.” Hấn cố ý nói.

Gặp qua không đi, nàng lập tức căm giận chuyển hướng Nam Cung Sách. “Gia, ngài đây là cố ý muốn chọc giận chết ta sao?”

Hấn quyết miệng, uống trà thơm cung nữ trình lên, không để ý.

An Nghi thấy thái độ này, nghĩ Tạ Hoa Hồng thất sủng rồi, một khi cao hứng còn nói: “Hoàng tẩu, người phải tự trọng nha, hơn nữa hôm nay đã quý vị hoàng hậu, nếu là ngay cả dám điểm độ lượng cũng không có, là muốn như thế nào dẫn dắt lục cung phản đại đây?”

“Người này nếu thật có thể nhìn trúng người nào, ta lại khổ, cũng sẽ không không có độ lượng là không thành toàn bộ, sợ chỉ sợ hấn.” Nàng tức giận trừng hướng Nam Cung Sách, một bộ bộ đáng muốn khiến hấn tức chết.

An Nghi thấy thế, hết sức vui vẻ nhìn nàng chọc giận huynh trưởng, kể từ đó, nói không chừng là có thể thuận lợi khiến nữ nhân này từ đó biến mất ở trước mắt mình rồi.

“Hoàng tẩu, ta khuyên ngươi đừng gây nữa, như ngươi vậy chỉ là chọc Tam ca chán ghét thôi.” Nàng tiếp tục quạt gió đốt lửa.

“Chán ghét? Người này nếu chán ghét được ta, mấy trăm năm trước sẽ không biết giết ta mấy lần, ta thật sự nếu không nghe thấy không hỏi đi xuống, hấn mới thật nổi giận!” Tạ Hoa Hồng tức giận vô cùng dậm chân.

An Nghi giật mình. Nàng là không phải điên rồi, lại dám ngay trước mặt Tam ca đem chính mình bành trướng thành ra như vậy?

Theo tính tình Tam ca kia tâm cao khí ngạo, chứa được nữ nhân liều lĩnh như vậy?

Cho là lần này, Tạ Hoa Hồng chết chắc, lại thấy Tam ca mình lúm đồng tiền như hoa hướng đi Tạ Hoa Hồng, nắm cả hông của nàng nói: “Ngươi biết là tốt rồi, ta lại không cho người ngăn không cho người đi vào, là ngươi tới chậm như vậy, trách ai?” Hấn ngược lại trách cứ nàng.

An Nghi cùng Chu Chí Khánh nghe kinh ngạc. Mới vừa bọn họ là nghĩ tới, thủ vệ bên cạnh nam nhân này lúc nào thì trở nên thư giãn như vậy, lại dễ dàng cho bọn họ xông vào? Nguyên lai là hấn sớm có giao phó!

“Ta cho là ngươi đêm đó sẽ xông tới, nhịn ba ngày, cũng tốt, cũng tốt!” Nam Cung Sách nói tiếp, trên mặt hấn là cười đến ánh sáng bắn ra bốn phía.

“Ngài!” Tạ Hoa Hồng giận đến hai mắt toát ra Hoả Tinh. Nàng cũng chỉ là bị khuôn mặt Lương Dương Thủy làm kinh sợ, nhất thời quên nam nhân này là trừ nàng ai cũng ghét bỏ, nàng là hiểu rõ hấn như thế, lại hồ đồ đến chờ An Nghi nhắc nhở mới nhớ lại, không duyên cớ để cho hấn làm bừa hời lâu, thật là ghê tởm!” Vậy cũng nên đủ chứ? Còn không cho ta xem một chút người ta, chẳng lẽ, ngài đã đem nàng thế nào!”

Trên mặt hấn rút cuộc xuất hiện một chút xiu mặt tự nhiên, nhưng vẫn không muốn cận thân thái giám tránh ra.

“Gia!” Nàng gầm nhẹ.

“Tam ca, nữ nhân này liền ngài cũng dám rống, đã đến nông nổi vô pháp vô thiên, ngài chẳng lẽ không trị nàng?” An Nghi không nhịn được hỏi.

Hấn lạnh lùng liếc nàng.”Trị nàng? Nữ nhân này trăm nếu trị được, cần gì phải trói tay trói chân như thế? Nếu có thể trị, còn dùng được ngươi mở miệng sao?” Hấn xi mũi coi thường.

“À?” An Nghi cùng Chu Chí Khánh vừa nghe, mặt cũng xanh biếc. Không trị được, đó chính là không có thất sủng. Chính là bọn họ lại a đắc tội với nàng rồi hả ?

Kinh hãi, Chu Chí Khánh lập tức chỉ vào nữ nhân nằm ở trên giường run giọng hỏi: “Hoàng thượng nhưng là cùng với nàng ân ái ba ngày ba đêm, chẳng lẽ. Chẳng lẽ không có một chút tình cảm?”

“Ân ái? Ừ, trăm quả thật cùng với nàng ‘ ân ái ’ ba ngày, rất lâu không có như vậy cả người sáng khoái rồi, thật là thú vị a!” Nam Cung Sách càng cười càng thoải mái.

An Nghi thấy hấn như thế, lập tức còn nói: “Đúng vậy a, Tam ca, nàng cùng người trong bức tranh kia vóc người giống nhau như đúc, phải là tướng mạo cô gái ngài yêu thích nhất, ngài nếu chịu cùng với nàng một chỗ ba ngày, này bày tỏ ——”

“Này bày tỏ —— các ngươi thật đáng chết a!” Bỗng chốc, hấn vui vẻ cười ha hả cười lớn.

Hai người hoảng hốt, bởi vì nụ cười này, hầy cùng khuôn mặt tươi cười trước khi giết người là giống nhau!

Bọn họ tại chỗ hoảng sợ ôm nhau.

“Hai người ă gan hùm mặt báo, dám đùa bỡn trăm như vậy?” Hấn khuôn mặt tươi cười thu lại, quanh thân trở nên lạnh lẽo.

“Đùa bỡn. Đùa bỡn ngài?” Chu Chí Khánh còn sót lại mấy cái răng cũng ở đây lác lư.

“Các ngươi thật cho là trăm nhìn không ra!” Hấn nhìn ánh mắt của hai người như đao mũi nhọn.

“Tam, Tam ca. Nhìn ra cái gì?” An Nghi cảm nhận được hàn phong thấu xương, mềm chân.

Hấn khinh miệt hừ cười.”Trăm vén vén một cái liền hiểu rồi, bằng nữ nhân kia cũng xứng giả trang Thủy nhi của trăm!”

“Tam ca.” Nàng như rơi vào hầm băng.

“A, người kia là ai?” Bên giường hẹp đột nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Tạ Hoa Hồng.

Mọi người hướng nàng nhìn lại, thì ra là nàng thừa dịp mọi người không chú ý, vội vàng không kịp chuẩn bị thoáng qua Lý Tam Trọng, vén chăn lên ——

Tạ Hoa Hồng khẽ run vạch ra sợi tóc tán loạn ở trên mặt cô gái, lộ ra máu me đầy mặt, hoàn toàn thay đổi, nàng kinh hãi, hô một tiếng, kinh sợ rơi xuống trên đất.

Nam Cung Sách mặt mũi nghiêm chỉnh, hỏa tốc vươn tay che hai mắt của nàng.”Người nào cho ngươi nhìn!” Hấn tức giận trừng hướng cận thân thái

giảm ngăn trở bất lực.

Lý Tam Trọng nhất thời quỳ xuống, không dám lên tiếng. Chủ tử không để cho nương nương nhìn chính là sợ hù dọa nàng, kết quả thế nhưng hấn lại nhất thời không chú ý, mà khiến nương nương xông qua, thật là đáng chết, khó trách chủ tử nổi giận.

“Người này không phải Lương Dương Thủy, nàng. Là ai?” Nàng không kéo ra tay nam nhân che ở trong mắt nàng, thanh âm run rẩy.

“Nàng chính là nữ nhân kia!” Hấn nói.

“Nhưng là gương mặt đó. Gương mặt đó cũng không phải.” Nàng vô cùng sợ hãi.

“Đó là dịch dung.” Hấn giải thích.

“Dịch dung?”

“Không sai, nếu không dưới gầm trời này thế nào khả năng tái xuất hiện khuôn mặt kia, huống chi cho dù có, linh hồn kia không phải người, ta chỉ biết giết chết, trừ người ra, không ai xứng có dung nhan đó.” Nam Cung Sách hung ác mà nói.

Lời này khiến An Nghi cùng Chu Chí Khánh đột nhiên kinh hãi. Mấy lần nghe được bọn họ ngôn luận kỳ quái, đã sớm không nhận được suy đoán hai người này chẳng lẽ là ác quỷ chuyển thế, đặc biệt tới giết hại bọn họ!

Xuân Phong cô cô cùng Lý Tam Trọng thì là những chuyện này trong lòng hiểu rõ, cho nên trên mặt cũng không kinh hãi.

“Như vậy, ba ngày nay, ngài là thế nào đối đãi người ta?” Tạ Hoa Hồng thanh âm cực độ bất an hỏi.

Nam Cung Sách trầm mặc, giống như là không có ý định nhiều lời.

Nàng nghẹn ngào, kéo tay hấn xuống, nhìn sợ lần nữa đem tầm mắt hướng tới người trên giường.

Lương Dương Thủy trên người bọc chăn gấm, nằm ở trên giường cũng không nhúc nhích, vốn là đôi mắt linh hoạt giống như gặp phải thống khổ cùng kinh sợ khổng lồ, đã ngốc trệ vô hồn, mà kinh khủng nhất là của nàng gương mặt, huyết nhục mơ hồ, kinh người.

“Muốn người đừng xem.” Nam Cung Sách nhẹ nói.

Nhìn thấy Lương Dương Thủy thảm trạng như thế, Tạ Hoa Hồng nước mắt cuồng rơi, không khỏi giận dữ ngút trời.

“Đây đều là lỗi của ta, ta nên sớm một chút tới ngăn cản ngài đấy! Ngài nói, ngài là như thế nào giết hại người ta, rốt cuộc đối với nàng ta đã làm gì?” Nàng chất vấn.

Nhớ hấn đang liếc thấy đến Lương Dương Thủy thì là như thế nào “Thấy cái mình thích là thêm”, lại phát hiện dung nhan của nàng lại là dịch dung, có thể nghĩ hấn có nhiều kích động, An Nghi công chúa cùng Chu Tam công tử quả thật đưa tới cho hấn món đồ chơi lớn, mấy ngày nay hấn có thể không chơi cực kỳ cao hứng sao?

Đáng hận hấn nói không sai, là nàng tới trễ, không thể kịp thời ngăn cản hấn làm ác, mới có thể lại làm hại một người con gái bị hấn chơi tàn!

Nam Cung Sách chỉ là hơi biến sắc mặt, như cũ không muốn chính miệng thổ lộ cái gì.

Tạ Hoa Hồng bức tức, chuyển sang Lý Tam Trọng: “Lý công công, hấn không nói, người nói!”

Lý Tam Trọng bị điểm tên, bất an nhìn hướng chủ tử, chỉ thấy chủ tử không vui gật đầu, là đồng ý hấn nói.

Nhưng nói thế nào, hấn có thể phải cẩn thận suy nghĩ.

“Cái này. Ngày thứ nhất thì cô gái này hết sức trêu đùa dẫn dụ hoàng thượng cung chiều, nhưng hoàng thượng sao chịu đựng gì đó, cho người đánh nàng mấy cái.” Kia roi là đặc chế, thân roi có gai, gai kia như châm xuyên thấu trong thịt, đau đến người tê tâm liệt phế, miệng bị nhét chặt, gọi cũng không lên tiếng.

“Ngày thứ hai, hoàng thượng thấy nàng dán mặt nạ da người khổ cực, liền muốn người kéo xuống, nàng tự nhiên đau đến roi lệ.” Chủ tử cho người dùng lưỡi dao trực tiếp cắt lấy da mặt nàng, kia da giả kẻ cả da thật cùng nhau bị cắt lấy đồng thời, vãi nhét trong miệng nàng roi xuống, tiếng kêu thê lương kia đến nay cũng còn làm hấn sợ hãi.

“Đến ngày thứ ba, hoàng thượng thấy nàng bị kinh sợ, tốt bụng gọi cung nữ săn sóc, vì nàng tắm, thuận đường còn triệu lai thái y bồi thuốc.” Kia trong thùng tắm để chính là nước muối, nàng khắp người roi thương, nước này, tựa như cùng xuyên thứ thịt muối, để cho trái tim nàng một lần chết, lúc này mới triệu lai thái y cứu người.” Mới vừa hoàng thượng cũng định đưa người đi, kết quả ngài đã tới rồi.”

Tạ Hoa Hồng xanh cả mặt, tự nhiên đem Lý Tam Trọng miêu tả lại thêm nặng gấp ba. Thủ đoạn của Gia, tuyệt đối không có khả năng nhẹ nhàng như thế, nếu không Lương Dương Thủy cũng sẽ không bị kinh hách phải si ngốc thành ra như vậy!

“Nàng chỉ lỗi ở không nên dịch dung gat người, nhận được hung tàn đối xử của của ngài như vậy, ngài quá ghê tởm!” Nàng giận không kềm được xoay người sang chỗ khác chửi rủa nam nhân của mình.

“Ta đã xuống tay lưu tình, cũng không đùa chơi chết nàng không phải sao?” Nam Cung Sách một chút hời hợt cũng không có, lạnh lạnh phản bác.

Nàng tức giận, nhức đầu không dứt. Người này tính tình mấy trăm năm không thay đổi, còn tàn nhẫn như vậy, nàng chính là không thể một ngày thư giãn, nếu không một khi để cho hắn chờ đến cơ hội, sẽ làm ra chuyện làm người thần chung phản!

“Người sai, người nên trách, là An Nghi cùng Chu Chí Khánh, bọn họ có lòng đưa tới món đồ chơi cho ta chơi vui mừng, ta nếu không hảo hảo lợi dụng, chẳng phải cô phụ ý tốt của họ ư?” Hắn ngược lại nhìn về phía nam nữ đã hoảng sợ vô cùng, đem trách nhiệm chuyện đương nhiên giao cho bọn họ. “Các ngươi dám đùa bốn trăm, hồi này, trăm xử trí như thế nào mới phải? Trăm phải hảo hảo cảm ơn các ngươi dụng tâm!” Hắn tỉnh mạch cười lạnh.

Hai người gan mật đều vỡ, ôm ở cùng nhau, run kỳ cục.

“Lý Tam Trọng, đem mặt của hai người da cũng cắt.”

“Đủ rồi, ta không cho ngài đả thương người nữa !” Tạ Hoa Hồng không thể nhịn được nữa gầm lên.

Trên điện Kim Loan không khí hít thở không thông trầm thấp.

Nguyên nhân là chủ tử bị người khác giận không đâu, tự nhiên tâm tình ác liệt, hơn nữa còn là ác liệt tới cực điểm.

Giờ phút này tuần nhan nói có bao nhiêu nghiêm trọng tự có bấy nhiêu nghiêm trọng, khiến cho quần thần không dám thở gấp, chỉ sợ gặp vạ lây, nhưng trong triều, mọi người cũng không thể khép chặt miệng không tấu chuyện chứ?

“Khải tấu hoàng thượng, Đông Bắc xuất hiện mây vạn quái trùng chui đất mà ra, phần lớn lúa bị ả không còn, nông dân tổn thương thảm trọng.” Người nào đó hàm răng run lên, cổ nén sợ hãi tấu bẩm.

“Thần. Cũng có chuyện muốn tấu, Lệ Giang ngày trước lại vỡ đê, chìm nước nông thôn, tử vong hai ngàn người.”

Nam tử ngồi trên cao hai hàng lông mày nhíu lại, sắc mặt là càng thêm khó coi.

Lúc này phía dưới có người trộm nói câu “Thiên tai ác triệu”, lời này truyền vào lỗ tai hắn, hắn u lãnh cười một tiếng. “Các khanh cho là đây là điềm xấu, ngày mai sắp có đại nạn xảy ra?”

“Này.” Mọi người kinh hãi. Này bàn luận xôn xao làm sao lại không cẩn thận để cho hắn nghe được.

“Nguyên nhân đại nạn không phải trăm vô đạo chứ?” Hắn tiếp tục âm trầm hỏi.

Mọi người nghe, ai dám tiếp lời, từng đầu một lập tức rũ xuống thấp, sợ bị chú ý, điếm danh trả lời.

Nhìn bộ dạng bonjhoj co đầu rút cổ, hắn mới muốn mở miệng mà mắng chửi người, chỉ thấy cận thân thái giám vòng qua quần thần, từ bên trên đường điện, thần sắc hốt hoảng, hiển nhiên là chuyện xảy ra rồi.

“Hoàng thượng.” Lý Tam Trọng tâm nhanh như đốt đi tới bên người hắn.

Thấy bộ dáng kia, Nam Cung Sách mắt co rút nhanh. “Nói, chuyện gì.”

Hắn vội vàng kê vào lỗ tai nói: “Không xong, hoàng hậu xuất cung, nói là đi thăm phế hậu.”

Nam Cung Sách vẻ mặt chột biến. “Người nào theo nàng đi?”

“Xuân Phong cô cô.”

“An bài sao?”

“Khẩn cấp lên tiếng, nhưng là không biết lừa gạt không dối gạt phải?” Nương nương cùng chủ tử quan hệ đang xấu, nếu lại thêm một điều này, này hậu cung. Không, là triều đình này còn có thể an bình sao?

Nam Cung Sách sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Quần thần thấy thế, mặc dù không biết Lý công công nói cái gì, nhưng bất kể là cái gì, hoàng thượng tâm tình đã đủ xấu, đây không phải là họa vô đơn chí sao?

Mọi người lo lắng đề phòng, đầu rũ được so vừa rồi thấp hơn, cũng hận không được giấu đến trong vạt áo. Sợ vô cùng chiêu họa a!

Nam Cung Sách bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt kia đủ dọa người.

“Có quái trùng ẩn hiện, Nông Vụ đại thần đang làm gì?! Chỉ biết giao cho vô căn cứ ác đê, lại không nghĩ tới phương pháp giải quyết, mặc cho tình hình tai nạn mở rộng, này quan viên lớn nhỏ Nông Vụ cũng nên chém đầu!”

Hắn dứt lời, phía dưới mũ quan rơi đầy đất, chủ nhân cái mũ chính là người của Nông Vụ sánh.

“Lệ Giang ngập nước, triều đình mỗi lần chuyển tiền đi trị, tiền này cũng đi nơi nào? Nhìn tới các người mọi người túi cũng nặng hơn so với đá bên bờ sông, không bằng liền đem các người toàn bộ đưa đến Lệ Giang đi chặn nước, làm một tòa thịt người đề phòng, lúc này mới có thể chân chính chặn lại lũ lụt!”

Phía dưới lại ngã một bọn người, tất cả người tham ô qua tiền cứu tế Lệ Giang ngổn ngang, sắc mặt xanh biếc.

Quả nhiên, nam nhân vốn là tâm tình vô cùng hồng бет, nghe Lý Tam Trọng tấu bẩm tin tức, tâm tình ác liệt lại thêm, buồn một tiếng chửi, tiên phát lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tuyệt Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Buông rèm chấp chính

Tạ Hoa Hồng ngồi ở bên trong kiệu bình thường, nàng không ngồi xe phượng, khiêm tốn xuất cung, hiện đang ở trên đường hồi cung.

Nàng mới vừa ở bên ngoài tòa nhà phế hậu Cao Ngọc Hiến ở bị ăn bế môn canh, nói là phế hậu kiên tâm tu phật ở bên trong, không muốn gặp khách.

Cao Ngọc Hiến không muốn gặp, nghe nói Dương Nghi bị giáng chức xuất cung sớm hơn, cũng sống ở gần đó, nàng vì vậy thuận đường đi thăm, trở lại giống nhau, Dương Nghi cũng không muốn thấy nàng.

Nàng thất vọng rồi đi, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy có chuyện kỳ hoặc.

Đầu tiên, phát hiện người cản trở không cho nàng đi vào, không giống như là xuất thân trong cung, giống như là công nhân trên đường tạm thời chộp tới thuê? Đối với tình trạng gần đây của Cao Ngọc Hiến cùng Dương Nghi hỏi gì cũng không biết.

Mặt khác, danh hiệu của Cao Ngọc Hiến cùng Dương Nghi đã bị bỏ, mình là hoàng hậu, theo lý thuyết, hai người này không nên cũng không thể cự tuyệt gặp nàng, nhưng chính là kiên trì không gặp, này không đúng lẽ thường, làm cho nàng không khỏi nghi ngờ, hai người không phải đã xảy ra chuyện chứ?

Nam nhân kia đối với nàng bằng mặt không bằng lòng không ít chuyện, An Nghi công chúa cùng Chu Tam công tử chuyện chính là một chuyện, đều nói bỏ qua cho bọn họ, ai ngờ, không chỉ có không có bỏ qua cho, còn làm tâm trọng thêm, khiến hai người bị thương thành tàn, khiến bọn họ sinh lòng oán hận, cố ý tìm cô gái dịch dung thành tướng mạo của nàng trước kia hấp dẫn gia, muốn mượn cơ hội này để cho nàng thất sủng, lại ngược lại hại nàng kia bị gia chơi tàn.

Nghĩ tới những chuyện này, khiến nàng tức giận không nhẹ, mấy ngày nay nàng căn bản không muốn gặp lại người kia máu tanh, liền giường cũng không cho lên, hần đến gần liền đuổi người.

Nam nhân kia cũng tức xanh mặt, sau mấy lần phẩy tay áo bỏ đi, nghe nói lão đại hần khó chịu đến giận chó đánh mèo người khác, đầy tớ đều bị hần chinh tham.

Thậm chí còn có người đến trước mặt nàng khóc cầu xin, muốn nàng “Đừng làm rộn”, để cho bọn họ ngày có thể qua đi g, nàng thật sự dở khóc dở cười, người nào nào loạn, chân chính hồ đồ chính là người kia ác tính không thay đổi a!

Nàng bị quấy đến đầu đau muốn nứt lại quan tâm cuộc sống Cao Ngọc Hiến ở ngoài cung, lúc này mới nghĩ đến đi ra ngoài cung một chuyến, đi lần này, nghi vấn bộc phát, huyết khí lại muốn tăng lên.

Nếu nàng đoán không sai, hai tòa nhà kia căn bản không ở người, Cao Ngọc Hiến cùng Dương Nghi có lẽ đã sớm. Nàng không dám nghĩ, càng nghĩ càng sợ.

Nam nhân kia luôn là như thế, rốt cuộc có biện pháp gì có thể trị hần?

Nàng ngồi ở trong kiệu, đang lo lắng suy tư chuyện này, tầm mắt lơ đãng liếc về trên đường ——

“Mau, mau dừng lại!” Nàng bỗng nhiên thò đầu ra ra lệnh.

Xuân Phong cô cô không biết xảy ra ra chuyện gì, vội cho người dừng kiệu lại.

Tạ Hoa Hồng lập tức nhảy xuống kiệu, hướng phía trước nhúc nhúc đầu kêu, “Trương đại nhân xin dừng bước!”

Nguyên lai là Trương Anh Phát đương đi ở phía trước, nàng mắt tinh nhìn thấy, lập tức kêu người.

Hắn nghe được kêu lên, kinh ngạc dừng bước chân, nhìn thấy là nàng, kinh hãi, vội vàng tiến ra đón.

“Thần gặp qua hoàng hậu!” Hắn lập tức liền đối với nàng dùng quân thần Chi Lễ.

“Không cần đa lễ, nơi này là trên đường, mau dậy đi!” Không muốn khiến cho người khác chú ý, Tạ Hoa Hồng vội nói.

Trương Anh Phát lúc này mới đứng dậy, nghi ngờ hỏi: “Nương nương xuất cung, đây là muốn đi đâu sao?”

“Ta đi gặp Cao hoàng hậu cùng Dương quý phi.”

Hắn vẻ mặt khê biến. “Ngài là nói phế hậu Cao thị cùng phế phi Dương thị?”

“Không sai.”

“Kia gặp được sao?” Hắn cẩn thận hỏi lại.

“Gặp được.” Nàng cố ý nói.

“Cái gì, gặp được?” Hắn kinh ngạc không thôi. Là sao có thể? Hai người đã chết, nàng như thế nào thấy được?

Thấy phản ứng của hắn, khuôn mặt nàng trầm lại. Nàng đoán không lầm, hai người kia tám chín phần mười bị giết rồi.

Trong bụng càng khó chịu. Nam nhân kia còn lừa dối nàng giết người.

“Ta nói vậy, ta không gặp hai vị nương nương, bởi vì các nàng cũng không muốn gặp ta.” Giọng nói của nàng trầm xuống mà nói.

Trong lòng biết mình nếu là vạch trần hắn, chỉ sợ sẽ khiến hắn rước lấy phiền toái. Gia sẽ cho rằng là Trương đại nhân nói với nàng, sẽ không khinh xuất tha thứ hắn.

Trương Anh Phát vẻ mặt rõ ràng nhẹ nhõm, nàng thấy thâm than.

“Thật ra thì gọi Trương đại nhân là có chuyện khác muốn hỏi người.” Tạ Hoa Hồng còn nói.

“Nương nương có chuyện xin phân phó.” Hắn cẩn thận trả lời.

“Ta chỉ là muốn hỏi, Thái Lệ chết đi người nhưng tra ra bất kỳ mị mị, thích khách kia thật là nàng sai sử sao?”

Nhắc tới Thái Lệ, ánh mắt Trương Anh Phát lập tức lại quái dị.

“Thế nào, còn chưa có tra rõ?”

“Cái này. nguyên nhân cái chết của Thái Lệ nương nương quả thật có vấn đề, nàng hẳn không phải là tự sát mà là bị giết.” Hắn chần chừ sau mới nói.

Vốn là sau đại lễ phong hậu, hắn Trường Sa quận trưởng nên trở về Trường Sa đi, cũng là bởi vì chuyện này, hoàng thượng giao do hắn làm, hắn mới tiếp tục lưu lại kinh thành.

Nàng kinh hãi. “Bị giết? Không phải hoàng.”

“Không phải hoàng thượng gây nên, thần có thể bảo đảm!” Thái Lệ chết đi là phế hậu Cao Ngọc Hiền gây nên, chuyện này quả thật cùng hoàng thượng không liên quan. Để tránh nàng hiểu lầm, hắn lập tức giải thích.

” Chuyện tên kia, người có thể bảo đảm?” Nàng không khỏi nghiêm nghị hỏi.

Hắn đỏ mặt. Hoàng thượng làm việc vô thường, hắn làm sao có thể bảo đảm cái gì, nói lời nói này khó trách bị nghi ngờ.

“Ách. Thái Lệ nương nương cùng ngài giao hảo, hoàng thượng tất nhiên yêu ai yêu cả đường đi, biết được nàng nếu gặp chuyện không may, ngài chắc chắn thương tâm, là vô luận như thế nào cũng sẽ không động nàng.” Hắn giải thích, mà lời nói cũng không giả, Nam Cung Sách bận tâm nàng, đối với Thái Lệ cũng không có sát ý.

Tạ Hoa Hồng thờ dài, coi như là tin lời của hần, ngẩng đầu nhìn hần một chút. “Đúng rồi, một thời gian trước Trương đại nhân già chết, là chuyện gì xảy ra? Có phải hay không hoàng thượng lại muốn ngươi đi làm cái gì?” Hôm đó ở đại lễ phong hậu, nàng thấy hần không chết cũng là vừa mừng vừa sợ, vẫn muốn tìm cơ hội hỏi hần chuyện này, hôm nay ngẫu nhiên gặp, liền thuận đường hỏi.

Trương Anh Phát lúng túng cười. “Này. Thần nghĩ hoàng thượng muốn ta già chết, có hai nguyên nhân thôi.” Hần gãi đầu nói.

“Hai nguyên nhân gì?” Nàng lập tức tò mò hỏi.

“Có một phần nhỏ nguyên nhân là muốn cảnh cáo đám người dám can đảm mưu sát hoàng thượng cùng người của ngài, dọa nàng một chút, cho nàng biết hần quyết tâm tuyệt không khinh xuất tha thứ.”

“Ừ.” Nàng gật đầu. Tên kia thích nhất dọa người, đây đúng là thủ đoạn hần làm.” Ngươi nói đây chỉ là một phần nhỏ nguyên nhân, kia phần lớn nguyên nhân là gì?”

“Này.” Hần nói quanh co rồi.

Nàng nhú mày. “Không nên nói?”

“Cũng không phải là.”

“Kia nói đi.”

Hần bắt đầu dĩ, chỉ đành phải hạ mặt nói: “Một cái nguyên nhân khác chỉ sợ là bởi vì hoàng thượng. Lúc ấy tâm tình không tốt.”

“Tâm tình không tốt?”

“Đúng vậy a, nghe nói khi đó ngài đang cùng hần câu kinh, hần một lòng muốn tìm người hà giận. Già chết cũng chết, ta phải làm một chút người chết để cho hần bình ổn tức giận.”

Một mảnh mây đen từ trên trán nàng chụp xuống .

Nam nhân thấp kém này.

“Ngươi nói cái gì? Nàng thân thể yếu, nhiễm gió lạnh?” Ở trước giường bệnh Tạ Hoa Hồng, Nam Cung Sách cực kỳ tức giận.

Thái y ôm hòm thuốc, liếc một cái bệnh nhân trên giường, cắn môi gật đầu.

Hần rất là giận. “Nàng đang khỏe tại sao lại nhiễm gió lạnh?”

“Hiện tuy là giữa hè, nhưng nương nương xuất cung thì có lẽ là đại nhiệt sau thời tới gió, ngược lại bị lạnh.” Thái y giải thích.

Nam Cung Sách tối kỵ thân thể của nàng bị bệnh, gương mặt giận đến xanh mét. “Đồ khốn kiếp, chẳng lẽ không có thể mau sớm chữa bệnh, cần phải khiến trẫm nhìn thấy bộ dáng nàng bệnh thoi thóp sao?”

Thái y chuyển động cổ cứng ngắc, nhìn bệnh nhân trên giường, há mồm run lên. “Thần. Thần sẽ làm hết sức.”

“Làm hết sức? Trẫm muốn nghe là không là cái này, trẫm phải biết nàng ngày mai có phải hay không là có thể sanh long hoạt hổ?”

“Ngày mai?” Thái y lại đi về phía giường bệnh nhìn lại, nàng bộ dáng yếu đuối. “Sợ rằng không.”

“Ừ?” Nam Cung Sách sắc mặt dị thường nghiêm nghị.

Thái y hai vai run lên, hòm thuốc ôm không nổi rơi xuống trên đất, đổ ra bình thuốc.

“Thần. Thần đáng chết!”

Hần càng thêm giận. “Có ai không, kéo người xuống chém——”

“Gia, đừng làm khó dễ thái y, hần tận lực, khụ khụ. Huống chi, ta thiếu không là y dược, người ta. Chỉ muốn ngài bồi, ngài ở cùng với ta càng nhiều, bệnh này tự nhiên sẽ rất nhanh khỏi.” Tạ Hoa Hồng lên tiếng.

Lời vừa nói ra này nam nhân, vốn là còn mặt giận dữ về mặt chột thay đổi, khuôn mặt trắng bệch bỗng nhiên giống như đang hồi xuân.

Hần hướng thái y kinh hoàng quỳ trên mặt đất phát tay một cái muốn hần cúi, chuyển thân đến bên giường nàng, mặt mày dịu dàng, nằm ở bên cạnh nàng, một cánh tay đem nàng nhẹ ôm vào ngực.

“Ta đây không phải bồi người?” Hấn cười hỏi.

“Không đủ, ta muốn trong lòng ngài đều là ta.”

“Như vậy a.” Nữ nhân này cần hấn, thật khiến hấn thoải mái.

“Chẳng qua ta đòi này thân thể khỏe mạnh, ngài không còn quan tâm nhiều tới ta rồi.” Nàng không nhịn được cong môi lên .

“Nói vậy, ta lúc nào cũng nhớ tới người?” Hấn nụ cười hoà thuận vui vẻ.

“Ngài là nhớ tới ta không sai, nhưng không bằng lúc trước bị bệnh tim ngài đối với ta như bảo bối, ta không bằng bệnh, ngài đối với ta lại quan tâm nhiều một chút.”

Thần sắc hấn trong nháy mắt trầm xuống.”Không cho bệnh, này đòi ta muốn người kiện kiện khang khang, bệnh gì cũng không cho !” Hấn nghiêm túc nói.

“Ngay cả tâm bệnh. Cũng không cho có sao?”

Nam Cung Sách sùng sốt.”Tâm bệnh?”

“Ừ.”

“Người có tâm bệnh?” Hấn nheo mắt.

Tạ Hoa Hồng buồn bã nhìn hấn.

“Người chịu uất ức gì rồi hả ?” Hấn đa nghi hỏi.

Nàng ho nhẹ.”Người ta. Hoài niệm năm đó bệnh thì ngài lúc nào cũng trông chừng, không xa không rời.”

Ánh mắt của hấn mềm xuống, ôm lấy hai cánh tay của nàng chặt hơn chút nữa.

“Gia, về sau dù thời điểm gì, cũng cho ta theo được không?” Nàng rút cuộc mở miệng yêu cầu.

“Được.” Nụ cười của hấn không giảm. Trước kia luôn là hấn bám người, lần này nàng chịu chủ động, tâm tình của hấn thật tốt.

“Gia nói, cũng đừng hối hận à?”

“Không hối hận!”

Thật tốt quá! Mục đích đạt được, nàng âm thầm ha ha cười. Về sau có nàng nhìn chăm chăm, hấn còn có thể tác quái nữa sao?

“Người này khối ngọc.” Tạ Hoa Hồng đang vui mừng, đột nhiên, hoàn bội Linh Đang bên hông bị Nam Cung Sách cầm ở trong lòng bàn tay xem xét kỹ lưỡng.

“Thế nào?” Thấy hấn chau mày, nàng kinh ngạc hỏi.

“Vừa đỏ chút, ngọc này không ngừng hồng, bộ phận màu xanh lá cây cơ hồ biến mất.” Khối bích ngọc này đã trở thành Hồng Ngọc rồi, hấn suy nghĩ suy nghĩ sâu xa .

“Hồng Ngọc không tồi, vừa đúng phối hợp Hồng Thường của ta.” Nàng không thèm để ý cười nói.

“Ngọc này ở trên người ta nhiều năm, cũng không thấy biến hóa, nhưng sau khi người xuất hiện nó lại không giống, phải là sau khi nhận máu người là thay đổi thay đổi.” Hấn mi tâm dần dần lỏng phân tích.

“Vậy sao? Còn nhớ rõ năm đó ngài đã cho ta hoàn bội Linh Đang, nói kia Linh Đang ở trên người ta phát ra tiếng vang đặc biệt khác, mà này, cũng giống như là vì ta mà thành, những chuyện này thật rất thần kỳ.” Nàng cười cong mắt, thu hồi hoàn bội Linh Đang, cố ý lắc lắc nó.

Nam Cung Sách mỉm cười nói: “Vật luôn có chủ nhân, người đúng là chủ nhân của nó không sai, chỉ là, bất kể việc đòi như thế nào biến thiên, một thứ gì đó cũng không thể thay đổi, tựa như người là trùng tử của ta, thiên biến địa biến, điểm này vĩnh viễn không thay đổi.”

Sau khi hấn nói xong những lời nói phách lối này, nàng đột nhiên dùng sức ho khan, mặt mũi hấn thay đổi.

“Đồ khôn khiếp bên ngoài, còn không mau cút vào đi!” Hấn hướng ra ngoài nhanh rống.

Thái y vừa mới bị đuổi ra ngoài, lại hoảng hốt chạy tiến vào.

Nữ nhân vẫn còn giả bộ ho khan, quay mặt đi, che miệng cười trộm. Không sai, rất nhiều việc theo như lời hấn, thiên biến địa biến, vĩnh viễn không thay đổi, giống vậy nàng là trùng tử của hấn, nhưng trùng tử không phải trùng tử, trùng tử là chủ tử của chủ tử!

Nam nhân cơ duệ liếc thấy khoe miệng nàng trộm vênh lên, hí mắt than. Trùng tử C của mình khó được đáng yêu như thế, coi như diễn kém chút, cũng không nên phơi bày, thôi, bất kể nàng muốn làm cái gì, hấn vui vẻ chịu đựng, nguyện ý bị nàng thiết kế.

Hôm nay lâm triều, trên điện Kim Loan rất không tầm thường.

Bên cạnh Long y cách đó không xa, sau trụ nhỏ, nhiều hơn một cái ghế, thì ra là, Nam Cung Sách mang nữ nhân vào triều.

Chúng thần kinh ngạc. Nơi quan trọng của triều đình, có nữ nhân nghe báo cáo và quyết định sự việc, như lời sao?

Hoàng thượng cung chiều nữ nhân, mặc dù ở trên giường cung chiều đi, cung chiều đến trên điện, thật sự mất thể thống, có vi thể chế, người người ngoài miệng không dám nói, trong tâm, mắng ngất trời.

Nam Cung Sách giống như nghe được phía dưới chúng thần oán thán, thánh nhan hàm uy, lạnh lùng cười khế. Tiểu trùng tử của hấn muốn cùng, hấn cao hứng cũng không kịp, những người này mặc dù đầu bù lủi đá, hấn vui thấy tướng ngu xuẩn của bọn họ giận mà không dám nói gì.

“Khải tấu hoàng thượng, có người mật báo Giang Tây quận trưởng Liêu Đại Thành tham ô lớn, số tiền cao gần bốn trăm ngàn, bọn thần phái người đi thăm dò, trong nhà Liêu Đại Thành còn sống hiện ngân bốn trăm lượng, điều này rõ ràng là báo lừa, Liêu Đại Thành là người khâm khi lỗi lạc, cũng không tham ô.” Có người tiến lên bẩm báo.

Nam Cung Sách miễn cưỡng hướng người nói chuyện ngấm: “Là người phương nào đi thăm dò?”

“Là Ngự sử Trung Thừa, Phương Tín Dự.”

“Là hấn à? Trẫm nếu nhớ không lầm, hấn là môn sinh của ngươi không phải sao?” Ánh mắt của hấn nhàn nhạt liếc về.

Người nọ nghe vậy cả kinh: “Này. Cái này. Phương Tín Dự đúng là môn sinh của thần.”

“Ngươi phái hấn đi tra đây cũng quá không kiêng dè đi?” Hấn ôn hoà hỏi.

Người nọ nhất thời không nói ra lời.

“Liêu Đại Thành là cháu ngoại của ngươi, hấn khâm khi lỗi lạc, lời này do ngươi trong nhà mà nói, thật ‘đúng trọng tâm’ a!”

Người nọ vừa nghe, trước mặt mọi người liền trắng xanh cả mặt: “Hoàng thượng, thần. Thần không có bao che cháu ngoại, xin ngài minh giám!”

“Trẫm vừa không có nói ngươi bao che, trẫm nói là ngươi cùng hấn cùng nhau tham ô, cá mè một lứa!”

“À? Hoàng thượng không thể bởi vì Liêu Đại Thành là cháu ngoại của thần, liền đoán chừng thần cũng tham ô, thần không phục.” Người nọ cả kinh chân vừa gập, lập tức quỳ xuống cầu cạnh.

“Trẫm chán ghét nhất người không kiêng dè, ngươi dám dối trên gạt dưới, nên biết phạm kiêng kỵ của trẫm rồi.” Nam Cung Sách lạnh giọng nói: “Người tới, lấy mũi quan của hấn, kéo xuống Ngõ môn đợi chém!”

“Hoàng thượng tha mạng, thần cho dù có lỗi, cũng lỗi ở không kiêng dè, nhưng quả thật không có tham ô a!” Người nọ khóc oan.

“Vậy thì như thế nào? Trẫm đã nhận định tay chân ngươi không sạch sẽ, muốn làm việc nữa, là không thể nào.” Hấn hừ một tiếng nói.

Hấn quyết định, toàn bằng yêu thích hay không, muốn giết muốn lưu, muốn trọng dụng biếm trích, từ trước đến giờ tùy hứng làm, tịnh không để ý chân tướng hoặc lý do là cái gì.

Người nọ ngây người, hấn là không khóc nổi rồi.

Mọi người đồng tình nhìn hấn, cũng không có người dám hướng hoàng thượng thuyết tình, chỉ có thể tro mắt thấy hấn bị bắt cách Kim Loan điện.

Lúc này, Lý Tam Trọng từ bên cạnh thoát ra, vội vã đi đến bên cạnh chủ tử ri tai, không lâu, tư thái nhàn nhã của Nam Cung Sách biến mất, vẻ mặt có chút thối.

Trẫm mặc một hồi, hấn đột nhiên cắn răng nói: “Người lưu lại, đầu tạm thời không chém, đợi đến tra rõ có hay không cùng Liêu Đại Thành thông đồng làm bậy, nếu thật không hề, đến lúc đó cùng Liêu Đại Thành cùng nhau xử trí!”

Mọi người nghe kinh ngạc. Hoàng thượng rõ ràng cho thấy nghe lời của cô gái sau trụ nhỏ mới thay đổi chủ ý, nhất là người kia sắp bị bắt đi xuống chặt đầu, nhất về một cái mạng, càng là đối với Hồng Thượng kia cảm kích khóc lóc nước mắt.

“Còn có người nào có chuyện muốn tấu?” Không thể hải lòng chém người, Nam Cung Sách tâm tình hiển nhiên không tốt, nghiêm mặt hỏi.

Mọi người nhìn coi ở phía sau trụ nhỏ vẫn còn bóng dáng quần đỏ, giống như ăn Định Tâm Hoàn, không hề sợ hết hồn hết vía đối mặt hoàng thượng hi nộ vô thường.

“Khải tấu hoàng thượng, kế tiếp quái trùng ẩn hiện, kinh thành cũng xuất hiện dị tượng, vùng ngoại thành không ít dã thú giống như tựa như phát điên lao ra khỏi hang đá thương người, thậm chí lục tục có không ít người nhà trong ao nuôi cá cua, giống như là bị kinh sợ, mình nhảy leo ra mặt nước chết bất đắc kỳ tử, quạ đen càng thêm nhóm lớn tụ họp ở trên trời, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu khác thường, mấy kiện sự này cũng lộ ra cổ quái, hôm nay dân gian rối rít đồn đãi.”

“Đồn đãi cái gì?”

Người này vốn là không dám nói tiếp, nhưng mắt hướng trụ nhỏ dò xét, quần đỏ kia còn bay, lúc này mới dám tiếp tục nói: “Lời đồn đãi ngày khác thường, người có đại nạn.” Nói xong, vẫn là nhìn không được tâm sợ nhìn trộm sắc mặt hoàng thượng, lại thấy hắn không nổi giận, mà là dần dần khép lại mày rậm, tựa hồ, nghiêm túc đang suy tư chuyện này.

Mọi người truyền lại lẫn nhau ánh mắt bất an, tò mò hoàng thượng sẽ xử trí chuyện này như thế nào, là một dạng coi là vô căn cứ, vẫn là từ từ tin tưởng ngày có ác điểm đây?

Chỉ thấy khóe miệng hắn chậm chạp nổi lên một nụ cười ——

Mọi người mắt tròn to. Thế nào cười? Mà nụ cười kia. Không rõ a!

“Này chuyện lạ, thật đúng là chưa bao giờ nghe thấy, thú vị, vô cùng thú vị!”

Mọi người kinh hãi. Hắn đây không phải là đại khai sát giới chứ?

“Các ngươi nói một chút, đây chẳng lẽ là ông trời có lòng diệt trẫm chứ? Chỉ là, nếu là trời muốn hủy diệt trẫm, trẫm cũng không ngăn cản được, nhưng nhưng nếu là có người cố ý muốn trẫm chết, vậy thì.”

Mọi người lông mao dựng đứng, sợ tới mức vội vàng phục hô to, “Thiên Hữu Ngô Hoàng, bọn thần trung thành, những chuyện này lời lẽ vô căn cứ sai trái, bọn thần sẽ lập tức ngăn lại, cũng đem người phát ra lời đồn đãi bắt lại nghiêm trị không tha!”

“Nếu thật sự là như thế, các ngươi những người này cũng nên vào đại lao, bởi vì chút này lời đồn không phải đều do các ngươi truyền đi sao?” Hắn chế cười.

“A!” Chúng thần nằm ở trên đất tứ chi cũng như nhũn ra.”Lời đồn dừng lại ở trí giả, bọn thần đều là người đọc đủ thứ thi thư, làm sao có khả năng.”

“Người đọc sách cũng có đầu con lừa, lần trước quan viên Nông Vụ sánh bởi vì quái trùng, độc thức bắt lặc, nên mất chức thì mất chức, nên ném đầu thì ném đầu, hôm nay lại tới sự kiện thị phi.”

“Hoàng thượng, bọn thần chỉ là khai đúng sự thật, khai đúng sự thật a!”

Hắn càng cười càng âm trầm.”Là theo thực loạn báo chứ? Các ngươi những người này, tai không thông, con mắt không rõ, liền miệng cũng không bền chắc, ngũ quan chỉ còn dư lỗ mũi dùng, thật sự đáng tiếc, nếu bộ máy dư thừa vô dụng, không bằng.”

Lúc này Lý Tam Trọng lại tiến lên nữa, hắn không nhìn được trước trừng mắt người sau cây cột, mới để cho cận thân thái giám kê vào lỗ tai nói chuyện.

“Được, Trương Anh Phát lưu lại, những người khác toàn bộ cắt!” Hắn đột nhiên hỏa khí không nhỏ đuổi người.

Mọi người chạy trốn chết xông ra ngoài, sợ chạy chậm, tai mắt miệng khó giữ được.

Đoàn người cho đến khi chạy trốn tới bên ngoài cửa cung, mới dám thở thật to, rối rít cảm kích nữ nhân kia sau trụ nhỏ . Nếu không phải là nàng, bọn họ toàn bộ xong đời!

Trước mọi người vẫn còn oán thầm nể chữ người, nói nàng kia vào triều bại hoại triều cương, lúc này, lại rối rít cảm tạ nàng lâm triều, nàng hiển nhiên là Cứu Khổ Cứu Nan Bồ Tát, có nàng ở mới có thể ban chính triều cương a!

Hôm nay, mọi người ngược lại trông mong nàng có thể ngày ngày lên triều, lúc nào cũng thi ân!

Mà Trương Anh Phát bị lưu lại trên điện Kim Loan, đang lo sợ bất an, không biết đơn độc bị lưu lại, là họa hay là phúc?

Hắn gần đây và sự kiện tình làm tốt rất được hoàng thượng hải lòng, hoàng thượng đã đem hắn tại quan địa phương điều lên trung ương quan.

“Ngươi đi điều tra những sự kiện này là thật hay giả như thế nào, nếu là giả, tìm người tun tin nghiêm trị, nhưng nếu thật có chuyện lạ.”

Trương Anh Phát lập tức dễ xuống một lòng thấp thòm. Nguyên lai là muốn hắn đi tra rõ chân tướng.”Nếu việc này là thật, kia thần lại nên làm như thế

nào?” Tâm thần hấn đẹp yên hỏi.

“Vậy thì phải một số đông người mật thiết chú ý thời tiết biến hóa, cũng chú ý địa lý, địa chất, hải lưu dị biến, nói không chừng thật có việc xảy ra.” Nam Cung Sách mặt nghiêm trang.

Hắn không khỏi kinh hãi. “Thì ra là hoàng thượng cũng tin tưởng ác điềm?”

Nam Cung Sách cười lạnh. “Tin, thế nào không tin! Hôm nay thiên cùng nhân họa giống nhau, đều có dấu hiệu mà theo, người có thể nào bỏ qua.”

“Nhưng ngài mới vừa rồi không phải còn giận dữ nể mặt mọi người vô căn cứ loạn nói sao?” Trương Anh Phát kinh ngạc cho hắn hay thay đổi.

“Hừ, chuyện như vậy có thể cho bọn họ truyền chung quanh sao? Kết quả lòng người bàng hoàng, trời không hạ tai ương xuống, dân chúng trước hết đại loạn rồi, người này muốn tự chịu diệt vong chính là từ lời đồn bắt đầu, lời đồn có thể giết người, cũng có thể diệt hương!”

Hắn giờ mới hiểu được lòng của hoàng thượng động sát tiên cơ. Nếu động lòng người loạn, dân chúng trộm cắp lừa gạt, giết người phóng hỏa, chuyện gì không thể nào xảy ra? Nhưng nếu ngay cả coi chừng thiên hạ triều thần cũng rối loạn trận cước, kia tin niệm của dân chúng không thể sống nhờ vào nhau, chẳng phải càng thêm khủng hoảng? Hắn là cố ý nghiêm trị những triều thần này, lúc này mới có thể ngăn lại lời đồn đả kích tán, hắn mưu tính sâu xa, là một vị chính trực không có tâm cơ!

“Ngươi hãy nghe cho kỹ, nếu thật khác thường lần, lập tức cho người trừ hàng lương thực, chuẩn bị áo lông, chuẩn bị bất cứ tình huống nào!” Nam Cung Sách lên tiếng giao phó.

“Cẩn tuân Hoàng Mệnh.” Trương Anh Phát lập tức ứng tiếng.

Hắn đối với hoàng thượng càng thêm bội phục. Người này quả thật vì thời bình kỳ tài, nếu thiên hạ thật có khó khăn, tất cả ứng biến đã ở trong lòng bàn tay hắn.

“Ngươi có thể đi làm việc.” Nam Cung Sách phát tay.

Sau khi Trương Anh Phát nhận mệnh biến mất, Tạ Hoa Hồng lúc này mới chậm rãi đi ra Tiểu Trụ Từ sau.

Vừa thấy nàng, hấn mặt lập tức bốc mùi. “Đây chính là mục đích của ngươi đi theo ta, trông nom ta nhân sự?” Hắn không vui hừ một tiếng nói.

Nàng không thấy thẹn chút nào, đi về phía hắn, cười đến mắt sáng. “Nói qua không cho đôi ý.”

Nam Cung Sách cắn răng. Chính mình công vụ tâm kế, làm sao lại đánh không lại nữ nhân này sắc đẹp!

“Cái người này học được tâm cơ, cũng hiểu được thiết kế ta?”

Tạ Hoa Hồng đắc ý cười. “Ta đây tâm cơ không ai dạy, là kinh nghiệm trải qua kiếp trước kiếp này tích lũy mà đến suy nghĩ, tự học, biện pháp tốt nhất muốn cho ngài chớ bừa bãi dính vào, chính là một tắc cũng không rời hết sức nhìn ngài!” Hắn ác khí càng tăng lên. Vốn là mừng rỡ nữ nhân này tới đây đưa, nào biết là đặc biệt tìm phiền toái tới.

“Gia, ngài bình thường mặc dù chỉ sợ thiên hạ không loạn, nhưng gặp chánh sự thì sẽ không tùy hứng dính vào, tựa như chuyện xử trí đối phương, ngài liền suy nghĩ hơn người, người ta đối với ngài nhưng là sùng bái đầu rạp xuống đất!” Nàng cười nheo mắt nói.

Vốn cho là hắn ngoan tính phát tác, lại cố ý tìm các đại thần phiền toái, nếu không phải là nghe hắn cùng với Trương đại nhân đối thoại, biết hắn có tru mưu khác, nàng chức là sẽ hiểu lầm hắn.

Hắn liếc nàng, thần sắc không có khó coi như vậy. “Biết là tốt rồi, về sau đừng ra ngoài làm loạn.”

Nàng tiến lên ôm cánh tay của hắn, đầu thân mật khẽ tựa vào trên vai hắn. “Gia, ta không phải làm rối, mà là hi vọng ngài ít làm điều ác, để cho người khác chịu tội.”

Thấy vẻ mặt hắn lại trở nên lo lắng, nàng mị nhãn hướng hắn quét nhẹ.

“Gia, ngài đổi lại góc độ suy nghĩ một chút, người ta hàng giờ cùng với ngài, không tốt sao? Còn là, ngài không muốn ta thường xuyên như vậy.” Nàng cư nhiên nô nham mị chủ, chủ động dâng lên cái miệng anh đào nhỏ nhắn của mình.

Giá hạ tử, âm trầm khí trên người người nào đó lập tức tiêu tán vô hình.

Ài, người nào đó nữ sắc đối với hắn vô dụng, duy nữ nhân này, không vui lập cũng khó. Cầm eo nhỏ của nàng, gờ cao, hôn càng thêm bừa bãi xâm nhập.

Chương 6: Bổ nhiệm Nghịch Thần

“Những thứ vải vóc này thật đẹp, thật tiếc. Ai!” Tạ Hoa Hồng ôm Tiểu Hoa trở về “Nhà mẹ” ở mấy ngày, vuốt lông ngắn của nó, hai mắt nhìn chăm chăm một lần sơ sơ các loại vải vóc tinh mỹ trước mặt, không khỏi thờ dài.

Tiểu Hoa gần đây đều ở cùng “Vị hôn phu” Chu Tam công tử, nhưng trong một tháng, nàng lại hội triệu hồi nó làm bạn mình mấy ngày.

“Những thứ này đều là nương nương muốn thưởng cho cửa làm quần áo mùa đông của chị dâu ở Trường Sa dùng, ngài nhưng ngàn vạn đừng luyện tiếc.” Biết rõ nàng không phải ý này, Xuân Phong cô cô lại cố ý chế nhạo nói.

“Ta không phải luyện tiếc !” Nàng gấp gấp nói.

Xuân Phong cô cô lập tức cười.”Xin nương nương thứ tội, nô tỳ đùa giỡn, làm sao không biết ngài muốn đưa những vải vóc này cho nhóm tấu tử, đây là thấy những thứ này sắc thái xinh đẹp, cảm thấy mình không thể lấy ra làm vài món xiêm áo mặc.” Không hề đùa nàng nữa, nói ra tâm tình chân chính của nàng.

Tạ Hoa Hồng lúc này mới lại lộ ra vô hạn vẻ tiếc hận.

“Chính là a, mặc dù Hồng Thường trên người ta cũng là gia đặc biệt cho người tinh tài, món món là thượng phẩm, nhưng khá hơn nữa màu sắc vải vóc cứ như vậy, còn có vẻ đơn điệu, mặc đã lâu, chính là chán chường.” Nàng oán trách.

“Ngài mặc dù chỉ có thể mặc đồ đỏ, nhưng kiểu dáng đa dạng nổi bật, chỉ cần là kiểu dáng ngài từng mặc, mọi người sau tất lưu hành.” Xuân Phong cô cô nói cho nàng biết.

Trên thực tế, dưới tình huống màu đỏ chỉ có nương nương mặc, đã trở thành vương triều tôn quý nhất, người khác đối với nàng không ngừng hâm mộ, nghĩ mặc vẫn không thể đủ!

“Vậy sao? Ta cũng vậy cảm thấy y phục kiểu dáng đẹp, nhưng nếu như có thể đổi lại màu sắc thì tốt hơn.” Tạ Hoa Hồng vẫn là thờ dài. Bất đắc dĩ nàng đòi này chỉ có thể cùng hồng làm bạn, màu sắc khác là cùng với nàng cách biệt rồi, hy vọng xa vời không dậy nổi.

Thật ra thì nàng cũng rất đồng tình với nương nương, người người hâm mộ nương nương, lại không biết nàng phiền khổ, nữ nhân đều thích ném thù các loại màu sắc hoa phục, nàng không được, mặc một màu khác phải có tai họa bất ngờ xảy ra.

“Nương nương, nô tỳ biết hoàng thượng một mực tìm biện pháp hóa giải nguyên rủa trên người ngài, có lẽ tương lai không lâu, vận rủi này có thể giải trừ.” Xuân Phong cô cô chỉ có thể an ủi nàng như thế.

Nàng rút ra khỏi vải Tiểu Hoa đang cắn trong miệng, nụ cười trên mặt mang theo khổ sở.

“Chỉ hy vọng như thế, chỉ là, ta muốn không dễ dàng.” Bởi vì nàng rõ ràng biết, nam nhân kia năm đó đối nàng oán hận sâu nặng, phản nguyên rủa này nàng là rất khó thoát khỏi.

“Có câu cỡi chuông phải do người buộc chuông, nguyên rủa này cùng hoàng thượng có liên quan chứ? Vừa là hấn dẫn tới, hấn nên có biện pháp giải đi mới đúng.” Xuân Phong cô cô tự nhiên nói ra.

Nàng ngạc nhiên.”Làm sao người biết vận rủi trên người ta cùng hấn có liên quan?” Chuyện này không có người biết mới đúng.

“Nô tỳ đáng chết, tự mình đoán bừa, xin nương nương thứ tội!” Xuân Phong cô cô lúc này mới ý thức lỗ lòi, vội vàng sợ hãi quỳ xuống. Hai vị chủ tử là người yêu kiếp trước kiếp này, chuyện này chỉ có nàng cùng Lý công công phát hiện, nhưng chuyện này là bí mật của các chủ tử, hai vị chủ tử không tiết lộ, nếu nàng tự đoán nói ra, còn có thể sống sao?

Nàng nhất thời hồ đồ mới bật thốt lên nói ra chuyện không nên nói, lần này, nàng không dám lường trước hậu quả sẽ như thế nào rồi ?

Sau một hồi kinh ngạc, Tạ Hoa Hồng khẽ cười, để xuống Tiểu Hoa trong ngực, khiến nó chạy loạn đi.”Người không phải khẩn trương, mau dậy đi.” Nàng tự mình đi đỡ người.

“Nương nương?” Xuân Phong cô cô không dám.

Tạ Hoa Hồng cứng rắn lời nàng lên.”Đúng vậy a, ta cùng với gia đúng là hai đời vợ chồng, hấn bởi vì ta chịu không ít khổ, ta cũng vậy bởi vì hấn bị không ít tội, chúng ta là thiếu nợ nhau, so chính là người nào thiếu tương đối nhiều, người đã biết cũng tốt, như vậy ta có nói cái gì cũng không cần giấu ở trong lòng, cũng có người có thể nói một chút rồi.” Nàng là thật lòng cao hứng có người để tâm sự.

“Ngài không trách nô tỳ khám phá ra việc riêng của ngài?”

“Ta kể từ sau khi trở lại bên gia, liền ngươi cùng ta thân nhất, lúc nào cũng giúp ta, ta đem ngươi là thân nhân, như thế nào lại trách ngươi do thám biết sự thật. Huống chi, ta cùng với gia đình thoả xuất hiện đối thoại quái dị, coi như ngươi vô ý tìm tòi nghiên cứu, cũng sẽ biết được a.”

“Nương nương.” Xuân Phong cô cô nghe hốc mắt ửng hồng. Vị chủ tử này quả thật thiện lương.

Nàng cầm tay của nàng, ôn thanh bảo đảm, “Gia vậy ngươi cũng không cần lo lắng, mặc dù hẳn biết được ngươi đã biết quá khứ ta cùng với hắn, cũng sẽ không đối với ngươi như vậy, bởi vì hẳn hiểu biết rõ ta cần ngươi, mà sau khi ngươi biết những chuyện này, ngược lại càng có thể tận tâm giúp ta.”

“Sẽ, nô tỳ hiểu được các ngươi yêu được bao sâu, sẽ hết sức thù hận hai vị chủ tử.” Xuân Phong cô cô lập tức kích động nói.

Tạ Hoa Hồng cảm kích gật đầu.”Cám ơn ngươi.”

Xuân Phong cô cô chùi chùi lệ.”Không, nên nô tỳ đa tạ nương nương ân điển mới đúng.”

“Ân điển cái gì? Là ta tìm phiền toái cho ngươi, liên lụy ngươi ở trước mặt của gia lần nữa giao phó không qua —— à? Nói đến gia, hẳn tắm rửa thật đúng là lâu, sẽ không lại ở sau lưng ta làm quái chứ?” Nàng lúc này mới nhớ tới, nam nhân lia làm cho người ta không thể rời tầm mắt được, cái này không thể được!

“Nương nương nếu không yên tâm, chúng ta có thể đến ngự trị tìm Thái Thượng Hoàng đi.” Xuân Phong cô cô sau khi lau khô nước mắt, lại giấu cười nói.

Chủ tử gặp nương nương là một chút biện pháp cũng không trị nổi, hai người ai lo lắng cho nhau, ai cũng không thể rời bỏ người nào, lúc dính vào cùng nhau, cũng vờ lúc thiên hạ thái bình!

Hoàng cung ngự trị do cự thạch vây chung quanh, từ dưới nền đất dẫn Ôn Tuyền toát ra, giữa hè vừa qua, gió thu mới vừa thổi lên, lúc này ngẫm mình trong ôn tuyền có tư vị thật khác.

Nam Cung Sách tắm ở trong ôn tuyền, bốn phía sương mù mờ mờ, hơi nước bốc lên, cực độ hưởng thụ.

“Hoàng thượng, muốn nô tài xoa bóp bả vai cho ngài không?” Lý Tam Trọng thận trọng tiến lên hỏi thăm.

Đóng lại con mắt, Nam Cung Sách nhẹ gật đầu một chút, hắn lập tức tiến lên, thuận thực xoa bóp đầu vai chủ tử.

Tay hắn khéo, hoàng thượng thả lỏng nhiều, tuần nhan cũng biến thành hiền hòa.

“Lý Tam Trọng.”

“Dạ, nô tài ở đây.”

“Mùa cây hồng ra quả cũng tới rồi.” Nam Cung Sách hai mắt nhẹ đóng, nhàn nhạt mở miệng.

Lý Tam Trọng giật mình.”Hoàng thượng.”

Khóe miệng hắn chứa cười.”Sợ sao?”

“Sợ.” Đào mắt một năm đã đến, hắn. Hắn không thể kéo dài tánh mạng sao?

“Muốn kéo dài tánh mạng?” Giống như biết hắn đang nghĩ cái gì, Nam Cung Sách cười hỏi.

“Muốn!”

Hắn tươi cười mở rộng.”Ngươi Lý Tam Trọng là ân nhân cứu mạng của trẫm cùng Thủy nhi, điểm này, Thủy nhi nhưng là ngày đêm nhắc nhở trẫm.”

Lý Tam Trọng liều mạng gật đầu, nội tâm hô to, Đúng vậy a, Đúng vậy a, cho nên đừng giết nô tài!

“Nhưng là ngươi biết không ít chuyện, những chuyện khác coi như xong, nhưng bí mật của trẫm cùng Thủy nhi, ngươi nhất nhất rơi vào đáy mắt chứ?” Hắn trực tiếp nói ra.

Lý Tam Trọng đại kinh.”Nô, nô tài cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nghe!” Vì cầu bảo vệ tánh mạng, hắn phủ nhận.

Nam Cung Sách cười lạnh, hai mắt vẫn như cũ đóng lại, dù sao không cần nhìn cũng biết nô tài kia kinh hoàng.”Không biết là chuyện tốt, có biết cũng không sao, cái người này há mồm.”

“Miệng nô tài rất chắc, chưa từng phản bội ngài cùng hoàng hậu nương nương!” Hắn vội vàng bày ra trung thành.

“Ừ. Điểm này trẫm đồng ý, nô tài kia ngược lại trung thành.” Nam Cung Sách suy nghĩ bỗng nhiên bay xa, nhớ lại một người —— Thượng Dũng.

Thượng Dũng là trung bộc hộ vệ của hần kiếp trước, là nô tài cũng là bạn hần một đời, người nợ là người duy nhất hần tin tưởng kiếp trước, mà đời nay, hần còn có thể tìm thêm người như vậy sao?

Hần không khỏi mở mắt nhìn hướng khuôn mặt bất an của cận thân thái giám. Hần ở vô gian đợi lâu, cô độc thành thích, tin tưởng đối với người khác thấp hơn, nhưng nô tài trước mắt kia, đã làm nhiều chuyện cho hần, quan trọng nhất, sau khi biết bí mật của hần cùng với Thủy nhi, không chỉ không thấy sợ, ngược lại biết hần coi Thủy nhi như mạng, đối với Thủy nhi cũng đều thần phục, khiến hần muốn động thủ cũng khó khăn, phải do dự.

Thấy bộ dáng chủ tử đang nhìn mình suy nghĩ sâu xa, Lý Tam Trọng không nhịn được sinh lòng sợ hãi, thân thể run dữ dội hơn.

Nam Cung Sách thấy, chê cười. "Cái người nô tài này thật vô dụng, được, bà vai này còn xoa bóp hay không đây?"

Lý Tam Trọng mắt đột nhiên tròn to, nhất thời không thể tin được chính mình có thể sống tạm, hần là vui mừng quên động.

"Lý Tam Trọng!" Giọng nói không kiên nhẫn.

Hần lúc này mới hít một hơi, định thần, vội vàng xoa bóp vai của chủ tử, nhưng một giọt lệ nóng lặn từ hần khoe mắt lăn xuống.

"Đa tạ hoàng thượng chịu tin nô tài." Hần nghẹn ngào nói. Hôm nay hần là chân thiết xác định mình sẽ không bị uy hiếp từ vong nữa, chủ tử là chân chính cho hần là người mình.

Nam Cung Sách vẻ mặt lạnh nhạt. "Cái người này nô tài tốt số, vận tốt hơn, trăm là muốn động tới người, nhưng Thủy nhi tới, nằng cứ đến, ai có thể động tới người?" Hần cố ý nói, đẩy mất mơ hồ lóe nụ cười.

Lý Tam Trọng lau đi khoe mắt thấm ướt, lập tức cười nói: "Này nương nương nhớ ngài, tìm tới phải không?"

"Hừ, thật là nhớ thăm thì tốt, nằng là tới chú ý phạm nhân, đây là trông chừng tội nhân mà!" Nam Cung Sách mặt mày bất mãn. "Người đi gần nằng một lúc, trăm có chuyện khác phải làm, chờ sau khi thấy người, mới để cho nằng nổi cáu." Hần phân phó.

Lý Tam Trọng có chút kinh ngạc, thì ra là chủ tử còn an bài người khác muốn gặp. "Dạ, nô tài phải đi ngay." Không dám hỏi nhiều chủ tử muốn gặp là ai, hần ứng tiếng sau vội vàng đi ra ngoài căn người, đến cửa chạm mặt cùng một cô gái, hần đột nhiên kinh hãi.

Người chủ tử muốn gặp là nằng?

Ngày hôm đó, Chu gia đại trạch đông như trẩy hội, hoàng thượng chỉ hôn An Nghi công chúa cho Chu Chí Khánh, Chu gia hạ khách doanh môn, liền hoàng thượng cùng hoàng hậu cũng thân tới chủ hôn.

Nhưng đôi tân nhân này trừ chủ rể miễn cưỡng có nụ cười bên ngoài, An Nghi công chúa căn bản là mặt giận dữ, nghe nói nằng là bị người cưỡng bách áp lên kiệu hoa, dọc theo con đường này mắng liên tiếp, ngay cả sau khi kiệu hoa đi vào Chu gia, vẫn đại phát tính khí, chỉ vào lỗ mũi Chu Chí Khánh mắng to hần là quý, nằng chết cũng không gả cho người xấu xí.

Mọi người nghĩ thầm, Chu Chí Khánh trước khi hủy dung, An Nghi công chúa đối với hần có nhiều tình yêu, chẳng lẽ, công chúa nằng yêu cũng chỉ là gương mặt tuấn tú của Chu Chí Khánh trước kia sao?

Tóm lại nằng lại sảo lại náo không chịu bái đường, cho đến khi hoàng thượng xuất hiện, nằng lúc này mới an phận xuống, ngoan ngoãn phủ thêm giá y lập gia đình, chỉ là thần kì chính là, này đường đường công chúa gả chồng, cư nhiên không phải chánh phòng nguyên phối, mà là chi thứ hai, điều này cũng thôi, trọng điểm là, phòng lớn là con mèo!

Coi như con mèo này là ngự cung chiều, nhưng An Nghi công chúa nhưng là thân muội tử của hần, hoàng thượng thế nhưng không muốn sủng vật của mình thoái vị, lần này nói rõ coi trọng mèo không coi trọng người, cố ý nhục nhã muội muội mình?

Đoàn người thầm nghĩ: An Nghi công chúa tay phé, lại gả chồng xấu xí, còn để cho nằng khuất cư ở dưới một con mèo, ngậm ác khí này thế nào nuốt xuống được, khó trách không chịu gả.

Mà Chu Chí Khánh ngoài mặt cười công chúa, nhưng An Nghi công chúa rất tùy hứng, rồi ghét bỏ đáng ngoài hần như thế, sau khi cưới vào cửa, chỉ sợ Chu gia đại trạch từ đó náo loạn, không được an bình rồi.

Hoàng thượng đây rõ ràng là một lần chinh hai người. Mọi người không khỏi nghĩ, hai người này đắc tội hoàng thượng cái gì, muốn cho hai người bọn họ sống không dễ chịu?

Giờ phút này Nam Cung Sách sau khi chủ trì hết đám cưới, vẻ mặt tươi cười dắt hoàng hậu của mình phải đi.

Trước khi đi hướng em rể nói chút lời nói, Chu Chí Khánh nhất thời mắt đầm đìa tròn to, sau đó, khóc không ra nước mắt.

Theo người một bên thỉnh tai nghe được truyền ra, hoàng thượng là đối với Chu Chí Khánh nói như vậy ——

"Người có thứ tự đến trước và sau, thân phận có phân chia lớn nhỏ, đám cưới người thừa kế Phò mã tốt nhất là con vợ cả trước, chờ Tiểu Hoa trước có con cháu, mới có thể khiến An Nghi hoặc thiếp thất khác thụ thai, nhưng nếu trình tự sai, đứa bé kia. Sẽ đưa chó nuôi đi!"

Mọi người vừa nghe, ghen hòng nhìn trần trời. Người mèo như thế nào thụ thai? Đây Chu Chí Khánh nhất định tuyệt hậu!

“Gia, ngài chân ái hiệp người, kể từ đó, chẳng phải khiến An Nghi phải làm quả phụ rồi hả?” Vừa đi ra khỏi Chu gia đại trạch, Tạ Hoa Hồng liền lập tức khiển trách nam nhân của mình.

Nam Cung Sách lúc này tâm tình đang vui vẻ, không quan tâm về giận dữ của nàng. “Cái này thì có cái gì? Dù sao An Nghi cũng không muốn hấn động thôi.”

“Vậy ngài cần gì phải cứng rắn tiếp cận bọn họ thành đôi, thành vợ chồng bất hoà.”

“Vậy thì như thế nào? Hai người này lúc trước không phải yêu đến chết đi sống lại, một muốn kết hôn, một muốn gả, ta chỉ là thành toàn bọn họ.”

“Ngài cũng nói đó là lúc trước, nhưng nhìn bọn họ hiện tại, quả thực là kẻ thù.” Nhất là An Nghi, nhìn ánh mắt của Chu Chí Khánh, liền ý niệm sát phu đều có.

“Đó cũng là bọn họ gieo gió gặt bão, tự làm tự chịu!”

“Gia!”

“Được rồi, ta đã tha cho bọn hấn không chết, người còn muốn như thế nào nữa? Thật đem ta bức cho nóng nảy, ta quay đầu lại để cho hai bọn họ thảm hại hơn!” Hấn buồn bực nói.

“Ngài!” Nàng tức giận đến trợn mắt, nhưng là biết, nam nhân này không thể ép.

An Nghi cùng Chu Chí Khánh làm một Lương Dương Thủy tới lưng gát hấn, hấn sớm có sát ý, nếu không phải là nàng ngăn, hai người này đã không biết đi đến Diêm la điện mấy lần, có thể giữ được mệnh, đã là vạn hạnh.

“Được rồi, chuyện này ta cũng vậy bất kể, dù sao An Nghi là muội muội của ngài, điểm này ngài tốt nhất đừng quên, trước khi làm bất cứ chuyện gì, trước hết nghĩ cái quan hệ này.” Thật ra thì nàng cũng biết lời này là nói vô ích, người này căn bản là người Lục Thân Bất Nhận (không nhận người thân), nhưng nàng vẫn phải là nói, chỉ hy vọng hấn quan tâm một chút.

Nam nhân bĩu môi, coi như là nghe lọt.

“Nương nương, mời lên loan giá!” Xuân Phong cô cô duỗi tay về phía nàng, trước đó nàng lên loan giá, Lý Tam Trọng phía sau cũng phục vụ chủ tử chuẩn bị trở về cung.

“Hoàng thượng.” Trương Anh Phát ở sau loan giá thấp kêu.

Nam Cung Sách quay đầu lại vừa thấy là hấn, không kinh ngạc nửa điểm, chỉ gật đầu rồi nói. “Theo trăm hồi cung đi đi!”

Hấn lập tức đi theo loan giá, hộ tống đi vào bên trong hoàng cung nội điện.

“Nói đi.” Nam Cung Sách hướng hấn phân phó nói, sau khi tọa vị, thấy nữ nhân của mình cũng ở bên cạnh ngồi xuống, tự nhiên sáng tỏ ý của nàng. Đợi hấn nói chuyện cần phải lưu ý, nếu không, nữ nhân này lại tới phá hư.

Trương Anh Phát lập tức khom người tiến lên, “Thần đã tra rõ chân tướng rồi.”

“Kết quả?”

“Là do con người tạo nên.” Hấn bấm đầu.

“Trương đại nhân nói là, những thứ chuyện lạ nhiều loạn dân tâm này đều là người khác gây nên hay sao?” Tạ Hoa Hồng giật mình không thôi.

“Đúng vậy.”

“Vậy là ai đây? Vì sao làm ra chuyện như vậy?” Nàng hỏi tới.

“Thần tra ra là cữu cữu của Phụng Trữ vương, Khương Minh, Khương đại nhân gây nên.”

Nam Cung Sách bưng ly trà, động tác thoỉ trà ngừng tạm. “Đó? Là hấn!” Trong mắt hấn không hiểu xuất hiện thần sắc hưng phấn.

Tạ Hoa Hồng đầu tiên là kinh ngạc chuyện này cứ nhiên liên quan đến Phụng Trữ vương, sau lại thấy được sắc mặt hấn quý dị, lập tức cau mày.

“Chuyện này cùng cữu cữu của Phụng Trữ vương có liên quan, gia thật cao hứng sao?” Nàng lạnh lùng hỏi.

Hấn nhún mày. “Chuyện này là Khương Minh gây nên, ta cũng thật bất ngờ vậy.” Hấn thu hồi vẻ kinh dị mà nói.

Nàng cẩn thận xem kỹ vẻ mặt của hắn, tuyệt không để cho hắn có một tia giấu giếm.”Gia, trừ ngoài ý muốn, ta còn đánh hơi được một ít chuyện.”

Hắn nghiêm mặt.

“Gia, ngài muốn mượn cơ hội này đối với Phụng Trữ vương như thế nào sao?” Nàng suy đoán, trước bất kể Khương đại nhân tại sao phải làm những chuyện này kinh sợ dân chúng, nhưng hắn là cứu chủ của Phụng Trữ vương, bằng vào một điểm này, liền đủ làm cho người ta đại tác văn chương, có nhiều liên tưởng rồi.

Nam Cung Sách mặt mũi nghiêm chỉnh.”Chẳng lẽ người quen, hắn là đệ đệ còn sót lại của ta?” Hắn nhắc nhở.

“Cho nên ta mới hỏi ngài, muốn làm cái gì cái đệ đệ còn sót lại này?” Nàng không khách khí hỏi thẳng.

Nam nhân giãn tái mặt.”Không có ý định làm cái gì!”

“Lời nói thật?”

“Lời nói thật!”

“Gia, ta hiểu rõ ngài”

“Đáng chết!”

“Gia?”

“Được, chuyện này nếu là Khương Minh gây nên, vậy thì quá tốt rồi, ta đang lo không tội mà mất giết người, lần này, để làm chuyện!” Hắn nhận.

Tạ Hoa Hồng tròn mắt chột mị.”Gia?”

Hắn cũng chỉ là liếc nàng, liền chuyển sang Trương Anh Phát đang giật mình ngạc nhiên nói: “Người đều nghe được, còn không đi đi bắt Khương Minh lại, ngay cả Phụng Trữ vương cũng đừng bỏ qua.”

Khương Minh bị lấy tội lường gạt quân thượng, bịa đặt hoàn toàn, tung tội danh ác ngôn, đánh vào Thiên Lao chuẩn bị vắn trăm.

Mà Phụng Trữ vương Nam Cung Thiên cũng vì vậy bị dính líu, bị Nam Cung Sách cầm ở nhà, tánh mạng tùy thời khó giữ được.

Quần thần ở trước lúc thiên tử vào triều, trước tiên ở trên điện Kim Loan thất chủ bất thiết đàm luận chuyện này.

Kia Khương Minh thật là lớn gan, lại dám lường gạt mọi người, thậm chí ngay cả hoàng thượng cũng dám trêu, đây rõ ràng là nghĩ lấy trời giáng ác điềm hù dọa hoàng thượng, để cho cháu ngoại mười bốn tuổi Nam Cung Thiên của hắn lên ngôi, sau đó, hắn nữa lấy danh là cứu chủ của ấu đế phụ chính, tâm cơ rõ ràng rành rành như vậy, khó trách bị tóm bỏ tù chờ lãnh cái chết.

Mọi người lắc đầu. Người này ngu, hoàng thượng coi như nhường ngôi lần nữa, quyền to này cũng không rơi đến trên người hắn, Nam Cung Thiên cũng chỉ sẽ là con rối, nhưng Khương Minh sống năm mươi tuổi, làm thế nào còn là không thể thấy rõ ràng thế cục này?

Hồ đồ a, đáng đời tự mình tìm chết, còn liên lụy cháu ngoại, Phụng Trữ vương vốn là có cơ hội lên ngôi vị hoàng đế, lần này, cơ hội mong manh, vạn không khả năng rồi!

Mọi người nghị luận tiếc hận, một lát sau, Thiên Tử giả lâm, hắn vừa đến, mọi người dường thành thói quen, trước nhìn bên cạnh hắn có người theo tới không, cho đến nhìn thấy một mặt hồng xuất hiện ở trụ nhỏ bên cạnh, lúc này mới có thể an tâm.

Đây chính là cứu thế Bồ Tát, không có nàng, mọi người đối mặt hoàng thượng thì giống như gặp quỷ một, chuyện gì cũng không dám tấu.

“Trẫm hôm nay có chuyện tuyên bố.” Ngồi lên long ý, trước mặt quần thần không thượng tấu bất cứ chuyện gì, Nam Cung Sách giọng mang lạnh lạnh lên tiếng.

“Cung thần cùng nghe.” Quần thần cùng kêu lên chờ hắn nói.

Nam Cung Sách ánh mắt hơn lười, nhưng không che giấu được một ít phản hồi thờ tự nhiên tán phát ngạo mạn cuồng quyền.”Trẫm gần đây bận vụ chú ý, cả người cảm thấy mệt mỏi, muốn tìm người giúp một tay phụ chính.”

Quần thần đột nhiên mở to mắt. Đây là lại muốn nhường ngôi, hay là muốn trọng dụng người nào?

Nhường ngôi trừ Phụng Trữ vương Nam Cung Thiên không có người nào khác, nhưng là trước mắt người này đang.

Nếu muốn trọng dụng người. Mọi người mắt sáng choang. Vậy bọn họ có cơ hội!

Hắn liếc liếc về mọi người, vẻ mặt cực kỳ không thú vị.”Các khanh có biết trẫm hướng người nào phụ chính?”

“Bọn thần không dám tùy ý suy đoán.” Đoàn người trong bụng mong đợi, nhưng ngoài mặt cũng không dám dă động thanh sắc.

Nam Cung Sách cười lạnh. Những người này sắc mặt không cần bày, hẳn cũng biết suy nghĩ của bọn họ.” Trầm hướng vào Khương Minh, quyết định cho hắn đến phụ chính!”

“A!” Sau trụ nhỏ truyền ra một thanh âm kinh ngạc.

Hắn hướng kia nhìn lại, quả nhiên là trông thấy đến từ mấy về mặt tiêu trùng từ kia giật mình.

Thật đáng yêu a!

Nàng tức giận o o theo hắn vào triều, cho là hắn là muốn hạ lệnh giết người, nào biết ngược lại là trọng dụng, liền nàng cũng không nghĩ tới. Nhìn nàng ấy là khiếp sợ ngây ngô, tâm tình của hắn sáng khoái không ít.

Quay đầu lại nhìn thấy chúng thần, mọi người kinh ngạc, ngược lại cảm thấy khó coi lại ngu xuẩn!

“Hoàng Hoàng thượng, Khương Minh không phải tội nhân sao? Ngài có thể nào muốn hắn phụ quốc?” Có người kịp thời thu hồi ngạc nhiên, không hiểu chút nào hỏi.

Khi hắn lớn mật hỏi ra lời, đoàn người lập tức vểnh tai, muốn nghe một chút hoàng thượng nói thế nào?

“Người này có thể làm ra quái trùng ẩn hiện, Ô Nha bay đầy trời, đã thú rồi ỏ, cá cua tự sát, có thể thấy được hắn là có chút năng lực, trầm mền tài, người này, trầm thưởng thức.”

Quần thần tròng lòi mắt. Hoàng thượng chẳng lẽ đã là không phân biệt được phải trái đến trình độ tẩu hỏa nhập ma? Lại đối với một tà thuyết mê hoặc người khác, thưởng thức?

“Hoàng thượng, Khương Minh thân là cứu chủ của Phụng Trữ vương làm ra những chuyện kia, hay là tại vì Phụng Trữ vương mưu đồ ngôi vị hoàng đế a!” Có người không nhịn được nói rõ.

Nam Cung Sách liếc một cái, người nọ lập tức toàn thân lạnh cả người.

“Các ngươi cho là ở dưới mắt trẫm, Khương Minh có thể mưu đồ cái gì? Hắn nếu làm phát bực trẫm, trẫm trước hết giết Phụng Trữ vương, tiêu tử kia vừa chết, hắn cái gì trông cậy vào cũng không có, còn có thể mưu đồ cái gì ——”

“Gia!” Một nữ nhân không thể nhịn được nữa ra tiếng.

Nam Cung Sách gương mặt nhéo một cái, nghiêm mặt trừng nàng.

Tạ Hoa Hồng về mặt so với hắn giận quá, trở về trừng hắn, nói rõ tuyệt không thối lui.

Hắn mắt hí một cái, hừ một tiếng, không hề nhìn nàng giận dữ nữa, tầm mắt quay lại trên điện, người phía dưới đang kinh rúc cổ, không biết là ngôn luận mới vừa rồi kinh sợ, hay là do bộ dáng hắn cùng nữ nhân giằng co làm kinh ngạc?

Những người này lá gan. Hừ, tất cả đều là đồ vô dụng!

“Tóm lại, nếu Khương Minh an phận, trẫm sẽ không động Phụng Trữ vương!” Lời này nói là cho nữ nhân của mình nghe, nhưng kế tiếp, hắn tà tà cười một tiếng.” Nhưng nếu không, trẫm vận đầu Phụng Trữ vương xuống, thân thể cho quái trùng xoi mói, đầu cho Ô Nha tha đi, tứ chi liền thưởng cho những đã thú kia, còn dư lại nội tạng vừa lúc ném vào trong ao làm mồi cho cá cua!”

Nhất thời văn võ cả triều hút không khí liên tiếp, lớn tuổi trước mắt thoáng một cái, tựa như kinh cụ đắc muốn té xỉu, mà người kia sau trụ nhỏ , tức giận không nói ra lời.

Hừ, người này hồng бет, tối nay đừng nghĩ lên giường của nàng!

Nàng đứng dậy, tức giận chạy ra đại điện, bên ngoài đang trời mưa, nàng tức giận, thích thú không đợi Xuân Phong cô cô che dù liền xông vào trong mưa, nhóm lớn cung nữ thấy thế, vội vàng đi theo phía sau nàng.

Mưa tới nhanh, càng rơi xuống càng lớn, chạy không một hồi, nàng đã toàn thân ướt đẫm.

“Nương nương, không được, ngài sẽ bị lạnh đấy!” Xuân Phong cô cô kêu.

“Ta không có yếu ớt như vậy, ta đây thân thể rất tráng kiện, tắm một chút mưa không có gì đáng ngại.” Nàng tiếp tục chạy.

Khó được ở trong mưa tùy hứng, hơn nữa, tức giận mới vừa bị gia kích thích, theo mưa cọ rửa, giống như tiêu tán không ít.

Dù sao cũng ướt, nàng định ở trong mưa chơi, một thân Hồng Thường ở trong mưa chạy, rất khoái hoạt, thậm chí không chê bản ở trong mặt đất nhảy về phía trước, cho đến khi mưa lớn đến nỗi ngay cả tầm mắt đều nhìn không rõ, lúc này mới cam nguyện theo Xuân Phong cô cô trở về.

Sáng sớm hôm sau, nàng cả kinh thất sắc, nguyên nhân là, vật trên eo nàng —— không thấy!

“Nương nương, ngài suy nghĩ một chút, nhưng là mất đâu rồi hả ?” Xuân Phong cô cô khẩn trương hỏi, một bên cung nữ cũng là kinh hoàng luống cuống.

Hoàn bội Linh Đương không chỉ có đại biểu cho hoàng thượng, thấy vật như gặp người, càng thêm vật đính ước của hai người, có thể so với Phượng ấn còn quan trọng hơn, như thế này vật rớt, không phải chuyện đùa, hoàng thượng sẽ giận dữ.

Tạ Hoa Hồng gõ đầu, cố gắng hồi tưởng. Đồ có thể rơi ở đâu?

“Ai nha, thật không biết !” Biết đoàn người gấp, nàng cũng gấp theo. Vật kia có thể nói là vật đính ước gia cho, gia lòng dạ hẹp hòi, đem vật tỏ tình làm mất, sắc mặt kia, liền nàng cũng sợ.

“Có thể hôm qua ngài ở trong mưa chơi đùa, rơi vào trong bùn lầy hay không?” Xuân Phong cô cô hỏi.

“Có thể, chúng ta mau trở về tìm một chút!” Nàng gật đầu mạnh, cho là khả năng cực lớn.

Một nhóm người hòa tốc xông ra ngoài. Vật này nhưng ngàn vạn lần không thể mất.

Một số đông người bắt đầu ở trong cung tìm kiếm, hôm qua mưa to vừa qua khỏi, đất cũng bị xói lật lên, tìm kiếm không dễ dàng, huống chi, nàng hôm qua toàn cung chạy loạn, liền Ngự Hoa Viên cũng bị nàng đạp bằng, phải tìm được đồ, thật đúng là khó càng thêm khó.

Tạ Hoa Hồng thất tay, không nhận được may mắn nàng đang cùng nam nhân kia cãi nhau ở, tối hôm qua đuổi hán ra điện, không chịu gặp hán, nếu không, chuyện hoàn bội Linh Đương không thấy đã có thể không đối gặp được.

“Nương nương, làm thế nào? Vẫn không tìm được!” Cung nữ lo lắng hỏi báo.

“Tìm một chút đi, vật kia không ai dám nhặt, lượm cũng không dám dấu riêng, nhất định sẽ tìm được.” Để tránh đoàn người kinh hoàng, nàng trấn định nói.

“Nương nương, đến lúc lâm triều, hôm nay ngài không bồi hoàng thượng vào triều sao?” Xuân Phong cô cô nhìn một chút sắc trời hỏi.

“Này.” Hoàn bội Linh Đương không thể mất đi, nhưng để mặc cho gia ở trên triều đình không chút kiêng kỵ ác chinh đại thần, nàng cũng không yên lòng, thật sự khó cả đôi đường.

“Nương nương, ngài đi trước đi, nô tỳ lưu lại nơi này tiếp tục tìm, nếu tìm, sẽ lập tức thông báo ngài.” Xuân Phong cô cô biết được nàng khó xử, chủ động mà nói.

Nàng bắt đầu đi.”Vây cũng tốt, cũng chỉ có thể như vậy.” Nhìn canh giờ, lâm triều đang muốn bắt đầu, nàng phải chạy tới mới được.

Một đầu khác, trên điện Kim Loan, quần thần không thấy được bóng dáng thường ngày ở sau trụ nhỏ, người người trên mặt xuất hiện bất an, người kia dùng đề”Vận chính triều cương” chưa tới, vậy hôm nay lâm triều.

Nhìn một chút chủ tử, sắc mặt cũng không tốt như vậy, rõ ràng hai vợ chồng bởi vì chuyện hôm qua Khương Minh cùng Phụng Trữ vương vẫn không hòa hảo.

Nhưng vợ chồng hôn dỗi không quan trọng, mọi người để ý là, hoàng hậu không thể ném bọn họ bất kể a, đây là ném thịt tươi cho hổ, bọn họ mất thấy sẽ phải gặp rủi ro!

Mọi người ríu rít ưu sầu, nên làm cái gì mới có thể bình yên vượt qua sáng nay?

“Nói đi, có chuyện mau tấu, nói nhầm ít nói đi!”

Nghe giọng điệu hoàng thượng, ngay cả đoàn người có lời gì, cũng không dám xuất khẩu a!

“Một đám người cũng cảm rồi sao?” Hần giọng điệu ác hơn.

Nữ nhân kia chạy đi gặp mưa lại đuổi hán ra điện, cũng phạm vào kiêng kỵ của hán, hán đã giận đến không nhẹ, lần này lại không thấy nàng xuất hiện, liền hướng cũng không tới rồi, đây là đối với hán bỏ qua, bất kể sao?

Mặt hán trầm hơn, tâm tình kém, quả thật kém thấu!

Một bên Lý Tam Trọng thấy chủ tử tức giận dâng cao, trong lòng biết nguyên do.

Chủ tử mặc dù không hi vọng nương nương tới can thiệp chuyện của hán, nhưng nếu nương nương thật buông tay bất kể, lão đại của hán cũng không tiếp nhận được, cảm thấy bị lãnh lạc rồi.

Mà cũng không thành, cái hán muốn là toàn bộ tinh thần của nương nương, nếu bị lãnh lạc, như thế nào chịu được, tâm tình mâu thuẫn của chủ tử, đại

khái cũng chỉ có hấn có thể hiểu.

Ai! Chỉ hy vọng nương nương đợi có thể chạy tới, hôm nay nếu không còn thấy nàng, chủ tử tám phần sẽ giận chó đánh mèo chính đám người trong điện kia kêu trời trách đất, tiếng kêu than dậy khắp trời đất rồi.

Đang ở trên điện Kim Loan một mảnh mê hết sức, một đạo bóng dáng cuồng quít chạy tới.

Mọi người thấy đầu tiên là mừng rỡ, cũng không đến giây lát thất vọng đầy mặt, xiêm áo kia không phải màu hồng.

Gương mặt của Nam Cung Sách càng thêm âm trầm.

Chạy tới chính là một cung nữ, nàng vội vàng hấp tấp vào sau điện, nhìn thấy đại thần tụ tập, không dám tùy tiện tiến lên bẩm tấu chuyện, trước lời kéo Đại Thái Giám cản lỗ tai.

Cận thân thái giám đột nhiên sắc mặt đại biến, cung nữ kia là người bên cạnh Tạ Hoa Hồng, gương mặt tuấn tú của Nam Cung Sách lập tức liền lạnh lạnh rồi.

“Lý Tam Trọng!” Hấn giận kêu.

Mồ hôi lạnh cũng tóe ra tới. “Khải tấu hoàng thượng, nương nương nàng, nàng ở trên đường lên triều vấp ngã!”

“Cái gì?” Hấn đã từ trên long ý bỗng nhiên đứng lên.

Cung nữ kia hoảng sợ quỳ xuống đất. “Nương nương té bị thương đầu, hiện đang máu chảy không ngừng ——”

Nàng lời còn chưa nói hết, Nam Cung Sách đã biến mất ở trong triều.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tuyệt Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thiên Chú nan địch

Trong tầm điện đang loạn, Nam Cung Sách mặt âm trầm nhìn chăm chăm thái y đang vì Tạ Hoa Hồng mà cầm máu băng bó vết thương.

Nàng bị thương cái trán, vết thương có vẻ lớn, máu không ngừng chảy ra, thái y mất rất nhiều công phu mới cầm máu.

Nữ nhân mất máu quá nhiều, giờ phút này mềm nhũn vùi ở trên giường, nguyên khí mất hết, hơi sức nói cũng không có.

Nhìn thấy bộ dáng kia Nam Cung Sách giận dữ, hung hăng nhìn chăm chăm Xuân Phong cô cô cùng một đám cung nữ đã sớm quỳ gối một bên xin tội.

“Hôm qua mưa to, đường trơn, nương nương vội vàng đến Kim Loan điện, không cẩn thận ngã một cái, đầu đập vào tảng đá trên đất, lúc này mới gây họa.” Xuân Phong cô cô nghiêm mặt nói rõ chuyện.

Nam Cung Sách thần sắc lạnh lùng, hai mắt thông minh nheo lại. “Nghe nói các người sáng sớm đã ra tầm điện, là đi làm cái gì, còn làm cho người bị thương?”

“Này.” Nhìn hướng người trên giường, không biết nên nói thật hay không?

“Các người có chuyện lừa gạt trẫm?” Nhìn phản ứng của nàng, hấn càng lộ vẻ nghiêm khắc.

Xuân Phong cô cô cả kinh. “Nô tài không dám. Chỉ là.”

“Chỉ là cái gì?”

“Gia.” thanh âm yếu đuối từ phía sau hấn truyền đến.

Nam Cung Sách nghe tiếng không để ý ép hỏi, vội quay đầu lại nhìn trừng trừng của mình. “Thửu nhi?”

“Là ta ham chơi, ngại hôm qua dầm mưa được không đủ, sáng sớm lại đi chơi bùn, lúc này mới nhớ canh giờ vào triều, nóng lòng đi đường kết quả mới có thể té bị thương.” Tạ Hoa Hồng cố gắng nói chuyện.

Hoàn bội Linh Đan vẫn là không tìm được, có thể kéo dài thời gian được chừng nào hay chừng đó, có lẽ chậm chút tìm trở lại, hay là trước đừng cho nam nhân này biết, khỏi chọc hấn nổi giận.

Nam nhân híp mắt một cái.”Thật là như thế?”

“Nếu không còn có thể là như thế nào? Ta ham chơi, ngài cũng không phải là không biết.” Nàng đỏ mặt nói.

Hắn cũng không phải là một người dễ gạt, vẫn là nhú lông mày.

“Gia, còn không phải là ngài chọc giận ta, ta cả đêm không ngủ được, sáng sớm đi ra ngoài đập bunn cho hả giận, lúc này mới cho té bị thương, muốn nghe lời thật, đây chính là lời nói thật, vết thương của ta đây, nói một cách thẳng thừng, là ngài làm hại!” Nàng lớn tiếng dọa người, dứt khoát chỉ trích hấn .

Nam nhân cứng đờ, cũng không muốn ép hỏi, tức cũng không tái phát, tay vung lên, một nhóm người bao gồm Xuân Phong cô cô toàn bộ biết điều ra tẩm điện.

Xuân Phong cô cô cười. Vẫn là nương nương được, chỉ có nàng có biện pháp trấn áp tức giận của chủ tử.

Sau khi người đi sạch, Nam Cung Sách chuyển thân ngồi ở mép giường, vuốt gò má tái nhợt không còn huyết sắc của nàng, thương xót trong mắt rõ ràng có thể thấy được.

Nàng ngược lại bắn khoản.”Gia. Thật xin lỗi, khiến ngài lo lắng.” Người này sợ nhất nàng bị thương, hận nhất nàng ngã bệnh, hai chuyện này chỉ cần xảy ra, hấn nhất định tâm loạn như ma.

“Làm sao lại không cẩn thận?” Hấn nhẹ giọng hỏi.

“Đây là ngoài ý muốn.” Nàng giống như hải tử làm việc gì sai, bộ mặt áy náy.

“Ngươi biết, cái gì ngoài ý muốn cũng có thể xảy ra, chỉ có chuyện sinh mạng ngươi nguy hiểm, tuyệt đối không thể có ngoài ý muốn!” Ánh mắt hấn nghiêm trọng.

“Ta hiểu, chuyện như vậy, sẽ không xảy ra nữa.” Tạ Hoa Hồng bảo đảm. Hấn chịu ảnh hưởng nàng kiếp trước trôi qua đau đớn, không có cách nào chịu được sinh mạng nàng bị nửa phần uy hiếp nữa.

Hấn nhẹ nhàng đem lấy nàng ôm vào trong ngực, thân mật ôm ấp lấy.”Ngươi nghỉ ngơi đi, dưỡng tinh thần trở lại, có khí huyết mới có thể khiến ngươi yên tâm.”

Đây là lần thứ mấy ngoài ý muốn?

Nam Cung Sách cả người tản mát ra nồng đậm lệ khí.

Mười ngày nay, nữ nhân nằm ở trên giường dưỡng bệnh cứ nhiên có thể luân phiên thấy máu!

Ngày đầu tiên ngã xuống giường, gãy xương tay, hai ngày nữa, cung nữ không cẩn thận đem chén thuốc nóng bỏng vẩy vào trên người nàng, lại hai ngày, Tiểu Hoa lại có thể uống nhầm thuốc cần nàng bị thương, ngày hôm nay kỳ quái nhất, giường rồng của hấn, ván giường thế nhưng vô cớ bị băng vùi lấp, nàng cả người rơi vào đáy giường, đến khi kéo ra được, cả người bị thương, cộng thêm gãy một xương sườn.

Thương thế của nàng càng ngày càng nặng, tinh thần càng dưỡng càng kém, giờ phút này, người vết thương chồng chất nằm ở trước mặt hấn, hấn có thể không gân xanh nổi lên mới là lạ!

Sao lại thế này? Vì sao xảy ra sự cố lần nữa?

“Nói, các ngươi có thừa dịp trẫm không có ở đây thì len lén bỏ đi Hồng Thường của nàng?” Hấn cả giận chất vấn cung nữ phục vụ nàng.

“Không có khả năng, nương nương Hồng Thường bất ly thân, gặp chuyện không may thì nàng vẫn là một thân hồng, một cái cũng không thiếu” Xuân Phong cô cô đáp.

“Như thế, làm sao xảy ra chuyện liên tiếp?”

“Này. Này nô tỳ cũng không rõ ràng lắm rồi.” Xuân Phong cô cô mặt ủ mảy ê nói.

Trước kia nương nương là bỏ đi Hồng Thường mới có thể xảy ra huyết quang tai ương, nhưng mấy lần này, rõ ràng nương nương trên người Hồng Thường chinh tề, vì sao còn có thể xảy ra hung tai? Này thật sự nàng không hiểu.

“Chẳng lẽ nguyên rủa sâu hơn. ngay cả Hồng Thường cũng trấn không được rồi?” Nàng chợt nói nhỏ.

Nam Cung Sách nghe nói, về mặt chốt biển.”Người nói cái gì?”

Xuân Phong cô cô lập tức im miệng. Mặc dù chủ tử đã biết nàng rõ ràng bí mật của hần cùng với nương nương, nhưng lời nói nàng vừa nói, chẳng phải chỉ trích vấn đề ở trên người chủ tử?

Nam Cung Sách về mặt từ từ động lại.”Người, lời nói mới rồi lặp lại lần nữa.” Hần lạnh lùng nói

Nàng không thể không ngập ngừng nói: “Nô tỳ chỉ là suy đoán. Chỉ là liên tưởng.”

Hần trầm xuống, nhớ tới Khải Thánh biểu thức từng nói qua, là thuật sĩ đoán mệnh Thủy nhi hần nói hai người nhất định không được tục duyên, nếu nghịch thiên, chỉ sợ lần nữa mở ra tai họa bất ngờ, mà tai họa bất ngờ. Ánh mắt của hần mịt mờ khó lường liếc về hướng người trên giường liên tiếp trọng thương, ngủ mê không tỉnh.

“Hoàng thượng đối với nương nương tình thâm ý trọng, tình cảm càng hơn quá khứ, uy lực nguyên rủa kia nên yếu bớt mới phải, là nô tỳ đáng chết, nói hưu nói vượn rồi.” Xuân Phong cô cô liên tục không ngừng nói.

“Hừ, thế gian này không thiếu chuyện lạ, giống vậy trăm cùng Thủy nhi cũng có thể vượt qua thời không gặp lại, không có gì là không thể nào, chỉ là. . . .” Hần mắt nửa khép, như đang ngẫm nghĩ chuyện gì.”Không biết đây là không phải trời cao đang khiêu chiến trăm, cố ý xé rách lòng trăm!” Hần bộ dáng hiểm trở đứng lên.

Xuân Phong cô cô nghe xong kinh hãi.”Hoàng thượng, nếu là trời xanh cố ý chia rẽ các người, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Nó đừng mơ tưởng!”

Nhìn thấy trong mắt hần tàn nhẫn, nàng cổ họng căng thẳng. Nếu ông trời thật muốn thu hồi mệnh của nương nương, nàng dám cam đoan, chủ tử nhất định phát điên, thiên hạ này chắc chắn nghiêng trời lệch đất.

“Lúc này ai cũng không thể mang đi Thủy nhi của trăm, ai cũng không thể!” Hần hai tay nắm chặt, hung ác mà nói.

Nàng cẩn thận, cúi đầu lại không dám nói.

Nam Cung Sách liếc ngưng lông mi, vén áo cất bước, đem người trên giường ôm vào trong lòng, tròng mắt đen khắc sâu nhìn nữ nhân yêu mến, thấy nàng vết thương đầy người, tâm trạng buồn bực hung hăng thoát ra, tim không nhịn được lần nữa nhói đau.

Bỗng nhiên, tầm mắt hần định tại tại một chỗ, hoàn bội Linh Đương vốn đeo trên eo nàng, hôm nay không thấy.

“Xuân Phong cô cô, đồ đâu?” Hần lập tức âm hàn hỏi.

Trái tim một hồi đập nhanh, nàng biết không dối gạt được.”Ách. Nương nương. Vô ý thất lạc.” Nàng không nói không được rồi.

Hần trong nháy mắt ngưng trệ biểu tình, ngược lại làm người ta có cảm giác sợ hãi kinh khủng.”Chuyện khi nào?”

“Mười ngày trước.” Thanh âm của nàng run rẩy.

Hần sắc mặt âm trầm.”Các người lại dám dấu diếm trăm mười ngày, thật là to gan!”

Xuân Phong cô cô toàn thân phát run, cuống quýt quý xuống.”Nương nương sợ ngài tức giận, dạn dỏ không cho nói.”

Hần nổi trận lôi đình, đang muốn phạt người thì trong đầu thoáng qua một cái ý niệm.”Mười ngày trước, đó không phải là hôm nàng ngã thương đầu, là sau khi mất đi hoàn bội Linh Đương mới té bị thương?” Hần mã thượng liên tưởng.

“Đúng vậy.” Xuân Phong cô cô đành hoàng đáp lời, lại không dám lừa gạt.

Hần lâm vào trầm tư, về mặt mịt mờ khó lường.

“Xin hoàng thượng tha thứ, sẽ giấu giếm không nói, thật sự là bởi vì đồ này quá mức quý trọng, không người dám bẩm báo ngài, mà tội nô tỳ cũng vẫn thử cố gắng tìm, lường trước rút tại trong cung, không thể nào mất đi, rất nhanh là có thể tìm được, vậy mà ——”

“Người trước đừng nói những thứ này.” Trong đầu hần có cách nghĩ khác, không kiên nhẫn phát tay muốn nàng im miệng.”Người nói một chút, kể từ đó rút sau, Thủy nhi liên tai họa không ngừng, không biết.”

“À? Hoàng thượng ý là, tai nạn gần đây xảy ra ở nương nương trên người chẳng lẽ cùng hoàn bội Linh Đương mất đi có liên quan?”

Sau khi kinh ngạc, nàng vừa nghĩ, đột nhiên gạt đầu.”Đúng vậy a, chúng ta thế nào cũng không nhớ đến khả năng này!”

Nam Cung Sách mặt trầm xuống.”Đi, vận dụng nhân lực, cho dù đem trọn hoàng cung lật lên, cũng đem hoàn bội Linh Đương cho trăm tìm trở về!”

“Gia, ngài đừng lo lắng. Hoàn bội Linh Đương rất nhanh là có thể tìm trở về.” Tạ Hoa Hồng nằm ở trong ngực hần, suy yếu lại vẫn cười nói.

Hắn chỉ sợ nàng ra lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, một tắc cũng không rời đợi tại bên người nàng, nói cũng kỳ quái, có lẽ là hấn sát khí quá nặng, trần phải vận rủi không dám gần nàng, sau đó, càng lại không cái tai nạn gì xảy ra.

“Ừ.” Nam Cung Sách giống như thuận miệng khắp ứng, nhưng hai mắt sắc bén cũng không giảm bớt chú ý nàng. Tai nạn tùy thời sẽ xảy ra, chứ đừng nói đến một chén nước, đều có thể gây họa, hấn không thể không lưu ý.

“Gia, ngài thật cho là chuyện xảy ra gần đây đều cùng hoàn bội Linh Đương mất đi có liên quan?” Nàng hỏi.

“Nếu không phải như thế, tất cả giải thích như thế nào đây?”

“Gia, ngộ nhờ ta thật sự ——”

“Ngươi muốn nói gì?” Hấn đột nhiên giận dữ .

Tạ Hoa Hồng cười khỏ. “Người ta còn chưa nói hết đấy.” Nhìn hấn tính khí không thể nào bình tĩnh, nhiều khẩn trương. Nàng khẽ nghen ngào. Cực ít khi thấy hấn lại bất an như thế, hấn luôn là thông dong chắc chắn, lời nói có táo bạo, nhưng ngày gần đây hấn phiền chuyện dây dưa, tính khí xao động đến nỗi ngay cả nàng cũng không trấn an được. “Gia, ta không có việc gì ——”

“Ngươi trước kia cũng nói qua như vậy, kết quả như thế nào? Còn không phải là bội tín, muốn ta như thế nào tin ngươi!” Đối với bảo đảm của nàng hấn xi mũi coi thường.

Nàng cứng mặt, thật đúng là bị chặn e rằng không thể nói.

“Nếu hai ngày nay tìm thêm không trở về, ta sẽ ——”

“Gia, đừng giận chó đánh mèo nữa, coi như tìm không về, đó cũng là vận mệnh của ta ——”

“Câm mồm! Ngươi hiểu ta đấy, tìm không về hoàn bội Linh Đương, ta muốn người bên cạnh ngươi tất cả đều đền mạng, một cũng không bỏ qua cho!” Hấn nảy sinh ác độc nói, người cũng đã bực tức xuống giường.

Nàng sợ hấn đang dưới con thịnh nộ nói được là làm được, cố tình nàng bị thương, căn bản không ngăn cản được hấn làm bất cứ chuyện gì.

“Gia.”

Hấn đang trong cơn giận dữ đi ra ngoài, cũng trong lúc đó Lý Tam Trọng sắc mặt vui mừng xông vào trong.

“Khởi bẩm hoàng thượng, tìm được, tìm được!” Hấn vừa chạy vừa kêu.

Nam Cung Sách ngừng lại bước chân, thần sắc lập tức biến chuyển. “Tìm được?” Trong mắt hấn có vui mừng.

Tạ Hoa Hồng lòng thấp thỏm trong nháy mắt để xuống. Không sao, nàng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng vậy a, Đúng vậy a, ở trong bùn lầy lật ra đấy!” Lý Tam Trọng vui vẻ nói, mang hoàn bội Linh Đương hiện lên tới trước mặt chủ tử. Vì vật này, trong cung huy động ngàn người tìm kiếm, liền Ngự Hoa Viên tất cả đều cho phá hủy, hồ cá nước thậm chí rút sạch rồi, đếm khoảnh sân cỏ cũng cho lật qua rồi, rốt cuộc cho tìm được, thật sự là quá tốt!

Nam Cung Sách nhanh chóng nhận lấy hoàn bội Linh Đương, đặt trong lòng bàn tay xem kỹ, đột nhiên, hấn nhũu chặt lông mày.

Tạ Hoa Hồng thấy thế, nghi ngờ hỏi: “Gia, thế nào?”

Hấn trở về bên cạnh nàng. “Ngươi xem” Hấn đem hoàn bội Linh Đương giao cho nàng.

“A!” Trên mặt nàng cũng xuất hiện kinh ngạc. Tại sao có thể như vậy?

“Cái này. Nô tài mới vừa tìm được thì nhìn cũng lấy làm kinh hãi, cho là không phải, nhưng cẩn thận nhìn, đây đúng là bảo vật nương nương mang trên người không sai, chỉ là nó lại biến trở về là bích lục rồi.” Lý Tam Trọng nhìn thấy bọn họ biểu tình khác thường cũng bày tỏ. Khối ngọc này kể từ khi mang ở trên thân nương nương, liền có xu hướng hồng lán xanh, hôm nay lại khôi phục nguyên trạng.

“Ngọc này. Chết?” Nàng bật thốt lên.

Nam Cung Sách nheo mắt. “Chết?” Hấn tìm về chính là một khối ngọc chết?

“Ngọc này thoát khỏi ta nhiều ngày, lại biến trở về nguyên trạng, cảm giác giống như là chết rồi.” Nàng như đưa đám mà nói.

Hấn trầm mặc xuống, vẻ mặt cực kỳ âm trầm.

Lý Tam Trọng thấy thấp thỏm. “Hai vị chủ tử đừng nóng vội, có lẽ ngọc này khiến nương nương mang một đoạn thời gian nữa lại biết khôi phục sức sống

rồi.” Hấn nói.

Tạ Hoa Hồng nghe gật đầu. “Đúng vậy a, bất kể như thế nào, đồ là trở lại trên người ta, kia chuyện gia lo lắng cũng sẽ không xảy ra, ngọc này, ta từ nuôi từ nữa, sẽ sống được.” Nàng lại lạc quan.

Chân mày Nam Cung Sách lúc này mới hơi buông ra.

“Người nói, ngọc này, không tìm được cái thứ hai?” Nam Cung Sách chau mày lại hỏi.

Phía dưới quỳ chính là một nội vụ đại thần, chuyên vợ vết Kỳ Trân Dị Bảo cả nước các nơi tiến dâng trong cung, năm đó Nam Cung Sách trong nhiều Ngọc Thạch của mọi người chọn trúng Hoài Ngọc chính là do hấn thu tập mà đến.

“Thần lúc ấy nói qua Hoàng Thượng hảo nhãn lực, một cái liền chọn trúng bảo vật này độc nhất vô nhị.” Đại thần kia nói.

“Thật không tìm được cái khác?” Nam Cung Sách chưa từ bỏ ý định hỏi nữa.

“Thần năm đó lấy được vật này thì nguyên người chủ kia liền từng đối với thần nói, ngọc thạch này không rõ lai lịch, hấn cũng là quý thần khiến xui mới có, sau khắp nơi tìm, lại không thấy Ngọc Thạch giống nó.” Đại thần kia giải thích.

“Không rõ lai lịch vậy sao?” Nam Cung Sách trầm mặt suy nghĩ sâu xa. “Như vậy, nguyên người chủ có thể có nói thêm nữa về chuyện ngọc thạch này?”

Đại thần suy nghĩ một chút. “Là có nhắc tới, ngọc thạch này có linh tính, đã từng.”

“Đã từng như thế nào?” Hấn hai mắt đột nhiên lấp lánh sáng lên.

“Nó đã từng là Hồng Ngọc, nhưng không biết sao, ở trước một ngày hiến tặng cho thần, đột nhiên đổi xanh.”

“Cái gì, nó vốn là hồng hay sao?” Rất là giật mình.

“Ách. Người nọ là như vậy đối với thần nói.” Không hiểu hoàng thượng vì sao đột nhiên biến sắc mặt, hấn cẩn thận một chút trả lời.

Nam Cung Sách trông mặt lộ vẻ tỉnh mạch. “Đi. Nghĩ biện pháp tìm người, trăm muốn gặp hấn!”

“Ngài muốn gặp hấn?”

“Thế nào, có vấn đề?”

“Có. hấn sau khi đem khối ngọc thạch giao cho thần, ngày hôm sau ngoài ý muốn bỏ mình.”

“Hoàng thượng, hoàng hậu thân thể bệnh nhẹ, trong khoảng thời gian này ngài không thượng triều, triều chánh cũng do Khương Minh phụ tá thật hồ đồ!”
Mấy đại thần tay trong tay chạy đến trước mặt Nam Cung Sách, tổ cáo Khương Minh.

Hấn cười bỏ qua. “Có như vậy sao? Kia không tỏ vẻ trẫm có mặt không trông, tìm tên đàn độn tới phụ chính?”

Mọi người vừa nghe, mắng đến hoàng thượng, lòng hấn nhỏ mọn, bọn họ có thể đắc tội hấn.

“Này. Bọn thần không phải ý này, bọn thần là cho là Khương Minh bảo thủ, đồ kị lại không thích nghe lời khuyên can, là một người văn tài vũ lược đều không thông, hôm nay làm cho người người oán trách, bọn thần không nhìn nổi mới tập thể buộc tội hấn, xin hoàng thượng nhanh chóng ra mặt đề ý chính sự, đừng để mặc cho người này làm nước nữa!”

Nam Cung Sách lên tiếng cười, mọi người cả kinh trở mặt, cho là hấn đây là nổi cơn thịnh nộ.

Vậy mà, không bao lâu, hấn thu lại một tiếng bật cười, thông thả ung dung lại nói: “Khương Minh này quả thật là một nhân tài, thời gian mới mấy ngày, để cho các người thấy thấu đáo như vậy, tốt, thật là tốt!”

Mọi người sững sờ. Hoàng thượng là điên rồi phải không, như vậy cũng khen?

“Hoàng thượng, Khương Minh không chỉ có tự cho mình bất phàm còn nghi kỵ người khác, bá quyền vị không chịu buông tay, tất cả chức vụ quan trọng cũng do thân tín của hấn đảm nhận, không cho người khác nhúng tay, cái này thôi, sau khi hấn được ngài trọng dụng, còn tiếp tục dọa người dân, tới mức dân chúng lòng người bàng hoàng, thiên hạ khó có thể Thái Bình, bọn thần cho là, người này hận đời, rắp tâm hại người, rất có vấn đề, ngài nhanh chóng.”

“Người nói lại lần nữa!” Nam Cung Sách vốn là thích ý nghe, chợt sắc mặt chợt biến.

“Ách. Bọn thần cho là, người này hận đời, rắp tâm hại người, rất có vấn đề ——”

“Không phải câu này!”

“Khương Minh. Tự cho mình bất phạm. Nghi kỵ người khác, bá ngụ quyền vị không chịu buông tay.” Thấy mặt hấn tàn khóc, giọng nói của người này có chút run rẩy.

“Xuân tài, người nói hấn tiếp tục làm chuyện dọa dân chúng, sao lại thế này? Nói rõ ràng!” Nam Cung Sách nổi lên ánh mắt Phong Bạo quét về phía hấn.

“Cái này. Gần đây tới Kinh Giao lại xảy ra chuyện kinh khủng mấy chục con trấn lớn lao ra rừng cây ăn thịt người, bọn thần cho là này tám phần là Khương Minh gây nên.”

Nam Cung Sách khòe mắt liếc về hướng Trương Anh Phát không cùng mọi người cùng nhau đáp lời, người sau sắc mặt lập tức phát xanh.

Hấn không có tại chỗ nói gì với Trương Anh Phát, chỉ là bất động thần sắc hướng mọi người phân phó nói: “Những chuyện này trăm toàn bộ hiểu rồi, các người lui xuống trước đi.” Hấn đuổi người.

Mọi người kinh trụ. Hấn đây là đối với bọn họ bầm tấu mất điếc tai ngơ, không xử lý sao?

“Hoàng thượng thật mặc Khương Minh cũng không quan sao?” Có người không cam lòng xác nhận.

Nam Cung Sách tê mắt quét qua. “Lời này còn phải để trăm nói lần thứ hai sao?”

Người nọ lập tức sợ hãi không dám lên tiếng, lại không dám chất vấn.

Những người khác đỡ chặt của mình mũ quan, cũng không dám nói thêm nữa, một nhóm người cứ như vậy nhếch nhác bị đá đi ra ngoài.

Trương Anh Phát trước khi đi bị Nam Cung Sách nhàn nhạt một cái, lập tức biết được ý tứ của hấn, cúi đầu, lúc này mới đi ra ngoài.

Sau khi mọi người đi, Nam Cung Sách quay lại nội tâm, người trên giường cặp mắt tràn đầy tò mò theo dõi hấn.

Kể từ nàng bị thương tới nay, hấn tại không rời nàng quá xa, tiếp kiến người cùng nghị sự nhất luật ở bên ngoài.

“Gia, ngài tại sao lại trọng dụng người của Khương Minh?” Nàng không hiểu hỏi. Gia trời sanh tính đa nghi, một khi đem lòng sinh nghi, nên người khó có thể sống yên, nhưng gia lại khác thường đối Khương Minh không nghi ngờ không lo ủng hộ, rốt cuộc, có chút không tâm thường.

Hấn lộ ra một tia nụ cười giả tạo. “Ai nói ta trọng dụng hấn?”

“Chẳng lẽ không đúng? Hấn cũng được ngài trọng dụng rồi, vẫn còn tiếp tục kinh sợ dân chúng, tạo thành khủng hoảng, cho thấy người này thật có vấn đề, huống chi tất cả mọi người đem hấn nói xong như vậy không chịu nổi, ngài còn không trị người?” Nàng không nhịn được cau mày hỏi.

Nam Cung Sách chậm rãi cười cười. “Chuyện lòng gạc dân chúng ta sẽ tra rõ, mà Khương Minh ta cũng vậy không phải là không làm, chỉ là phải đợi sau khi ta từ Trường Sa trở lại lại nói.”

“Ngài muốn đi Trường Sa?” Nàng kinh ngạc.

“Ta đi một chút trở về, lần này người phải dưỡng thương, liền lưu lại đi!”

Tạ Hoa Hồng tròn mắt. “Ngài vì sao đột nhiên muốn đi Trường Sa?”

“Ta đi gặp đại ca người một mặt, đại ca người thân thể không chịu nổi tàu xe mệt nhọc, không thể làm gì khác hơn là ta đi qua một chuyến.” Hấn giải thích.

“Người phải đi gặp đại ca?” Nàng cau mày.

“Nghiêm chỉnh mà nói, mục tiêu của ta không phải hấn.”

“Cái đó đúng. Người phải đi tìm tung tích thuật sĩ kia?” Nàng bừng tỉnh hiểu ra. Hấn là muốn đi hoàn toàn giải quyết nàng chịu nguyên rủa chuyện rồi.

“Ừ. Ta rất mau trở lại, sau khi trở lại, bất kể là Khương Minh còn những chuyện khác, cũng nên giải quyết.” Hấn tính toán.

“Gia, ngài nhất định phải đi Trường Sa sao?” Nàng chột nôi lên bất an.

Nam Cung Sách tự nhiên toét nụ cười, tiến lên vuốt vuốt tóc của nàng, ôm chặt nàng, cảm dịu dàng cọ xát đỉnh đầu của nàng, đầy bụng mềm lòng cùng tơ tình. “Không bỏ được ta, ừ?”

“Là không bỏ được.” Nàng thờ dãi nói.

Hắn cười khẽ. “Thật cao hứng trùng tử của sẽ nói như vậy.” Hắn dịu dàng, đuôi lông mày đầy mắt đều là ẩm áp cười.

“Nói thật, lúc này. Ta thật sự không muốn ngài rời khỏi tầm mắt của ta.” Nàng bĩu môi nói.

“Đây là do thời gian này xảy ra chuyện hù sợ ở trên người, muốn ta an ủi?” Hắn cười hỏi.

Tạ Hoa Hồng mặt nóng lên dán vào lồng ngực của hắn. “Là vậy thì như thế nào?” Nàng chính là không muốn hắn rời đi.

Một tia vui vẻ không che giấu được từ khóe môi hắn tràn ra. “Như ngươi vậy, ta nhưng thật vui vẻ, nhưng ta không đi, chẳng lẽ muốn đại ca bệnh yếu của ngươi tới?” Hắn hỏi ngược lại.

Nàng lại khép miệng lại. “Không thể vất vả đại ca như vậy.”

“Vậy thì đúng rồi, ta sẽ không trì hoãn quá lâu.” Hắn bảo đảm. Nếu không phải là cần phải tự mình đi một chuyến, hắn cũng không muốn rời nàng, mặc dù gần đây nàng đã không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa, nhưng hắn vẫn không khỏi lo lắng có ngộ nhờ, cho nên hắn sẽ đi nhanh về nhanh, một canh giờ cũng sẽ không lãng phí.

“Vậy không bằng ta theo”

“Cái người này thân bị thương, suy giảm tới xương sườn, thái y nói, trong vòng một tháng tốt nhất chớ lộn xộn, ngươi cho rằng ta sẽ chịu đem thân thể ngươi ra đùa?” Sắc mặt hắn trầm xuống.

“Nhưng là.”

“Thủy nhi, nhanh lên một chút bình phục đi, ta chính là nhẫn nại, thượng hòa rồi, tâm tình không quá sáng khoái đâu rồi, một ghen này, sợ lại tìm người trút giận.” Hắn lười biếng nói, mắt lóe ra ánh sáng khác thường.

Trên mặt nàng nhanh chóng bay qua một tia đỏ ửng. “Gia!” Nàng nũng nịu.

Thấy nàng muốn nói mà thôi, nhăn nhó ngược ngừng, con ngươi hắn không hề trầm ổn yên tĩnh nữa, nàng má phẩn của nàng, nhẹ nhàng hồng lên.

Nàng xuân tâm mạnh động hôn trả lại hắn, nhưng khi khép lại con ngươi sáng rỡ đồng thời, một cổ bất an mơ hồ lại uốn éo toát ra. Ai, chẳng lẽ nàng thật dây dưa gia dây dưa quá, giờ khắc này cũng chia không ly được.

Nàng suy nghĩ lướt nhẹ, nam nhân phát hiện, bất mãn khề cần cái lưỡi nàng, tỏ vẻ trừng phạt, lập tức lại dễ dàng lơi toàn bộ lực chú ý của nữ nhân trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tuyệt Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thiên Địa biến sắc

Ở trên đường trở lại kinh thành, Lý Tam Trọng thận trọng hầu hạ chủ tử, chỉ vì Nam Cung Sách nhũ mầy không buông, tâm tình cực kém, một bên nhân thủ cẩn thận, không dám ở nơi này phạm sai lầm, nếu không, chính là lấy đầu chính mình nói giỡn.

Lần này đi Trường Sa, chủ tử cũng không tìm được vị thuật sĩ kia, ngay cả Khai Thánh Hầu gia thân thể cũng ngày càng sa sút, nhìn bộ dáng kia hơi thờ mong manh, là không kéo được bao nhiêu lúc, nhưng này chuyện nếu nương nương biết được, nhất định lòng như lửa đốt, chính nàng cũng ở đây đường thương, cũng đừng vì vậy ảnh hưởng thương thế mới từ từ chuyển biến tốt.

Này tất cả đều không thuận lợi, dĩ nhiên khiến chủ tử phiền càng thêm phiền, sắc mặt đương nhiên không tốt, huống chi lại nghe nói kể từ hắn rời kinh, kinh thành đã mấy ngày liên tiếp mưa to, đất mưa rồi rít, trước đây chưa từng thấy, kinh thành đã thấy tình hình tai nạn.

Chủ tử trầm mặt lên đường, không tới mấy ngày, sắp tới cửa thành, nhưng mới đến gần kinh thành, liền cảm nhận được phong nhanh mưa chợt mạnh lên, mưa rơi như trút nước, lại lớn vừa vội, giằng giụa khiến người không thấy rõ đường phía trước, nếu không chú ý có thể sẽ bị cục đá trên đường mắc kẹt bánh xe, hoặc là hãm sâu bùn lầy càng thêm phiền toái.

“Hoàng thượng, mưa này bây giờ quá lớn, ngựa cũng bị giật mình không chịu đi, chúng ta có muốn nghỉ ngơi một chút hay không, chờ mưa rơi hơi yếu lên đường, dù sao kinh thành đã ở trước mắt, không kém này nhất thời.” Vì lý do an toàn, Lý Tam Trọng đội mưa đến bên loan giá đề nghị.

Nam Cung Sách mi tâm khép kín, cho người vén màn cửa lên, thấy bên ngoài mưa sa gió giật, tình huống quả thật không thích hợp tiếp tục đi về phía

trước.

Lúc này, một đoàn chim tước từ trên đỉnh đầu hần bay nhanh qua, hần trông về phía xa, thần sắc chuyển thành suy tư, lông mày cũng càng khép lại càng chặt.

Lý Tam Trọng thấy mưa không ngừng hắt vào trong loan giá, long bào chủ tử cũng thấm ướt, vội vàng tiến lên dùng thân thể của mình che mưa cho chủ tử. “Hoàng thượng, mưa lớn như vậy, chúng ta còn phải tiếp tục gấp rút mà lên đường sao?” Trong mưa to sợ chủ tử nghe không rõ lời của hần, hần lớn tiếng hỏi.

Nam Cung Sách vẫn là không trả lời, nhìn chằm chằm cảnh tượng mưa như trút nước không biết ở nghĩ ngợi cái gì. Lý Tam Trọng thấy cũng không dám quấy rầy, đứng dầm mưa một lát, rốt cuộc nghe được chủ tử lên tiếng.

“Lý.” Nhưng một chữ vừa ra, chợt, hần cảm nhận được bốn phía hơi chấn động, lập tức thu miệng, tầm mắt không khỏi hướng giọt nước trên đất nhìn lại.

Vấn nước bị chấn kích thích, cũng đang mở rộng một luồng sóng, không tới giây lát, vấn nước kia đã trở nên vừa sâu vừa lớn, hần đột nhiên kinh hãi, sau một khắc, một tiếng sấm đánh xuống, ầm ầm nổ vang, bắt đầu thiên diêu địa chấn, con đường trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái khe dài ba thước.

Lý Tam Trọng hoảng sợ hô to. “Hoàng thượng, đất nứt, đến rồi!”

Trong lúc nhất thời, mây trăm cấm vệ quân rối loạn tự, nhất là con ngựa chỗ bọn họ, hoàn toàn mất khống chế cắt vó hí vang, đảo mắt đã có người bị quăng xuống lưng ngựa, chỉ có thể mặc cho con ngựa hí dài rồi nghênh ngang bỏ chạy.

“Hoàng thượng, loan giá được lốt toàn bộ, ngài trước đội tại bên trong, như vậy người liền không sao.”

Lý Tam Trọng mới nói xong, đột nhiên chấn động, cả tòa loan giá bị lướt ngang đụng phải đại thụ bên đường.

“Hoàng thượng?” Hần kinh hãi, nhanh lên tiến lên tra xét, chỉ sợ chủ tử bị thương.

Nam Cung Sách cũng không bị thương, nhưng ngực không hiểu nổi lên một hồi đau đớn kịch liệt, hần nắm ngực, sắc mặt xám ngoét, tim đập mạnh và loạn nhịp một hồi lâu sau, làm như cảm ứng cái gì, sắc mặt lần nữa thay đổi, tức giận chỉ vào cửa thành nói: “Đi, vào kinh, trẫm muốn lập tức trở về cung!”

“Hoàng thượng, đường này nguy hiểm.”

“Cấm mồm, trẫm muốn lập tức chạy về trong cung!” Hần mặt xanh mét.

Thấy hần thần sắc nghiêm trọng, Lý Tam Trọng không dám nổi cáu, lập tức triệu tập mọi người lên đường.

Đội vừa vào đến trong kinh thành, liền nhìn thấy cảnh tượng phòng ốc sụp đổ, dân chúng hoảng hốt chạy ra khỏi, đi thêm không lâu, lại tới chấn động, oanh địa, nhiều lâu phòng ngã xuống, loan giá cũng đâm cháy một vòng.

Lý Tam Trọng thấy sợ, Nam Cung Sách không nói hai lời, lập tức nhảy xuống loan giá, dắt tới hắc mã cấm vệ quân, nhảy lên, con ngựa bị giật mình không chịu động, hần nảy sinh ác độc cầm roi rút đi, con ngựa lúc này mới mất mạng xông về phía trước, chúng cấm vệ quân không dám roi ở phía sau, vội không chế ngựa bị hoảng sợ, chạy tới hộ giá.

Ở trên đường về cung, chấn động ngày càng mạnh hơn, phòng xá bốn phía, con đường ngay trước mắt không ngừng bị hủy.

Sau lưng Nam Cung Sách một số người bị ngựa bỏ xuống đạp lên, có cây cối, nhà bị ngã xuống đè lên, mà trên người của hần sát khí có lẽ đáng sợ hơn, con ngựa không dám bỏ hần xuống, một đường chở hần an toàn trở lại hoàng cung.

Kiến trúc cung đình tất nhiên vững chắc hơn nhà dân rất nhiều, Kim Loan Đại Điện trừ chút làm tổn thương bên ngoài, cũng không lo ngại, hần mi tâm vì vậy chậm rãi rất nhiều, nhưng chân của con ngựa lại không có chút nào dừng chậm, hần giục ngựa chạy gấp đến nơi nào đó ——

Khi rốt cuộc dừng ngựa lại, hần kinh hãi thấy tầm điện của mình lệch vị trí, nhà suy tường đổ, không suy sụp cũng bị đất đá bao phủ, toàn thân hần cứng ngắt như đá, ước chừng một hồi lâu không cách nào nhúc nhích.

Này cảnh tượng tường đổ vách xiêu, làm người ta nhìn thấy mà ghê.

Mưa gió thô bạo, hần đứng trong một cảnh hoang tàn khắp nơi, một thân Long bào thêu Kim Tuyến đen đã sớm ướt đầm. “Thủy. Thủy nhi?” Hần liều mạng chạy về, đã muộn sao? Đã muộn sao?

“Hoàng thượng, ngài không sao chứ?” Lý Tam Trọng một thân đất bùn, vội vã chạy tới.

“Đi hỏi rõ ràng. Thủy nhi người. . ., có thể trốn đi?” Lần đầu tiên trong cuộc đời này giọng nói hần cũng run rẩy.

“Nương nương?” Lý Tam Trọng lúc này mới chợt hiểu nghĩ đến tầm điện, khuynh đảo, nương nương có thể chôn ở trong đó, lòng hần kinh hãi lập tức chạy tới, một đám cung nữ đang cuống quýt từ nội tầm sụp đổ chạy ra khỏi, hần khẩn cấp bắt được một người nhanh hỏi: “Có nhìn thấy hoàng hậu nương

nuong?”

Cung nữ kia gạt lệ, kinh hoàng nói: “Động đất thì tằm điện chỗ nương nương ở là chỗ đầu tiên sụp đổ, nương nương tránh đi không kịp. Không có chạy ra khỏi!”

“Cái gì?” Nam Cung Sách nghe vậy tròng hươu phé tích trước mắt, một số gần như gan mật đều vỡ. “Một đám khốn kiếp, còn không cứu người!”

Mấy chục cung nhân lập tức tuôn hươu tòa nhà, nội tâm hoảng sợ không dứt ra sức tìm người, bọn họ cũng biết rõ, hoàng hậu nếu vì vậy mà mất mạng, bọn họ đ toàn bộ phải chôn theo.

Mưa to nhanh rút ra, mọi người không dám dừng tay lại, liều mạng dòi đi đá và gỗ vụn, lúc này, lúc này lại là một hồi thiên lay địa chấn, tường đá lại một lần nữa đổ sập, vùi lấp càng nhiều hơn.

Nam Cung Sách trong cơn giận dữ. “Người muốn khảo nghiệm trẫm sao? Đừng mơ tưởng, nữ nhân kia là của trẫm, người đừng mơ tưởng coi nàng là con bài, chọc giận trẫm, trẫm cả trời cũng diệt!” Trong mưa to, hắn cuồng nịnh chỉ lên trời tức giận nói.

Một tia sét liên đánh xuống bên chân hắn, mọi người sợ hãi gào thét, hắn là cũng không nhúc nhích, trên mặt càng thêm không hề sợ hãi.

“Người dám bỏ trẫm, có tin hay không trẫm Hủy Thiên Diệt Địa trước!”

Lại một tia sét đánh tới, nhưng tựa như sợ hắn, nhỏ đi rất nhiều, hơn nữa rơi vào một đầu khác xa xa.

“Hoàng thượng, ngài nhìn.” Lý Tam Trọng khóc nâng một vật lên.

Nam Cung Sách mặt liên biến sắc, kinh sợ dọa người, hắn khẽ run lấy khăn tứ phương trong tay cận thân thái giám ra. Cảnh sắc Thủy nhi thêu cho hắn. Đáng tiếc, khăn đã xé bỏ một góc, phía trên tràn đầy bùn lầy, kia hồ nước sớm thành một đám bùn nhão.

“Chỉ. Tìm được cái này?” Lòng hắn đau không chịu nổi.

“Hoàng thượng, cự thạch đại mộc không ngừng ngã xuống, chúng ta không đến gần được.”

Mưa rào cuồng phong, hắn tức sùi bọt mép, bộc lộ bộ mặt hung ác, “Không đến gần được cũng phải đến gần!” Hắn nắm khăn đàng đàng sát khí.

“Nhưng là. A, hoàng thượng, quá nguy hiểm, ngài không thể đến gần!”

Không nghe cận thân thái giám nổi cáu, Nam Cung Sách đã tự mình đi bên trong vào tường đổ vách xiêu, cột trụ rơi từng cái một bên cạnh hắn, nhưng hắn vẫn là thẳng tắp đi vào trong.

Trong đầu không ngừng xuất hiện mọi thứ cùng nữ nhân kia gặp nhau tới nay, từ lúc mới bắt đầu gặp lại nhưng không nhận ra đến đau lòng nhận ra nàng, rồi đến rốt cuộc gọi tình linh hồn ngủ say của nàng, Thủy nhi hoàn chỉnh mới cuối cùng trở lại trong ngực hắn.

Hắn trải qua thiên tân vạn khổ, trải qua bao nhiêu nội tâm đau khổ, thiên hồi bách chuyển, bách chuyển thiên hồi, nữ nhân này. Nữ nhân này. Hắn mất đi không nổi, mất đi không nổi a!

Nhưng nếu mất đi, hắn đời này hận ý như con sóng thần, ai cũng không bình ổn được, ai cũng không nén được!

Hắn yêu ngưng trệ mấy trăm năm, hắn hận cũng dấy đưa mấy trăm năm, yêu hận quán quít, nan giải rồi, nan giải rồi !

Thủy nhi. Thủy nhi.

Ai cũng không thể cướp đi, không thể. Không thể!

Ánh mắt hắn điên cuồng, hơi thở cuồng loạn, đã như quỷ mỵ, kinh thế kinh người, thần linh đều sợ.

Hắn một đường đi vào trong, càng chạy càng sâu, cự thạch trước mắt hắn rơi xuống, cột gãy nằm xuống bên chân hắn, đoạn trụ cùng hắn lướt qua nhau.

“Thủy nhi, người đang ở đâu? Nói cho ta biết, ta tới đây, ta tới đón người rồi. Đừng sợ, người đang ở đâu? Nói cho ta biết.” Hắn nhẹ giọng dụ dỗ nói.

Bốn phía chỉ có một tiếng đất đá sụp đổ, không có thanh âm hắn nghĩ nghe được truyền đến.

“Thủy nhi, chớ bướng bỉnh, ra đi, ta tới đây, ta tới đây.” Giọng nói của hắn càng thêm êm ái.

Oanh ——

Một bức tường hoàn toàn sụp đổ, bụi mịt mù nổi lên, nhưng rất nhanh lại bị mưa to đánh rớt.

Sắc mặt hắn phát xanh.”Thủy nhi, ai cho phép người trốn, còn không đi ra cho ta, lập tức đi ra cho ta!” Hắn mãnh liệt rống to.

Rầm rầm rầm ——

Lại có trụ sụp đổ, phía sau hấn xuất hiện bóng dáng mặt vệ, những người này không dám rời bỏ, theo sát hấn, nhưng thấy Thiên Địa không ngừng rung chuyển, cũng đã nhìn nhau thất sắc.”Hoàng thượng, nguy hiểm”

Hấn ngoảnh mặt làm ngo, ngay lập tức hướng bên trong đi.”Nghe được không? Thủy nhi, nguy hiểm, nguy hiểm rồi, mau ra đây đi!” Thanh âm hấn lại chuyển thành nhẹ nhàng chậm chạp, dịu dàng có thể chảy ra nước.

Bỗng nhiên, một cuộc rung chuyển cả vùng đất lay động, lần này, bụi mù nổi lên bốn phía, vùi lấp tất cả, chỗ hấn đứng dù chưa sụp đổ, nhưng mặt vệ sau lưng hấn toàn bộ ngã vào lòng đất, không thể động đậy.

Hấn thấy thế, thần sắc là kinh khủng cùng tà ma không khác, lại bỗng chốc ngửa đầu cười to, cười đến cực kỳ thái tính ngông cuồng.

“Người muốn cướp đi nàng, người lại dám, lại dám lại một lần nữa!” Trong tiếng cười có nồng đậm tang thương cùng lạnh lùng.”Rất tốt, rất tốt.
Kiếp trước trăm chưa thành ma, đời này vừa đúng như trăm mong muốn, rất tốt, thật rất tốt!” Hấn thu hồi lúm đồng tiền kinh khủng, lạnh lẽo quay người lại, cất bước muốn đi khỏi phế tích này, hấn băng lãnh như yêu quái, âm trầm như đêm yểm, quanh thân đã không xuất hiện hơi thở người nữa.

Đôi chân này chỉ cần bước ra mảnh đất này, nhân gian sẽ biến thành Luyện Ngục, hấn là Quỷ Vương, nhân gian ám đế. Khóe miệng của hấn có một mặt cười, gần như điên cuồng tàn khốc.

Cốc cốc.

Một thanh âm hơi yếu truyền ra, đáng tiếc bị tiếng mưa rơi che mất, nam nhân không nghe thấy.

Cốc cốc cốc.

Nam nhân tiếp tục đi.

Mưa gió chợt ngừng.

Nam nhân trên mặt điên cuồng chưa giảm.

Ít đi mưa gió gào thét, mơ hồ, gõ.

Nam Cung Sách đột nhiên xoay người.”Thủy nhi?” Hấn quát lạnh một tiếng.

Gõ!

Trong lòng hấn cuồng chán hạ, xoay người lại, lần nữa chạy về phía bên trong.”Thủy nhi!” Hấn gào thét.

Thiên Địa lần nữa lay động, một bức tường sụp đổ, lộ ra bóng dáng màu đỏ bị vây ở góc.

“Gia.” Nàng suy yếu kêu lên.

Cỗ họng nghẹn ngào thật lâu, chua xót xông ra, hấn kích động bước nhanh về phía trước, đem nữ nhân bị vây ở trong đồng tàn ngói kéo ra, sau khi thoát khỏi, hấn cơ hồ là không kịp chờ đợi lôi nàng vào trong ngực, ôm chặt lấy, không nhúc nhích.

Trong mưa, nam nhân hưng hăng ôm lấy nữ nhân môi lưỡi dây dưa, diện mạo hung ác của hấn hoàn toàn hiển lộ, hôn như sóng to gió lớn, kinh tâm động phách, như muốn chứng minh cái gì, vừa tựa như bị chứng minh cái gì!

Nước mắt che mờ tầm mắt nàng, nàng không đẩy hấn ra, bởi vì nàng biết, hấn phải như thế, phải phát tiết sự sợ hãi trong lòng của hấn, nếu không, Thiên Địa đem người chi biến sắc.

Nàng rõ ràng mặt xám như tro tàn, nhưng vẫn là mang theo cười, mặc hấn liều mạng hôn, cuồng liệt hôn, thật giống như không có kết thúc, bởi vì hấn quá mức tức giận, nàng biết, nàng đều biết.

Cho đến khi hấn hôn phá môi của nàng, ném đến mùi máu tươi, chấn động, mới từ từ tìm về thần trí, vốn là đau đớn đang chậm rãi biến mất.

“Gia, ta sống!” Nàng rướm lệ nói.

Bộ ngực hấn giống như là bị va chạm, rung động.

“Gia, ta sống!” Nàng lặp lại lần nữa.

“Ừ.” Đáy mắt hấn không hề thiên hàn địa đông, không hề băng tuyết nảy ra, lại càng không nữa ma mị kinh người.

Hấn khôi phục, về kinh người tàn khốc sát khí tàn đi.

“Hoàng thượng.” Lý Tam Trọng trình lên một cái áo choàng cho hắn.

Từng cái ô cũng mới dám lần lượt xuất hiện, vì bọn họ che gió che mưa, mọi người trước khi hắn ôm hoàng hậu ra đã chọc hắn tức điên, sau khi hắn ôm nàng ra, còn đang sinh ra sát khí chớ gần, cho đến giờ phút này, hơi thở Cô Hân hung ác tuyệt kia mới chính thức tiêu tán, mọi người lúc này mới dám đến gần.

Nam Cung Sách lấy Phượng phi trong tay cận thân thái giám, bao lấy thân thể của nàng chống lạnh, nhưng hai cánh tay hắn vẫn ôm nàng thật chặt, hoàn toàn không có ý tứ buông ra.

“Gia, ta không bị thương chút nào, nhưng là Xuân Phong cô cô còn có một nam nhân vì cứu ta, bọn họ.” Thấy hắn đã vô sự, nàng nhớ tới hai người vì nàng hy sinh, không khỏi bi thương rơi lệ.

Khi đại chấn tới, nàng cho là mình sẽ chết với tai nạn này, nhưng Xuân Phong cô cô lại dùng lấy thân vì nàng đỡ trụ sụp đổ, Xuân Phong cô cô một thân xương bị đập vụn, người đang ở trước mặt nàng đoạn khí, nàng hai mắt nhắm lại, thương tâm không dứt, sau lại một nam nhân xa lạ xông lại muốn dẫn nàng thoát đi, nhưng cũng bất hạnh mất mạng.

“Hậu táng Xuân Phong cô cô, truy mật làm nhất đẳng nữ cung!” Hắn mặt ủ rũ, lập tức liền nói.

Về phần nam nhân xa lạ trong miệng nàng, lòng hắn biết rõ ràng đúng là mật vệ hắn phải tới bảo vệ nàng, ngại vì một chút nguyên nhân, hắn không thể công bố tên của hắn, nhưng người nhà hắn được hưởng vinh hoa cả đời.

Tạ Hoa Hồng vẫn nước mắt đầy mặt, đối với Xuân Phong cô cô chết đi tất cả không muốn.

“Nương nương, ngài không cần tự trách, cứu ngài là chức trách của Xuân Phong cô cô, nếu là nô tài ở bên người ngài, cũng sẽ làm việc nghĩa không chùn bước làm như thế.” Lý Tam Trọng rung rung nói.

“Các người.” Nàng cảm động đến nói không ra lời. Kiếp trước có Viên Nữ cùng Thương Dũng thủ hộ, này đời là xuất hiện Xuân Phong cô cô cùng Lý công công, bọn họ đều là ân nhân của nàng, cũng đều cam nguyện vì nàng hy sinh, không nhận được, nàng khóc ở trong ngực nam nhân.

Nam Cung Sách hiểu tâm trạng của nàng, chỉ có thể ôm nàng càng chặt hơn, nhưng không cách nào nói một từ.

Ánh mắt lạnh như băng quét Trương Anh Phát hoảng hốt chạy tới. “Thần cứu giá chậm trễ, tội đáng chết vạn lần!” Lúc hắn quỳ xuống đất.

Hắn chỉ là âm thầm hướng hắn hừ một tiếng, không nói cái gì, ôm nữ nhân khóc thầm trong ngực, đi đến điện không bị phá hủy, sai người đun nước nóng cho hai người rửa mặt, dàn xếp Tạ Hoa Hồng nằm xuống trên giường, cũng muốn người đưa đến bình phong.

Yên lặng nhìn chăm chú nàng một lát sau, hắn lúc này mới đi ra bình phong, quát lên: “Còn chưa cút vào đi!”

Trương Anh Phát từ mới vừa rồi vẫn canh giữ ở bên ngoài không dám rời đi, nghe được kêu lên, lập tức tâm tình bất ổn vào bên trong.

Vừa thấy hoàng thượng mất nhon băng hàn, thân thể hắn càng thêm căng thẳng.

“Dân chúng cũng đều đã dàn xếp tốt?” Nam Cung Sách liếc hắn một cái, hỏi.

“Đều đã theo phân phó, đem tồn lương cùng áo lông gửi cho nạn dân, quân thù thành cũng sai đi hiệp trợ dân chúng xây dựng lại nhà cửa rồi.” Trương Anh Phát lập tức tâu nói.

Nói đến cái này, hắn cực kỳ bội phục hoàng thượng cao chiêm viễn chúc, bởi vì nhìn xa, khiến dân chúng phải lập tức lấy được cứu trợ, đem tổn thất xuống đến thấp nhất.

“Mặt hắc, thần tra ra chuyện mắng xà nuốt người cũng không phải là Khương Minh gây nên. Những mắng xà kia không biết sao là dóc toàn bộ lực lượng, thần còn chưa kịp truyền tin tức cho ngài, thiên tai lần này đã xảy ra.” Biết được hoàng thượng còn có thể hỏi cái gì, hắn chủ động tâu nữa.

Nam Cung Sách trên mặt xuất hiện nụ cười, nhưng ánh mắt kia, cũng là âm hàn chí cực. “Có biết người vô dụng, thiếu chút nữa khiến trẫm mất đi cái gì?” Hắn trầm giọng nói.

Nếu mất đi nữa, hắn có thể nhịn không chịu nổi mấy trăm năm.

Trương Anh Phát tới mặt. Chỉ bảo trong lòng Hoàng thượng chỉ có một, kết quả bảo bối kia lại thiếu chút nữa sẽ ở trong đại chấn mất mạng, hắn coi như phạm vào ngàn vạn chuyện sai lầm, cũng không kịp điều này lỗi phải Vạn Kiếp Bất Phục.

“Này. Hoàng thượng thứ tội.” Hắn nhắm mắt cầu xin tha thứ.

Nam Cung Sách lạnh lẽo cười, nụ cười kia nở thực lòng người tùy. “Trẫm không chấp nhận được người, người tới——”

“Gia.” Sau tám bình phong truyền đến thanh âm nữ nhân nên ngủ.

Hắn dừng lại. "Thầy nhỉ?"

"Ta yêu ngài!" Biết rõ có người ngoài ở đây, thanh âm sau tấm bình phong vẫn không chút nào bắn khoản khạc ra.

"Thầy." Lòng nguội lạnh của hắn thoáng chốc có biến hóa.

"Gia, trận đại chiến này đi qua, càng làm cho ta biết được một chuyện, ta phải còn sống, bất kể xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng phải vì ngài còn sống, mặc dù ích kỷ phải hy sinh người khác, ta cũng vậy không thể do dự phải sống nữa. Quá khứ, ta đã từng lấy một người hài tử thay thế được ta, thời gian có thể khiến ngài quên được tất cả, những thứ ý niệm tự cho là đúng kia sẽ không đi xuất hiện ở đầu óc ta, ta chính là ta, ta chính là ngài, ngài cũng chỉ biết phải có ta, ngài sẽ không đi mất đi, sẽ không đi trở nên điên cuồng, bởi vì, ngài như điên, ta cũng cuồng ——"

Trương Anh Phát nghe lời nói như thế, thần sắc kinh ngạc, ngẩng đầu hướng Nam Cung Sách nhìn lại, lại thấy hắn hai tay nắm chặt, trong ánh mắt có giọt sáng hân hoan chưa thấy qua.

"Gia, ta có thể ngộ, rất sâu, rất sâu thể ngộ, bất kể xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng không thể đem ta và người tách ra!"

Nam Cung Sách bỗng nhiên đứng lên, về mặt trước đây chưa từng thấy.

"Biến, cái người này hành sự bất lực gì đó, trước hết về đem chuyện nạn dân làm xong cho trẫm, những thứ khác, chờ trẫm nghĩ đến làm như thế nào xử trí lại nói!" Đại bào vung lên, muốn hắn rút đi.

Trương Anh Phát lập tức đập đầu tạ ơn, cuống quýt thối lui khỏi.

Nam nhân đi trở về sau tấm bình phong, thâm tình bén nhọn bắn về phía người trên giường, nữ nhân đang lệ nóng doanh tròng.

Hắn định tại chỗ, ánh mắt đốt người ngắm nhìn nàng, hồi lâu, khoe miệng nhếch lên, mơ hồ cười lên.

"Gia!" Nàng đối với hắn mở ra hai cánh tay.

Hắn không nhanh không chậm hướng nàng, không cho nàng ôm lấy, mà là đưa tay nâng lên cằm của nàng. "Người nói, chữ chữ câu câu là thật?"

"Lời tâm huyết." Nàng sóng lòng sôi sục, lệ nóng cuộn cuộn.

Hắn rung hạ, nắm cằm nàng chặt một chút. "Kia đừng quên mất." Hắn chợt kéo nàng vào trong ngực, vững vàng ôm chặt.

Nàng nhắm hai mắt, hai hàng nước mắt trong suốt liền dính trên áo tơ lụa mỏng của hắn.

Trong ngự thư phòng, Nam Cung Sách ung dung ngồi ở long ý, thông thả ung dung mở nắp ly, uống hớp trà, điệu bộ nhàn nhã liếc về hướng người một bên run lẩy bẩy.

"Người thật là có ích, mới thời gian ngắn ngủi, là có thể đem trẫm quây đến người người oán trách?"

Khương Minh sắc mặt xám ngoét. "Này. Ngài vừa trọng dụng thần, thần cũng chỉ là tấn trách xử lý sự tình."

"Tấn trách?" Hắn vẻ mặt mỉa mai. "Người có biết trẫm vì sao phải trọng dụng người thẳng nhãi này?"

"Thần. Có tài."

"Người thật đúng là dám khoác lác vô si à?" Nam Cung Sách cười đến cực kỳ âm hiểm.

Hắn bỗng nhiên co thân thể lại. "Thần. Thần."

"Đủ rồi, nói cho người biết, trẫm chỉ là lợi dụng người."

"Lợi dụng thần?" Khương Minh không khỏi ngạc nhiên kinh hãi.

"Đúng vậy a, cái người ngu ngốc này còn có chỗ có thể lợi dụng nơi, nên cảm thấy vui mừng rồi."

Bị nhục nhã, mặt của hắn lập tức đỏ lên.

Nam Cung Sách liếc mắt, tiếng hừ. "Người cứ tiếp tục kết bè kết cánh đi, cố gắng vì Phụng Trữ vương lót đường, trẫm không ngăn cản người."

Khương Minh nghe lời này, hai hàng lông mày lập tức lại héch lên, sắc mặt vui mừng. Đây là ngầm cho phép tương lai cho Thiên nhi kế vị sao?

Mà lợi dụng theo lời hắn, chẳng lẽ chính là lợi dụng hắn tới vì Thiên nhi lót đường?

“Phụng Trữ vương sang năm mười lăm tuổi? Là nên thay hấn làm chút ý định.” Nam Cung Sách đột nhiên lại nói.

Khương Minh dựng thẳng cao lỗ tai. Đây cũng là tự nói với mình cái gì? Chẳng lẽ. Chờ Thiên nhi sau khi trưởng thành, hấn sẽ nhường ngôi đi? Vậy thì quá tốt rồi.

Biết được suy nghĩ của hấn, Nam Cung Sách cười lạnh. “Trước mười lăm tuổi, trầm tính toán đưa hấn tới Yến quốc làm con tin, sau khi trưởng thành triệu hồi.”

“Cái gì?” Kia lời nói phía sau lập tức khiến hấn nhảy dựng lên. “Đưa đi Yến quốc làm con tin? Hấn là đệ đệ duy nhất của ngài a!” Này Nam Cung Sách quá ác tâm đi! Khương Minh ở trong lòng mắng to.

“Cũng bởi vì hấn là đệ đệ duy nhất của trẫm, cũng là trước mắt, người duy nhất kế vị trẫm, cho nên mới càng đưa hấn đi.”

“Này. Chỉ giáo cho?” Khương Minh giật mình đến đầu lưỡi cứng cả lại.

“Ngươi là cữu cữu của hấn, thế nào không hiểu dụng tâm của trẫm đây?” Nam Cung Sách âm hiểm cười.

Hấn sùng sốt, thầm nói: tâm tư của ngươi ai có thể hiểu?” Này.”

“Trở về suy nghĩ một chút đi, thật ra thì, trước cái người cháu ngoại này liền từng đắc tội trẫm, cùng phế hậu của trẫm cấu kết, phế hậu bị xử tử, trẫm lại tha cho hấn vô sự, ngươi nói đây là vì cái gì?”

Khương Minh kinh hãi. Hấn lại không biết có sự tình này?

Nam Cung Sách bĩu môi vừa cười một tiếng. “Trẫm còn là nhớ đến cái đệ đệ này, ngươi đi trở về, suy nghĩ một chút trẫm vì sao phải lợi dụng ngươi, lại vì sao phải bỏ qua cho Phụng Trữ vương, nghĩ thông suốt, đã biết trẫm dụng tâm lương khổ a!”

Hấn nghe được một đầu mê hoặc, muốn hỏi thêm đôi câu nữa, Lý Tam Trọng đã xuất hiện đuổi người, không có cách nào hỏi nhiều, không thể làm gì khác hơn là đi về trước, như Nam Cung Sách đã nói, hảo hảo nghĩ rõ ràng lại nói.

Trận Đông Tuyết này rơi rất nhanh, mới trong nháy mắt, trong ngự hoa viên hồng mai đã xuất hiện một tầng thật dày tuyết trắng phau phau.

Nữ nhân mặt trái xoan, lông mày kẻ đen như cái móc, da như Ngưng Ngọc, một cái cận thân áo ngắn đem vóc người nàng phác hoạ uyển chuyển động lòng người.

Nàng chống cây dù đi vào Ngự Long đình thì nam nhân cả người tản ra để vương khí, đã ngồi ở đó hưởng thụ gió lạnh thổi lất phất.

Đến gần, nàng lập tức kiều my phúc thân nói: “Nô tì gặp qua hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.”

Nữ nhân sau khi đứng dậy đứng ở bên cạnh hấn, hấn không cho phép không dám ngồi xuống.

“Hoàng thượng vẫn thích cảm giác gió lạnh thấu xương này?” Nàng hỏi, hiển nhiên rất hiểu rõ hấn.

Hấn liếc xéo nàng một cái, vền vền nói: “Lại đây ngồi đi!”

Nàng lập tức mị nhãn như tơ, dịu dàng mỉm cười hướng bên cạnh hấn ngồi, nhưng vẫn cẩn thận cùng hấn giữ một khoảng cách, không dám quá đáng đến gần.

“Chuyện làm được như thế nào?” Hấn đón gió, nhàn nhạt mở miệng, như cũ là không mang theo bất kỳ tâm tình gì.

“Nô tì cũng làm xong, chờ ngài đem Phụng Trữ vương đưa đi.” Nàng đắc ý nói.

Hấn khó được lộ ra nụ cười tán thưởng, nàng càng thêm mừng thầm.

“Chuyện sau đó cũng đều sắp xếp xong xuôi sao?” Hấn hỏi nữa.

“Cũng tuân theo lệnh, tất cả sẵn sàng.” Nàng dịu dàng nói.

“Rất tốt.”

“Hoàng thượng chẳng lẽ không cho nô tì một chút thưởng?” Nàng đánh bạo hướng bên cạnh hấn, bộ dáng kia hết sức yêu mị.

Hấn lạnh lùng nhìn. “Ngươi muốn thưởng cái gì?”

Cô gái si ngốc nhìn chằm chằm vào hấn. “Nô tì muốn ngài. A!” Nàng lại to gan lớn mật hướng tới gương mặt của hấn, hấn không chút nào thương

tiếc nắm cầm, đau đến nằng lẹ trên khoeo mắt như sắp trào ra.

“Ngươi nên biết thói quen của trẫm, cũng không đựng dơ bẩn, người cái này là muốn đi tìm cái chết sao?” Hần lãnh khốc nói.

Cô gái xấu hổ không chịu nổi. “Nô tì cũng là vì ngài mới đi Yến quốc, vì vậy làm bẩn thân thể, ngài sao lại có thể ghét bỏ?” Nàng bất bình mà nói.

“Muốn ngươi đi nên có giác ngộ, trẫm là không thể lại muốn ngươi, ngươi chỉ cần làm xong chuyện trẫm giao phó, trẫm sẽ không bạc đãi ngươi!”

“Nhưng nô tì cái gì cũng không muốn, chỉ cần ngài!”

Khoeo miệng hần mỉm cười. “Ngươi rất tham lam!”

Nhìn thấy khoeo miệng hần gợn lên, nàng nuốt nước miếng, nhin hoảng hốt. “Thần. Nô tì chỉ là ngưỡng mộ ngài, muốn hôn ngài thôi.”

“Như vậy a.” Ánh mắt hần trở nên ma mị rồi, khuôn mặt cũng đến gần nàng.

Nàng mừng rỡ, mong đợi hần rơi xuống cái hôn này, nhưng ngay sau đó, cằm của nàng truyền đến đau nhức, lúc này nàng đau đến liên thanh âm cũng không phát ra được, chỉ có thể chảy nước mắt, dùng ánh mắt hoảng sợ cầu xin hần tha mạng.

“Nô tài Lý Tam Trọng gặp qua hoàng hậu nương nương, nương nương vạn an!” Bên ngoài đình một đạo thanh âm cố ý thức tỉnh chợt truyền đến.

Nam Cung Sách mặt mũi thu lại, buông lỏng tay ra, nàng kia lập tức đang cảm cơ hồ bị bóp vỡ cằm, nhếch nhác ngã .

Sau đó, Tạ Hoa Hồng cùng với Lý Tam Trọng bước vào Ngự Long đình, vừa vào đình, kinh ngạc nhìn thấy cô gái xa lạ giống như thống khổ rơi xuống đất. “Xảy ra cái gì ——”

“Thầy nhi, ngươi không phải là nghỉ trưa, làm sao tới rồi hả? Nơi này gió lớn, cẩn thận bị đông lạnh.” Hần cau mày tiến lên nắm tay của nàng, cảm giác tay nàng là ấm, lúc này mới thoải mái mi tâm.

Cô gái ngã xuống đất kia, lần đầu thấy được hần đối với nữ nhân che chở như thế, tròn mắt không khỏi tròn to.

Lập tức hiểu người trước mắt chính là bảo bối của nam nhân, nhưng nàng cho là một cô gái khuynh thành, nhưng không ngờ là một nhân vật đáng ngoài bình thường. Vì con trùng tử tâm thường này, hần lại. Một cổ ghen tỵ tự nàng ngực bốc cháy lên.

“Nàng là người nào? Ngài khi dễ người ta rồi sao?” Tạ Hoa Hồng thấy nàng cầm bầm tím, hất tay Nam Cung Sách ra, vội vã nhìn thương thế của cô gái.

Nhìn thấy ánh mắt âm trầm của hần, cô gái run lên, lập tức cúi đầu quỳ xuống đất tránh ra ánh mắt của Tạ Hoa Hồng, vội nói: “Nô tì là mình không cẩn thận ngã nhào, mặt mũi thượng thương. Cùng hoàng thượng không liên quan.”

“Vậy sao?” Quan sát cầm súng đỏ của cô gái, nàng cảm thấy hần không phải là vết thương cũ. “Ngươi không phải cần phải sợ, nếu thật là gia khi dễ người, ta ——”

“Nô tì thật cùng hoàng thượng không liên quan, đa tạ ý tốt cuai nương nương!” Thấy gương mặt của Nam Cung Sách càng thêm âm trầm, nàng lập tức chen miệng lại nói.

Tạ Hoa Hồng chú ý tới nàng tự xưng ‘Nô tì’. Bày tỏ nàng là người hậu cung sao? Nhưng thế nào không có ấn tượng gặp qua nàng?

“Ngươi là?”

“Nô tì Mẫn Thông, trước kia là Kim đường vương triều Quý Phi.”

“Trước kia?”

“Nô tì đã từng là hậu cung của hoàng thượng, sau lại hoàng thượng đem Thần thiếp đưa cho Yến vương làm trác phi rồi.” Mẫn Thông tiến một bước giải thích.

Tạ Hoa Hồng nghe vậy, giật mình nhìn về Nam Cung Sách. “Ngài đem lấy thê tử chính mình đưa người khác?” Nàng lập tức lộ ra vẻ khiển trách giận dữ.

“Xin nương nương đừng trách hoàng thượng, là nô tì tự nguyện, Yến vương từng tại một tư nhân dạ yến gặp qua nô tì, tới sau được biết nô tì vào hậu cung hoàng thượng, liền lớn mật hướng hoàng thượng cho người, hoàng thượng đã hỏi ý tứ của thần thiếp, nô tì. Đối với Yến vương cũng có ái mộ, cho nên.”

Nàng lúc này mới cười lên. “Cho nên gia đây là có giúp người hoàn thành ước vọng?” Thì ra là nàng hiểu lầm gia rồi.

“Nô tì vô cùng cảm tạ hoàng thượng thành toàn.” Mẫn Thông ần nâng mắt mác mà nói.

“Kia mau dậy đi, ngươi bây giờ cũng là phi một nước, không cần thiết đối với ta hành đại lễ.” Tạ Hoa Hồng mang người đỡ dậy. “Đứng rồi, làm sao ngươi về đến quốc nội?” Nàng cười hỏi, tò mò phi tử Yến vương có thể tự tiện rời Yến quốc sao?

Mẫn Thông len lén liếc nhìn Nam Cung Sách sau mới nói: “Nô tì. Tưởng niệm người nhà, cho nên thỉnh cầu Yến vương cho nô tì trở lại một chuyến, nhưng ngày kế thì phải đi về.” Nàng nói láo, lần này nàng là tự mình trở về nước, chỉ chờ gặp qua Nam Cung Sách, bí mật trở về.

“Như vậy a!” Tạ Hoa Hồng kinh ngạc.

“Thùy nhi, nếu nàng trở lại một chuyến không dễ dàng, chúng ta cũng đừng làm trễ nãi thời gian của nàng, để cho nàng mau trở về cùng người nhà đoàn tụ đi!” Nam Cung Sách ôm hông của nàng, ánh mắt sắc bén hướng Mẫn Thông quét tới.

Mẫn Thông chỉ đành phải lập tức tiếp lời nói: “Đa tạ hoàng thượng thông cảm, nô tì đi về nhà.” Nàng vội vã rời đi.

Nhưng đi vài bước đường, lại không nhịn được quay đầu lại, thấy nam nhân cao không thể chạm, tự phụ cao ngạo đang lần nữa tay nữ tử hần yêu, đặt tại lòng bàn tay vì nàng sờ ăm.

Nàng kia quyết cao miệng, đối với hần lăm bầm cầu nhàu là không biết nói thẳm những thứ gì, hần chỉ ăm tay của nàng, khuôn mặt tươi cười cũng chưa từng thấy, nhưng hình ảnh ăm áp, tại trên người của hần khó được không thấy bất kỳ lệ khi.

Nàng bực tức quay đầu lại, ngực căng lên, trong lòng có chút không cam lòng. Vì sao nàng kia không phải nàng?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tuyệt Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Châm ngòi chiến tranh

Yến quốc cùng Kim đường cũng liệt vào hai nước lớn ở Trung Nguyên, năm trước vì cầu hòa bình, hai nước đều sẽ phái từng người hoàng tộc đi đến quốc gia đối phương làm con tin, để bày tỏ thành ý sẽ không động can qua.

Một tháng sau, Phụng Trữ vương Nam Cung Thiên phụng mệnh đi Yến quốc làm con tin, trước khi đi, ở bên ngoài cửa thành, Phụng Trữ vương không hề có tôn nghiêm ở trước mặt sứ thần Yến quốc tới đón người khóc lớn không chịu đi, làm cho Kim đường quân thần xấu hổ, cơ hồ ở trước sứ thần Yến quốc không ngóc đầu lên được, náo loạn nửa ngày mới rốt cuộc đem người thuận lợi đưa đi.

Ngày hôm đó, Tạ Hoa Hồng ngồi ở trong thâm cung, bên cạnh có một đám người bảo vệ, tránh khỏi xảy ra bất kỳ ngoài ý muốn.

“Nương nương, Trương Anh Phát, Trương đại nhân cầu kiến.” Cung nữ báo lại.

“Trương đại nhân tới?” Nàng kinh ngạc. Hần làm sao đơn độc tìm đến nàng?

Một lát sau, Trương Anh Phát đến Phụng điện.

“Trương đại nhân có chuyện chỉ giáo sao?” Tạ Hoa Hồng cười hỏi.

Hần tư thế ngồi trang trọng, nụ cười cẩn thận, nhìn bốn phía tất cả vật bên nhon đều di trừ, liền trên đất cũng có nệm êm phòng ngira té bị thương, người phục vụ của nàng càng thêm như lâm đại địch, tùy thời đề phòng, tuyệt không thể để cho nàng bị một tia tổn thương, cảm nhận được không khí run run rẩy rẩy này, hần không khỏi âm thầm than thở.

“Thỉnh giáo không dám, thần là có chuyện muốn nhờ.” Hần trầm giọng nói.

Nàng cau lại lông mày.”Trương đại nhân vẫn có lời nói nói thẳng thôi.” Người này vẫn có thể xem là một vị quan tốt ưu quốc ưu dân, nàng từ trước đến giờ kính trọng hần, nhưng nghe hần có chuyện muốn nhờ, tâm tình không khỏi cũng có chút bất an, nếu không phải xảy ra đại sự, tin tưởng hần sẽ không tới tìm nàng.

Trương Anh Phát biểu tình nặng nề, ước chừng qua một hồi lâu mới kích động nói: “Hoàng thượng có tính khiêu chiến Thiên Địa, xin ngài, xin ngài ngăn cản!”

“Khiêu chiến Thiên Địa? Lời này của ngươi là có ý gì?” Hần vừa mở miệng, nàng liền kinh ngạc ở.

Hần mặt nặng nề.”Nương nương, thần biết, hoàng thượng vì ngài tính tranh đoạt với trời.”

“Như thế nào?” Nàng kinh hãi hỏi. Mặc dù không hiểu ý tứ của hần, nhưng nàng rõ ràng, gia đầy bụng mưu tính, tựa hồ lại có chuyện lừa gạt nàng.

“Hoàng thượng vì cùng trời tranh người, quyết định phóng tay một lần!”

Tạ Hoa Hồng kinh ngạc mở to mắt. Nàng đã hiểu hẳn đang nói gì rồi !

Nàng bày ra khăn tứ phương đã tổn hại không chịu nổi, lắc đầu.

“Gia, khăn này vô dụng, không cần.” Nàng đảo khăn, phía trên tổn hại nghiêm trọng, nàng thấy đầu đau.

Nam Cung Sách vuốt vuốt tóc của nàng, nghe được nàng ..., ánh mắt một nhiếp, vẻ mặt khó lường.

“Ngài còn phải?” Nàng mi giác giờ lên.

“Đĩ nhiên!”

“Cũng rách nát thành ra như vậy, ta lại thuê cái mới cho ngài.” Nàng mời anh đào khẽ mỉm, một bộ muốn hẳn đừng tìm phiền toái.

“Ta liền thích cái này, người giặt một cái đem chỗ bị hỏng sửa lại là đủ.”

“Đường đường nhất quốc chi quân, dùng khăn chấp vá, nói sao đây?”

Hắn hạ mặt xuống, lông mi thon dài khẽ động.”Người thuê nước, một hồ nước biếc, Thủy nhi. Ta liền muốn.”

Trong lòng nàng thoáng chốc lại nóng lên, lỗ mũi hơi chua.

Không khỏi nhớ lại ngày nào Lý công công chạy tới nói, ban đầu nàng thuê cái khăn Phi Long Tại Thiên kia, bị An Nghi công chúa không cần làm ơn bản, năn nỉ nàng thuê chiếc khăn cho gia.

Nàng nghĩ thầm, khăn đơn bản liền vứt đi, cần gì phiền toái như vậy muốn nàng thuê một cái nữa, huống chi, nàng thuê đồ cũng không phải là thượng phẩm, hẳn cũng sẽ không trúng ý chứ?

Cho nên không chịu thuê một cái nữa, kết quả Lý công công cư nhiên liền vội la lên, bởi vì khăn bị bẩn, gia tức giận, tâm tình không tốt, cả ngày tìm người tra, người phía dưới cũng khổ không thể tả, xin nàng xin thương xót, cứu cứu đoàn người, thuê một cái nữa.

Nàng nghe cực kỳ kinh ngạc, nghĩ tới, nam nhân kia làm một chiếc khăn liền đại phát tính khí, thật là một người không giải thích được.

Vì bình ôn con giận của hắn, nàng dĩ nhiên không từ chối nữa, đang phiền não muốn thuê thế là tốt hay không nữa thì chợt trái tim nảy ra một ý niệm —— nước, một hồ nước, Thủy Năng bình ôn lệ khí của hắn.

Nhưng, lúc ấy nàng chưa khôi phục trí nhớ kiếp trước, cũng không nghĩ sâu tại sao cho là Thủy Năng trấn an hắn xao động tâm, thuê xong, giao cho gia, hẳn quả nhiên vô cùng yêu thích, luôn mang theo trên người.

Hôm nay, nàng rốt cuộc biết hắn tại sao để ý khăn này như thế, bởi vì nàng đưa hắn một hồ nước, nước này là mình, đem nàng lấy mình đưa cho hắn.

Khó trách, hẳn dĩ thường quý trọng.

“Được rồi, ta tu bổ cho ngài xem một chút, nếu bổ không xong, ta lại đưa ngài một hồ nước.” Nàng nhìn được mũi chua, thu hồi khăn kia.

“Này hồ nước. Không bằng hiện tại liền tặng.” Hắn nhìn chăm chăm nàng, trong mắt tản ra ánh sáng nóng bỏng, thốt nhiên hôn lên môi của nàng.

Nàng đầu tiên là cả kinh, chợt rung rung mỉm cười hôn trả lại, hai người thâm tình ôm hôn, cho đến hắn hôn đến môi nàng có mằn mặn mùi vị nước mắt, lúc này mới tức giận dừng lại.

“Người nào khiến người khóc?” Hắn ương ngạnh hỏi.

“Gia nếu không cho phép người khóc, cũng đừng làm người khóc.” Nàng hốc mắt còn ướt nhẹp.

“Ta thế nào?”

“Ngài ghét!”

Một đôi đẹp mắt mày kiếm khẽ nhếch, rất”Tha thứ” cười hỏi nữa: “Thật là ghét sao?”

“Gia!” Nàng trốn vào trong ngực hắn, hít hít mũi.”Ngài còn chưa có nói cho ta biết, lần này đi Trường Sa, kết quả như thế nào, nhìn thấy đại ca sao?” Người này làm quá nhiều chuyện làm nàng cảm động, mỗi một món cũng có thể làm cho nàng chảy ba đêm lệ, nhưng mà giờ phút này, cũng không phải thời điểm rơi lệ.

Nụ cười trong nháy mắt vô ảnh vô tung.”Gặp được.” Hắn vẻ mặt lãnh đạm xuống.

“Thân thể hắn như thế nào? Gần đây cũng không nhận được chị dâu gửi gia thư, đại ca sẽ không có chuyện chứ?” Nàng lo lắng hỏi.

Hắn khẽ căng thẳng. “Đại ca ngươi cũng may, như cũ.”

Nàng thoáng yên tâm. “Vây. Ngài nhìn thấy thuật sĩ kia chưa?” Nàng hỏi nữa.

“Không có, không thấy.” Thần sắc hắn phai nhạt hơn.

“Vây đại ca ta nói thế nào?”

“Hắn nói người nọ có lẽ là thần tiên, tìm không được.” Hắn hừ lạnh.

Ông trời dám cho nữ nhân này tìm phiền toái, muốn nàng lưng đeo tội của hắn, cả đời vất vả, hắn không cho, huyết quang tai ương này hắn cần phải vì nàng giải trừ, thậm chí, hắn không tiếc.

“Không tìm được coi như xong đi?” Nàng dò xét của hắn sắc mặt của cẩn thận nói.

“Ngươi nguyện ý mang theo đau buồn âm thầm qua cả đời?”

“Ta mặc Hồng Thường mà có thể ——”

“Hồng Thường vô dụng rồi.”

“. Ta còn có hoàn bội Linh Đang ngài cho.”

“Nó chết rồi.”

“Nó sẽ sống thêm được, chỉ cần cho nó một thời gian.”

“Thủy nhi, ngươi có biết, cả tòa hoàng cung, động đất thì chỉ có vị trí ngươi ở sụp xuống, điều này đại biểu có ý gì sao?” Hắn không nóng không lạnh chuyển hướng nói.

Nàng lập tức cúi đầu hết ý kiến.

“Tại sao không nói chuyện? Đây là nhằm vào ngươi mà đến, vừa là như thế, cũng đừng trách ta vô tình!” Ánh mắt của hắn tức lạnh, cực độ run sợ khốc lạnh lạnh.

“Gia, không cần, không cần bởi vì ta mà Phán Thiên, ngài như thế nào đấu thắng trời? Thu tay lại đi, van ngài thu tay lại đi!” Nàng đánh về phía hắn, rút cuộc lo lắng yêu cầu.

“Phán Thiên? Ngươi gặp qua người nào?” Nam Cung Sách lập tức nghiêm mặt hỏi.

Nàng lập tức chớ có lên tiếng. Hắn thật sự quá thông minh, nếu không phải muốn liên lụy Trương đại nhân, vẫn là đừng nói thêm nữa.

Trông nét hắn cảm xúc sâu không thấy đáy. “Thủy nhi, ngươi đã biết muốn ta làm cái gì đúng không?” Thanh âm hắn sâu kín lạnh lùng, lại bao hàm uy hiếp.

Tạ Hoa Hồng cứng lại, không khỏi nặng nề than thở. Có chuyện gì có thể có thể lừa gạt được hắn đây? Ai, nói rõ cũng tốt.

Nàng định dùng sức gạt đầu. “Đúng vậy, ta đều biết, mà ngài chẳng lẽ không có thể dừng lại sao?”

Ánh mắt của hắn chợt lạnh. “Không thể!” Hắn cực độ quyết định ném ra hai chữ này.

—————****—————

Ba ngày sau, truyền đến làm người ta tin tức khiếp sợ, Phụng Trữ vương Nam Cung Thiên mới đi Yến quốc không tới hơn tháng gặp phải ám sát bỏ mình!

Nguyên nhân chỉ là Yến vương vì phá hư hòa bình hai nước mà giết người thị uy, Kim đường quân thần xúc động phẫn nộ, ở trên triều đình nhất trí chủ trương xuất binh đem Yến quốc đập bằng, vì Phụng Trữ vương báo thù.

Tạ Hoa Hồng nghe những chuyện này, kinh tâm táng đả, xanh cả mặt.

Đang lúc mọi người bàn tán nửa ngày, rốt cuộc phát hiện hoàng thượng không phát một câu, thiên uy khó đoán, lúc này mới có người bắt đầu bắt an ám hiệu đoàn người nên hỏi hắn muốn thế nào?

“Hoàng thượng, nhằm vào chuyện Yến vương ám sát con tin của chúng ta, ngài tính xử lý như thế nào?” Có người thử hỏi.

“Phụng Trữ vương chính là duy nhất đệ đệ của trẫm, lại chịu khổ sát hại, các ngươi nói trẫm nên làm thế nào cho phải?” Hắn hỏi ngược lại mọi người.

“Đương nhiên là vì Phụng Trữ vương báo thù!”

“Các ngươi cho là trăm nên xuất binh?”

“Không sai, Kim đường chúng ta Quốc phú binh cường, vừa đúng nhân cơ hội này tuyên dương, đánh cho Yến quốc từ đó trở thành Kim đường thuộc quốc!”

Nam Cung Sách khoe miệng mấy không thể nhận ra giọng nhẹ. “Một khi khởi xướng chiến sự, là chuyện lao dân thương tài, các ngươi những người này, không phải luôn luôn chủ hòa không chủ chiến, lần này dứt khoát xuất binh, các khanh cũng đồng ý?”

“Người ta cũng đâm lên trên đầu chúng ta, liên Phụng Trữ vương cũng dám giết, chúng ta nếu không đánh trả, Yến vương còn tưởng rằng chúng ta sợ bọn họ, lần tới bọn họ sẽ lớn mật xuất binh xâm phạm chúng ta, thay vì ở phía bị đánh, không bằng trước công giành được tiên cơ, giết Yến vương ứng phó không kịp!”

Hắn Lãnh Đổng chuyển nhiệt. “Nếu các khanh cùng một ý chí, cũng khó được các ngươi đoàn kết như thế, được rồi, chúng ta xuất binh đi, như thế nào đi nữa, cũng không thể khiến đệ đệ của trăm chết oan a.”

“Hoàng thượng anh minh!”

“Nam Cung Sách, cái người này, cái người này——” Khương Minh cũng đang lúc này y quan xốc xếch, tức tức giận vọt vào trong đại điện, giận chỉ vào hắn, hắn là cần rằng nghiêng lợi nói không ra lời.

Mọi người kinh ngạc. Khương Minh là điên khùng gì hay sao? Dám bộ dáng này xuất hiện, còn dám rất bất kính gọi thẳng tọc danh của hoàng thượng?

Đang lúc mọi người kinh hãi, Nam Cung Sách chỉ là nụ cười trầm trầm, không thấy tức giận. “Khương đại nhân đây là nghĩ thông suốt chuyện trăm muốn người trở về nghĩ?”

“Ngươi, ngươi!” Hắn giận đến nói không ra lời.

Nam Cung Sách không tim không phổi cười một tiếng. “Trăm đã nhắc nhở cho ngươi, là ngươi đàn, sao lại có thể trách trăm?”

Khương Minh quả thật giận đến sôi lên. “Ngươi thật âm hiểm, cư nhiên lợi dụng ta như vậy!” Hắn rút cuộc biết mình vì sao được trọng dụng rồi, đây là muốn khiến Yến vương cho là Thiên nhi chính là hạ nhiệm Kim đường để vương, khiến Yến vương lấy Thiên nhi làm mục tiêu đương oai mà giết.

Nhớ hắn ban đầu bị Nam Cung Sách phá cách trọng dụng thì còn dính dính tự hi, không biết, Nam Cung Sách là có ý để cho hắn lấy hươu, hắn càng vì tương lai cháu ngoại mình lao lực, thì càng hại chết hắn!

Đợi đến hắn rút cuộc suy nghĩ ra thì thiên nhi đã mệnh tang Yến quốc, Nam Cung Sách này quả thật lòng dạ độc ác, ngay cả thân đệ đệ cũng có thể thiết kế hại như vậy.

Nam Cung Sách cười đến lạnh bạc vô tình. “Trăm cũng không biết ngươi ở đây nói gì, hôm nay trăm quyết nghị xuất binh vì Phụng Trữ vương báo thù, ngươi nên cảm thấy vui mừng không phải sao?”

Khương Minh giận dữ. “Thì ra là đây mới là mục đích của ngươi, ngươi chính là muốn ——” hắn lời còn chưa nói hết, liền bị Ngự Tiền Thị Vệ lôi đi ra ngoài.

Quần thần kinh hãi, thấy hắn chật vật như vậy không chịu nổi, không khỏi nghĩ thầm, lão thất phu này làm thật vì Phụng Trữ vương chết đi thương tâm đến đầu hồ đồ, lại dám chỉ trích hoàng thượng không phải, đây là không muốn sống nữa! Khó trách sẽ bị hoàng thượng đánh ra điện.

Nam Cung Sách thường thức khăn tứ phương đã sửa chữa.

Khăn này mặc dù có khuyết giác, nhưng đã rửa sạch, cảnh hồ bị tổn thương cũng cắt chỉ khâu qua, đáng vẻ dù chưa tận như ý, nhưng mà hắn đã thật hài lòng rồi.

Khăn này tốn Tạ Hoa Hồng chừng mấy ngày mới sửa lại thành trình độ này, so với nàng lần nữa khâu khăn còn phải khổ cực hơn.

Nàng lại đoạt lấy gì đó hắn đang chuyên tâm đang nhìn, về giận dữ nhìn nhau.

Hắn thở dài. Mỗi lần chỉ cần hắn nghĩ hão hão thường thức khăn, nàng thì có chuyện không phải là phiền hắn không thể.

“Phụng Trữ vương là ngài giết sao?” Nàng trầm giọng hỏi.

“Thì như thế nào?”

“Như thế nào? Ngài có thể nào làm như vậy, hắn là thân nhân của ngài!” Người này vì sự xuất nổi danh, tránh khỏi quần thần phản chiến, ngăn hắn xuất

binh, lại muốn đưa Phụng Trữ vương đi hy sinh.

Nam Cung Sách đột nhiên đứng dậy, phất tay áo, nghiêng người lạnh lùng nói: “Thân nhân của ta chỉ có một!”

Nàng cắn chặt môi dưới, hiểu được hắn chỉ nhận định nàng, đối với hắn người là tuyệt đối vô tình, điểm này từ tiền thế chính là như thế.

Nhưng lúc này không giống, mục đích giết người quá hải nhân, nàng nói gì cũng phải ngăn cản, nếu không chết càng sâu, tội lỗi của nàng nặng hơn.

Không khỏi hồi tưởng lại lúc Trương đại nhân tìm đến nàng nói ——

“Nương nương, thứ cho thần nói thẳng, thần biết hoàng thượng đối với ngài yêu chi tận xương, cũng biết ngài thân có nguyên rủa, hoàng thượng vì giải trừ trên vận rủi người ngài, quyết định cùng Thiên Môn, hẳn cho là chỉ cần trở thành thể gian bá chủ, nắm trong tay toàn bộ sống chết nhân gian, nhất định có thể làm trên e ngài, không dám dễ dàng thu đi tánh mạng ngài, vì vậy hẳn mưu đồ bí mật xuất binh Yến quốc!”

“Hắn muốn tấn công Yến quốc?”

“Không sai, Yến quốc cùng Kim đường cùng tồn tại phân chia thiên hạ, chỉ cần diệt yến, Kim đường là có thể độc đại xưng bá.”

“Quá hoang đường rồi, kể từ đó, chẳng phải sanh linh đồ thần?”

“Hoàng thượng vì ngài, không tiếc ngọc nát đá tan!”

Tạ Hoa Hồng nhắm mắt lại. Trương đại nhân bởi vì biết chuyện này, mới tìm nàng ngăn cản, giúp một tay cứu xá thiên hạ, nam nhân này tâm ngoan độc, nàng nên làm như thế nào mới có thể ngăn con sóng dữ, cứu vãn thiên hạ?

“Gia, có thể hay không suy nghĩ một chút, chớ bởi vì ta, lại muốn người trong thiên hạ vì ta chịu khổ?” Nàng run giọng nói.

Nam Cung Sách con người chuyển lạnh.”Ta chỉ có cường đại, người ở trên mới kiên ky, ta mới có khả năng cùng nó đàm phán, đem vận rủi của người giải trừ, trả lại người khi còn sống.” Hắn trả lời.

Nàng lắc đầu.”Nhưng là ——”

Hắn tức giận.”Bất kể hy sinh bao nhiêu người, cũng phải vì ta mà sống, lời này là người nói, có biết khi người nói ra lời nói này thì ta có rất cao hứng, bởi vì người ta cuối cùng coi là vợ chồng đồng tâm!”

“Ta. Ta khi đó cũng không biết ngài tru diệt sinh linh a.” Nàng nghiêm mặt nói.

“Đây chỉ là thù đoạn!” Hắn nói.

“Nhưng thù đoạn này ta không đồng ý, ta không cần ngài vì ta khai chiến!”

Hắn nhìn thẳng, ánh mắt tối tăm lạnh lùng.”Người không cách nào ngăn cản!”

Một dòng lệ trong suốt lập tức rơi xuống.”Nhất định như thế sao? Không muốn cho ta hối hận chuyển thế cùng ngài gặp nhau sao?”

“Người nói cái gì?” Hắn giận tím mặt. Nữ nhân này dám nói hối hận!

“Ta nói, ta không cần ngài cùng ông trời tranh cái gì, không cần ngài vì ta phạm phải giới luật của trời, ta không cần. Nếu là như vậy, ta tình nguyện chết!” Nàng khóc ròng nói.

Nguyên tưởng rằng mình không thể chết, vừa chết, nam nhân này sẽ trở thành ma, hôm nay, nàng không chết, hẳn vẫn như cũ vì nàng muốn bước vào ma đạo, Sinh và Tử, nàng khó cả đôi đường, điều này có thể không để cho nàng oán nàng không nên cùng hắn gặp lại sao?

Nam Cung Sách biểu tình trong nháy mắt làm cho người ta sợ.”Chết? Người dám ở ta có Sinh Chi năm, chết lại một lần?” Hắn một thân hung ác lệ khiếp người bị triệt để kích thích.

“Nếu có thể nên cứu thực người đời, ta không có lựa chọn nào khác.”

“Người dám!” Hắn nộ hỏa công tâm.

“Trừ phi người buông tha Yến quốc!” Nàng không nhượng bộ.

Phong Bạo cuồng tứ, hắn nổi trận lôi đình.

Tạ Hoa Hồng đang cảm hoàn bội Linh Đang ngăn người, thật lâu phát ra thanh âm than thở.

Ngọc này vẫn là một mảnh bích lục, không thấy đỏ ửng.

“Tại sao vậy chứ? Tại sao vận rủi sẽ càng ngày càng tăng lên, Hồng Thường cũng trấn áp không nổi, ngay cả ngọc này. Giống như cũng không sống nổi?” Nàng như có điều suy nghĩ, ní non tự hỏi.

Ai! Vì sao vận mạng của nàng luôn là sai lầm như vậy, nàng không cách nào tự quyết nắm giữ?

Nàng thất vọng đứng dậy, dời thân tới phía trước cửa sổ. Bên ngoài tuyết rơi, một mảnh trắng xóa, hãy cùng nàng giờ phút này tâm cảnh một dạng mênh mông.

“Trời ạ, nương nương, đừng ngại!” Bên tai chợt truyền đến thanh âm cung nữ hoảng hốt luống cuống.

Nàng cúi đầu, quả nhiên bắt đuôi thấy máu. Ai, nàng lại bị thương!

Nhất định là nàng lúc mới đứng dậy lúc chân lơ đãng dẫm đầu qua ghế ngồi, thương thế kia liền giống như lưỡi dao sắc bén xẹt qua, lập tức đổ máu đầm đìa rồi.

Hiện nay nàng, như khối bộp một cái liền rách nát, bất kỳ vật gì cũng có thể khiến nàng bị thương, giống vậy cầm chiếc đĩa, lúc gấp thức ăn thoáng dùng sức, chiếc đĩa là có thể khảm vào trong thịt, muốn thấy máu mới có thể rút ra, giấy Tuyên Thành cũng có thể đem da nàng cắt ra thành đậu hũ.

Nàng làm bất kỳ động tác gì cũng phải cực kỳ cẩn thận, đối với vật sở hữu cũng phải giữ một khoảng cách lấy thể an toàn, bởi vì mỗi dạng vật phẩm cũng có thể tổn thương nàng.

Mặc dù hấn chưa thử qua, nhưng tin tưởng ngay cả lông vũ cũng có thể muốn mạng của nàng.

“Nương nương, lúc này vết thương quá lớn, nhất định phải triệu lai thái y mới được!” Thấy trên đùi nàng thương thế nghiêm trọng, máu tươi cốt cốt mà liều mệnh rỉ ra, chốc lát liền đem cả váy thấm ướt, cung nữ cửa không nhìn được hoảng sợ nói.

“Các người chớ kinh hoảng, cũng không cần phải kinh động thái y, chỉ cần đi lấy khối vải trắng sạch sẽ tới giúp ta ngăn chặn vết thương, chỉ chốc lát là có thể cầm máu.” Nàng trấn an mọi người nói.

Nam nhân kia vì nàng đã muốn huyết nhiễm thiên hạ, nàng đang lo không cách nào khuyên can hấn, nếu nếu để cho hấn biết được vận rủi của nàng tăng thêm, như vậy còn muốn ngăn cản hấn, không thể nghĩ ngờ là người si nói mộng, càng thêm không thể nào.

Vì vậy, nàng không thể để cho thái y xuất hiện, kia sẽ làm chuyện càng khó hơn!

“Nhưng là nương nương, ngộ nhờ máu này không ngừng được, hoàng thượng trách tội xuống, chúng ta không kham nổi a!” Cung nữ sợ khóc rờn nói.

“Không có việc gì, nhìn, mấy ngày nay trên người ta lớn nhỏ vết thương, hấn không phải không phát hiện?” Nàng có ý triển hiện lòng tin mà nói.

Mấy ngày nay cùng gia náo lên, hai người không có da thịt thân thiết, may nhờ vừa mùa đông, nàng y phục dày, rồi mới miễn cưỡng giấu giếm hấn, mà vô luận có thể lừa gạt bao lâu, nàng đều phải cẩn thận cây chống đỡ, nếu không nàng chính là tội nhân giết hại thương sanh!

“Nhưng nếu như bị phát hiện, chúng ta cũng sẽ mất mạng đấy!” Thấy nàng máu chảy không ngừng, cung nữ sợ tới mức lại không dám giúp nàng giấu giếm.

Biết được mọi người e ngại nam nhân kia, muốn họ mạo hiểm vì nàng gánh trách nhiệm, thật sự là quá làm khó người, nàng cắn cắn môi. “Như vậy, lúc này là một lần cuối cùng, lần tới nếu ra lại ngoài ý muốn, các người phải đi bẩm báo, ta không ngăn trở nữa là được.” Nàng chỉ phải cam kết, có thể kéo được một thì là nhất thời.

Cung nữ cửa mặc dù không đồng ý, nhưng ở dưới ánh mắt khẩn cầu của nàng, vẫn là đáp ứng, mấy người bắt đầu ba chân bốn cẳng vì nàng cầm máu băng bó, bắt đuôi kia trên có một vết thương tay dài, máu ít nhất chảy toàn bộ hai chén mới dừng lại.

Cầm máu xong, nàng mặt mũi tái nhợt phải giống như bên ngoài Đông Tuyết.

“Nương nương, tội nô tỳ nhìn ngài thương thế này, có thể phải nằm ở trên giường nghỉ ngơi mấy ngày mới được, nhưng như vậy hoàng thượng sẽ sinh nghi, không gạt được.” Cung nữ lo lắng trùng trùng.

“Ta chỉ là nhất thời mất máu quá nhiều, các người nấu chút thuốc bổ giúp ta bổ thân, ta liền rất nhanh có thể khôi phục thể lực, về phần thương trên đùi, ta chỉ nếu không cỡi ngựa, đi bộ tận lực thả chậm, sẽ không bị phát hiện.” Những thứ này nàng sớm nghĩ xong cách đối phó.

Cung nữ đều cho rằng nàng quá mức ngây thơ lạc quan rồi, hoàng thượng là người nào, nương nương như thế nào có thể lừa gạt được?

Nói gì cũng không lay động được nàng, mọi người cũng chỉ có thể lắc đầu thờ dài.

Mới trong nháy mắt, nàng lại mệt mỏi nhắm mắt lại, ngủ thật say.

Sau nửa canh giờ, Nam Cung Sách vào bên trong, cung nữ nhìn thấy hấn, không thấy kinh hoảng, giống như là sớm biết hấn sẽ đến, sau lưng tự động thối lui.

Hắn bộ mặt lo lắng, lảng lảng nhìn chăm chú vào hình người trong trường, nhìn chăm chăm nằng được một lúc, mới dời thân đến gần.

Nhẹ nhàng linh hoạt vén chăn lên, cuộn cuộn nổi lên ống tay áo của nàng, lộ ra từng đạo một vết thương trên da thịt nõn nà, phía trên tất cả vết thương lớn nhỏ nhiều đến mười mấy .

Hắn mảy mảy khóa chặt, con người trong bao phủ sâu đậm lạnh lẽo.

Xuống chút nữa, nhẹ nhàng vạch ra quần áo của nàng, bấp chần nhiều hơn một vết bầm hôm qua không thấy, khoe mắt hắn kéo nhẹ, đáy mắt lạnh lẽo càng thấy thấu xương.

Trên bàn chân, hắn giờ lên đuôi mắt lập tức xuất hiện thâm trầm sắc bén.

Đây là thương tổn mới vừa rồi, vết thương bốn phía còn thũng sưng chưa tiêu!

Gương mặt căng thẳng có vẻ tàn bạo lại tối tăm, trong mắt kia nồng đậm hận ý cơ hồ có thể rung chuyển Thiên Sơn cự thạch.

Hắn từ từ đem chân đạp trở về trên người nàng, ánh mắt phần hận, động tác này giống như là đã dùng hết tất cả lực khí.

Nữ nhân ngốc này cho là hắn không biết, chỉ cần là việc của nàng, hắn há có thể không biết?

Nàng mỗi đạo vết thương, mỗi vết động, hắn cũng nhọc chỉ chừng, không có phơi bày, không nghĩ sẽ cùng nàng tranh chấp.

Khai chiến sắp tới, có quá nhiều chuyện cần hắn vận trù duy ác, đáng hận chính là hắn không cách nào thời khắc đợi bên cạnh nàng, nhưng vết thương này, mỗi một vết thương cũng giống như cắt trong lòng hắn, đau, vô cùng đau, nhưng hắn không thể không nhìn.

Lấy tính tình của hắn, cũng không nhẫn nhịn bất cứ chuyện gì, chỉ có việc của nàng, tổng giáo hắn một nhìn nhìn nữa.

Nhưng, hắn nhìn đủ rồi, lúc này phải hoàn toàn giải quyết ân oán cùng ông trời rồi, phía trên nếu không hoàn trả hắn một nữ nhân khỏe mạnh, vậy hắn liền đáp lễ nó một thế giới máu tanh!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tuyệt Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Nghịch thiên tuyệt ái

Kim đường đại quân chưa chinh chiến, ngoài hoàng thành cũng đã có việc loạn.

Khương Minh không cam lòng bị lừa dối, lúc Nam Cung Sách vội vàng chinh quân, chuẩn bị cùng Yên quốc đại động can qua hết sức, hắn phát động binh lính bí mật nuôi đã lâu tiến hành làm phản, hai vạn quân đảo mắt đã giết gần Hoàng Thành.

“Tới a, ai có thể công vào Hoàng Thành, chặt xuống đầu Nam Cung Sách, ta trọng thưởng!” Lôi Minh ở bên trong, hắn lớn tiếng kêu.

Người thủ thành của kinh ngạc. Hoàng thượng bởi vì Phụng Trữ vương bị Yên vương giết chết, giận dữ xuất binh vì đệ báo thù rửa hận, Khương Minh này là cứu chủ của Phụng Trữ vương, lý nên cảm kích cũng hiệp trợ hoàng thượng đánh dẹp Yên quốc, vì sao ngược lại suất quân làm phản?

Mọi người nhất thời không rõ ràng lắm tình huống, đột nhiên bị Khương Minh đánh cho giải tán.

Hắn thấy, quả thật mừng rỡ, không nghĩ tới hai vạn quân mà có thể đánh cho quân thủ thành đại loạn, lập tức hăng hái lên tiếng kêu nữa, “Giết, chúng ta giết được nịnh quân Nam Cung Sách này tề ra quần đi!”

Không lâu lắm, trong đám người, không biết là người nào trước hoảng sợ hô lên một tiếng, “Nam Cung Sách đến rồi!”

Ngay sau đó, thật giống như con kiến trên chảo nóng, mọi người nhất thời tay chân luống cuống, phương tác đại loạn, cũng không biết là người nào mang đầu, kinh hoàng vứt bỏ binh khí, lập tức quỳ đến trên đất đi, những người khác thấy thế, rồi rít làm theo, chỉ là giây lát, Khương Minh hai vạn quân đã đình chỉ rồi.

Hắn không khỏi sửng sò. Rõ ràng trước một khắc nhân mã của hắn còn lớn thảo phạt công thành, thế nào chỉ chớp mắt Thiên Địa biến sắc, càng kỳ quái hơn chính là, Nam Cung Sách căn bản không hiện thân!

Hắn đột nhiên kinh hãi với oai phong của Nam Cung Sách. Cũng chỉ là một hồi rí tai, sẽ dễ cho hai vạn người của hắn xui xẻo, nếu lại muốn nhìn thấy Nam Cung Sách, những người này còn động dậy binh khí sao? Không hoàn toàn nằm rạp trên mặt đất đi liếm ngón chân của hắn?

Khương Minh ngậy người, đợi hồi hồn nghĩ hô to Nam Cung Sách cũng không ở chỗ này thì một mũi dài bắn tới, hấn cứng còng cúi đầu hướng lòng ngực mình nhìn lại, tên dài xuyên tim mà qua, tiếp theo một cái chớp mắt, hấn ngã người té ngựa, đầy bụng không cam từ đó trôi theo nước chảy.

Ba ngày sau, 30 vạn đại quân của Nam Cung Sách tụ tập ở ngoài hoàng thành, sẵn sàng ra trận, chuẩn bị đánh dẹp Yến quốc.

Nam Cung Sách cũng không mặc Kim Giáp hiện thân, chỉ là long bào trong người liền đã khí thế Vạn Quân, đứng trước mặt người khác, giống như quỷ mị khiến người sợ.

Phượng nhãn hẹp dài nhú lại, tầm mắt lạnh như băng ở trên người đại quân quét qua, cho dù là nhất thực là theo đuổi bất tuân binh sĩ cũng lập tức rung lên, không dám hơi có thư giãn.

Trận này không thể thua, nếu thua, quay đầu lại hoàng thượng trừng phạt so với Yến quân đáng sợ hơn. Mọi người dám đối mặt kẻ địch chém giết, lại khó khăn sinh ra nửa điểm dừng khi đối kháng Nam Cung Sách, có thể thấy được thiên uy của hấn quá lớn.

“Đi đi, vì trăm đánh một trận chiến thắng trở lại!” Nam Cung Sách thanh âm không lớn, cũng không nói ra bất kỳ khích lệ lòng người, nhưng sau một khắc, vô số người đã cùng kêu lên hô to “Tất thắng”, thanh thế thật lớn, 30 vạn đại quân quả thật có thể so sánh với ngàn vạn đại quân.

Đại quân chuẩn bị mở phạt, đầy trời bụi mù, phía trước lập một nữ tử, nàng Hồng Thường bông bênh, ánh mắt oán giận kiên định, nói rõ không để cho đại quân đi tới.

Đại quân biết kỳ thân phận, không dám đi ngang qua, Nam Cung Sách nghe hỏi tiến đến, ánh mắt như vạn niên hàn băng trừng mắt nhìn nàng.

“Ngươi hồ đồ cái gì?”

“Phải ra khỏi Hoàng Thành trước hết bước qua thi thể ta!” Tạ Hoa Hồng minh xác nói.

Hấn trông mắt chột mị, giận dữ.”Lui ra!” Hấn khiển trách.

“Không!”

Hai người ở trước đại quân giằng co, thời gian lắng đọng trôi qua, vài chục vạn đại quân lập tức nín thở, hấn là một chút âm thanh cũng không dám phát ra.

Ở bên trong, Nam Cung Sách đột nhiên lộ ra nụ cười, nụ cười thâm thâm.

“Thủy nhi, nơi này bụi bay lớn, ngươi bung chặt mũi, chớ bị sặc.” Hấn vung tay lên, đại quân đường vòng.

30 vạn đại quân lại vì một mình nàng mà đi đường vòng? Nàng ngạc nhiên. Người này, người này!

Môi nàng cắn lại thấy máu.

Nam nhân trông thấy, ánh mắt lập tức như trời đông giá rét.

“Trở về!” Hấn nói.

“Ngươi nhất định huyết tẩy nhân gian sao?” Nàng bị phản hỏi.

Nam Cung Sách tức giận.”Trở về đi thôi, Trường Sa truyền đến tin tức, đại ca ngươi đã qua đời rồi!” Hấn tàn nhẫn vào lúc này nói ra chuyện này.

“Cái gì?” Nàng thần sắc chột biến. Đại ca đã qua đời?

“Ngươi trước trở về chịu tang thôi.” Hấn nói.

Nàng nghĩ ra tâm tư của hấn hậu, lập tức đau lòng như cắt, nước mắt từng giọt từng giọt nhỏ xuống.”Ngài sớm biết đại ca bệnh tình nguy kịch đúng không? Lại không nói cho ta biết, người chết mới bằng lòng để cho ta đi vội về chịu tang, ngài thật ngoan tâm!”

“Ta là sợ ngươi ưu thương.” Hấn chậm hạ giọng điệu.

“Lần này không sợ sao ? Ngài đây là muốn giấu ta, nếu không phải ta ngăn ở nơi này không chịu đi, ngài sợ rằng còn sẽ không đem tin đại ca chết nói cho ta biết!” Nàng tức giận không thôi.

Hấn không nói. Quả thật như thế, đại ca nàng chết sẽ khiến nàng thương tâm, chuyện này có thể lừa gạt, hấn sẽ không chủ động báo, ngày hôm nay, hấn không thể không nói.

“Thủy nhi, đại quân đã phát, không thể quay đầu lại, ta cũng vậy không cho phép quay đầu lại, tất cả đã không thể vãn hồi!” Hấn quyết định mà nói.

Nàng tức giận phần chứa lệ.”Ngài!” Môi bị cắn rách nát, máu chảy gấp hơn, đảo mắt, giọt chảy tràn nàng di cảnh đều là, bộ dáng đáng sợ chí cực.

Nam Cung Sách vẽ mặt càng cứng ngắc.”Thùy nhi, trận chiến này để cho bọn họ đánh, ta cùng ngươi trở về Trường Sa chịu tang như thế nào?” Hấn giọng điệu là dịu dàng chưa từng có.

Tạ Hoa Hồng bức tức nước mắt rùng rùng, nhìn chăm chăm hấn thật lâu nói không ra lời.

Hấn than nhẹ.”Thùy nhi, chuyện liên quan đến sống chết của ngươi, cùng ta tranh chấp. Vô dụng.”

Đại ca chết khiến nàng bị thương thâm thiết quá sâu, trong lòng tràn đầy buồn.

Nhưng nàng cũng không trở lại Trường Sa chịu tang, không phải nàng không muốn đi, mà là không thể, ở trên cao, nàng ở trước mắt nam nhân bị bút lông quệt làm bị thương rồi.

Máu hoàn toàn không chịu khống chế phun ra, nam nhân kia thấy tại chỗ xanh mét mặt, trải qua thái y khẩn cấp cấp cứu, lúc này mới nhặt về một cái mạng, chắc hẳn phải vậy, xảy ra chuyện này, hấn sẽ không để cho nàng đi bất kỳ địa phương nào, coi như là vội về chịu tang, cũng vạn không khả năng.

Tánh mạng của nàng càng ngày càng yếu ớt, người cũng càng ngày càng suy yếu, mỗi một lần bị thương, nàng nguyên khí liền chạy mất một chút, đến phía sau, nàng cơ hồ hết máu, có lẽ đợi nàng sau khi chết, chỉ còn dư một thân thầy khô.

“Có lẽ chờ ngài đem Yên quốc san bằng trước, ta đã thành cương thi, ngài đánh trận đánh này, đối với ta mà nói một chút ý nghĩa cũng không có, gia, buông tha thôi.” Nằm ở trên giường, Tạ Hoa Hồng u thê khuyên.

“Năm mộng!” Nam Cung Sách đành giọng nói.

“Coi như mộng một cuộc thì như thế nào?”

“Ngươi không phải là mộng của ta, ta muốn chân thật!”

“Gia, chân thật chính là công dã tràng!” Nàng muốn hấn tỉnh lại.

“Cái người nữ nhân này!” Hấn rút cuộc giận dữ.”Chẳng lẽ ngươi quên mình nói qua không bao giờ vứt bỏ ta?”

Nàng hít hít mũi, thống khổ rơi lệ.”Nếu như không chê, là thành lập ở một đồng thi thể thượn , ngài muốn ta như thế nào kiên trì?”

Nam Cung Sách ngẩn ra, cuối cùng lộ ra từng mảnh mây đen.”Thùy nhi a, ta rút cuộc nên bắt ngươi như thế nào cho phải?” Hấn sâu muộn thở dài.

Nàng nước mắt lộn xộn rơi.”Gia, ta lại làm sao không biết lòng ngài đối với ta,ta chỉ là, chỉ là không cách nào ngồi nhìn người khác hy sinh.”

Vuốt hai gò má không có chút huyết sắc nào của nàng, lòng nhiều thương tâm, hấn hận tự có bao nhiêu sâu.”Ngươi không thể vứt bỏ ta đi nữa, thật không có thể.” Hấn ní non.

“Gia. Thật vất vả mới cùng ngài đoàn tụ, ta cũng vậy không thôi, càng thêm không muốn, nếu như có thể, nếu như có thể.” Nàng đầy bụng lòng chua xót, khóc không thành tiếng.

Hấn run run vì nàng gạt lệ, ngón tay không cẩn thận xẹt qua mặt nàng, một vết máu hiện lên, vẽ mặt hấn cứng đờ, một lát sau, hấn giận không kềm được.”Rất tốt, tốt vô cùng!”

“Gia?” Thấy hấn sắc mặt đại biến, nàng kinh hãi, theo bản năng hướng trên mặt mình, một mảnh nóng nóng, không nhịn được nhắm mắt lại, tâm lạnh hơn.

“Ngươi bảo ta phải làm sao, làm thành một giấc mộng? Hừ, cái giấc mộng này không tỉnh được, ta muốn người trong thiên hạ đều cùng ta nằm mộng, ta bất tỉnh, người khác cũng đừng mơ tưởng thanh tỉnh!”

Tạ Hoa Hồng gạt mình ở, lúc này truyền tới bên tai bên ngoài Lý Tam Trọng kêu, “Đại thắng, chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng nương nương, chúng ta đại thắng, Yên vương tự vận!” Hấn từ bên ngoài vui mừng chạy vào.

Nàng kinh ngạc, một giọt lệ từ khóe mắt chảy xuống. Yên vương cuối cùng bị buộc chết!

Nam Cung Sách đang ngựa đầu cười to, thoáng chốc Thiên Địa xuất hiện dị biến, Cự Phong cuồng quét, cát bay đá chạy, Lôi Minh không ngừng.

Trong nháy mắt, một đạo sét xuyên qua mái hiên chém thẳng vào bên trong nhà, ở trước lúc sét đánh tới, Nam Cung Sách đem nữ nhân ôm vào lòng ngực, tiếng sấm đánh trúng giường hẹp, giường thân chia năm xẻ bảy, một mảnh hỗn độn.

Lý Tam Trọng che tai, nhất thời sợ tới mức nằm trên mặt đất, một cử động cũng không dám.

“Ngươi thua, thua nên nhận thua!” Nam Cung Sách nhìn chăm chăm bầu trời, giận không thể dè nén.

Kinh Lôi lần nữa đánh xuống, đốt hủy tất cả quanh mình hấn, hấn không sợ, trên mặt thậm chí còn mang theo âm hiểm cười.

“Hối hận khiến trăm chuyển thế sao? Đã muộn, các ngươi đây là thả cộp về núi, lại làm khó dễ được ta?” Hắc triều lĩnh nói.

Mưa sa rơi xuống, làm cuồng phong, giống như chuông hiền vô cùng tức giận.

Nam Cung Sách cười lạnh.”Ngày mai trăm liền hạ lệnh tru diệt dân chúng Yến quốc, phụ nữ già yếu và trẻ con một cũng không bỏ qua cho!”

Lại một thanh tạt lôi oanh qua, bụi mù nổi lên bốn phía.

Nữ nhân trong ngực hắc đã sắc mặt tử bạch.

“Như thế nào? Yến quốc mấy trăm vạn người, ta chỉ đòi một người!” Hắc cùng với trời cao nói điều kiện.

Sấm to hơn, gió càng lớn hơn.

“Không chịu? Trăm còn có Kim đường.”

“Gia, không cần!” Tạ Hoa Hồng rút cuộc không nhận được khẩn cầu.

Hắc cười đến giống như ác quỷ.”Có muốn hay không không phải ngươi quyết định, muốn lên đầu người đồng ý a.”

Một hồi gió mạnh cuốn tới, cơ hồ đem hai người nổi lên.

Nam Cung Sách sắc mặt kịch biến.”Ngươi là vua bầu trời, trăm tất nhiên là nhân vật lớn, chúng ta ai cũng không sợ người nào!” Khí thế của hắc lăng nhân mà nói.

Nơi xa không ngừng truyền đến rầm rầm tiếng vang, đầy đất loạn thạch tung bay theo gió, tiếng vang từ xa đến gần, lúc sau gần mà xa, giống như tiếng rống giận dữ làm cho người ta cảm giác rợn cả tóc gáy.

Tạ Hoa Hồng sợ hãi, trong lòng biết phần này nổi lên, chính là trời xanh bén nhọn một kích.”Gia, đủ rồi, đừng nữa đâu!” Nàng e ngại mà nói.

Hắc ôm nàng như cũ cuồng tứ cười to, hoàn toàn không thấy tiếng rền cảnh cáo kia.

Rút cuộc, rống giận chột xa chột kia gần hóa thành một cỗ lực lượng, dừng lại một lát sau, oanh một tiếng bổ về phía hắc, hắc hai mắt nộ tỉnh, một nháy kia, bổ qua tới dòng điện cứng rắn chuyển sang, âm âm ở nơi xa trác điện bể ra.

“Nữ nhân này một đời an khang, trăm liền cam kết nhân gian ngươi trăm năm an khang!” Hắc trầm giọng nói.

Bầu trời lại truyền ra một tiếng sấm hơi yếu, dần dần, mưa rơi yếu đi, gió mạnh cũng ngừng.

Nàng cả kinh thất sắc, quả thật không thể tin được chứng kiến trước mắt, nam nhân này thậm chí khiến trời sợ.

Hắc thắng!

Nàng từ trong lòng của hắc xuống, hai chân rơi xuống đất, cảm giác hơi sức toàn thân trở lại.

Cờ nào không thể tưởng tượng nổi, trước một khắc nàng còn mất máu quá nhiều, toàn thân không còn chút sức lực nào, bây giờ, nàng đã phục nguyên rồi.

Trùng mắt nhìn từng phế tích bị sét đánh, nàng khó có thể tin chuyện mới vừa rồi phát sinh, không nhận được vỗ vỗ gương mặt. Thật đau!

“Không phải là mộng, ta nói rồi, muốn ngươi trở thành sự thật.” Hắc cười nói. Nhìn trên người nàng, giống như kỳ tích, tất cả vết thương đều trong nháy mắt khép lại.

“Gia, điều này sao có thể?” Nàng còn ngu si.

Hắc nụ cười sâu hơn.”Làm sao không có thể, ta không làm đến?”

Nàng bỗng nhiên che miệng lại, cảm giác không thể tưởng tượng nổi, đột nhiên, một hồi gió lạnh thổi, không khí toàn thân run lên.

Nam Cung Sách ánh mắt quét về phía núp ở bên vách tường, cận thân thái giám may mắn không có bị loạn sét đánh chết.

Lý Tam Trọng tìm được đường sống trong chỗ chết, vừa thấy được sắc mặt của chủ tử, lập tức đi lên trên đất, hỏa tốc từ trong ngăn kéo bị bỏ nát tìm ra một cái áo lông hơi nhỏ, lập tức trình lên.

Nam Cung Sách đem áo lông đặt lên đầu vai nữ nhân yêu mến, tạm thời vì nàng chống lạnh.

Nhưng sau một khắc, áo lông lại bị nữ nhân vô tình ném xuống đất.

Hắn sững sốt. "Thầy nhỉ?"

"Mệnh ta đây là lấy vô số người tánh mạng đổi lấy, ngài dạy ta, dạy ta như thế nào chịu đựng nổi?" Tạ Hoa Hồng che mặt khóc rống.

Mặt của Nam Cung Sách trong nháy mắt lãnh cương, ánh mắt nhìn chăm chăm nữ nhân cực kỳ âm trầm.

Tạ Hoa Hồng chấn kinh tròn to hai mắt.

"Thái. Thái Lệ?" Một người đã chết cư nhiên xuất hiện ở trước mắt nàng?! Đây là người là quý à?

"Nương nương, ta là người, ta không có chết đấy." Thái Lệ cúi đầu cười nói.

Một bên Lý Tam Trọng thấy biểu tình nữ chủ tử kinh sợ đến, cũng không nhịn được len lén cười.

"Nhưng là. Ngươi không phải là tự vận?" Tạ Hoa Hồng liền đầu lưỡi đều không linh hoạt.

"Ta là chết qua một lần, chỉ là không có chết thật." Thái Lệ cười nói.

Tạ Hoa Hồng trừng mắt nhìn, rốt cuộc vui mừng ôm lấy nàng. "Ngươi thật không chết!" Nàng cực vui mà khóc.

Thái Lệ cũng không nhịn hồng vành mắt. "Thật xin lỗi, cả ngài cũng lừa gạt."

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Tạ Hoa Hồng lau lệ, lập tức hỏi tới.

Nàng hướng dẫn nàng tới Lý Tam Trọng đi, hẳn lúc này mới thay nàng ôm tai giải thích: "Phế hậu Cao thị mới là chủ mưu ám sát hoàng thượng cùng ngài, nhưng nàng muốn đem tội giả họa cho Thái Lệ nương nương, thích thú sai người đi mưu sát nàng, hơn nữa an bài thành nàng là sợ tội tự sát, hoàng thượng biết được liền muốn người cứu Thái Lệ nương nương, cũng cho nàng xuất cung đi."

"Thì ra là chuyện Trường Sa thuyền hoa là Cao hoàng hậu gây nên, lại là nàng?" Tạ Hoa Hồng khiếp sợ không thôi. "Nhưng là như thế, cần gì phải lừa gạt ta?" Nàng tức giận hỏi. Nam nhân kia biết rõ nàng vì Thái Lệ chết đi mà thương tâm, lại cố ý không nói cho nàng chân tướng thật tình, thật là quá đáng!

Lý Tam Trọng vẻ mặt lúng túng. "Đó là bởi vì hoàng thượng thiết kế muốn giết phế hậu Cao thị, nhưng ngại vì ngài ngăn, để tránh chuyện Thái Lệ nương nương cũng không chết làm trở ngại kế hoạch của hắn, mới rõ ràng không cùng ngài nói."

"Hừ, tên kia chính là máu tanh tàn bạo thành tánh, gạt ta giết không biết bao nhiêu người!" Nàng tiếng hừ nói.

Nàng cực kỳ tức nam nhân kia, đối với hắn cực kỳ không tha thứ, đã toàn bộ hơn tháng không có cùng hắn nói câu nào, thấy hắn liền oán.

Bởi vì hắn thật sự quá ác tuyệt, bức tử Yến vương, còn làm hại vô số người bỏ mạng tại sa trường, thậm chí thiếu chút nữa tru diệt Kim đường cùng Yến quốc hai nước mấy trăm vạn người.

Cho dù là vì nàng, sao lại có thể tàn nhẫn như vậy giết hết người trong thiên hạ!

Ngày trước hắn không tốt, tàn nhẫn nữa, cũng không trở thành hung ác như thế, nhưng hôm nay, hắn đã điên, nàng thấy hắn cũng sợ, căn bản không cách nào tiếp nhận hắn như vậy!

Lý Tam Trọng nghe vậy vội vàng hai chân quỳ xuống đất nói: "Nương nương, ngài hiểu lầm hoàng thượng, bị giết đều là người đáng chết, bọn họ đều là đối với ngài lòng mang hận ý, không thể nào bỏ qua cho ngài, hoàng thượng kể từ sau khi cùng ngài quen biết nhau, liền không có lung tung giết người nữa!" Trước như thế nào hắn không dám nói, nhưng sau, chủ tử thật không có loạn khai sát giới.

"Cái người này không phải mờ mắt nói mò, hắn diệt yến, trận này chinh chiến chết bao nhiêu người?" Nàng rung rung giận trách.

"Nương nương, ngài phải là hiểu rõ hoàng thượng nhất, lấy tài trí cùng mưu lược của hoàng thượng, muốn tiêu diệt một cái quốc gia, cần gì phải chết quá nhiều người? Nước kia sớm là vật trong túi hoàng thượng, chỉ là trước hoàng thượng mệt mỏi lười với quốc sự, nghĩ tới nhường ngôi, nhất thời vô tâm khước trương quốc thổ, mới chậm chạp không động Yến quốc, cho đến khi thân thể của ngài xuất hiện dị tượng, hắn mới dứt khoát kiên quyết ra tay.

"Hoàng thượng dụng binh như thần, giỏi về dùng trí, một cuộc chiến sự xuống, hai bên chết không tới hơn mười người a!"

Nàng nghe không dám tin, lập tức ngồi thẳng người. "Chúng ta 30 vạn đại quân cùng đối phương hùng binh giằng co, thật chỉ chết những người này?"

"Thật là như thế, thần có thể làm chứng." Trương Anh Phát cũng đến, hắn nghiêm chỉnh nghiêm túc bước vào trong Phụng điện.

"Trương đại nhân?" Tạ Hoa Hồng kinh ngạc. Đồng dạng là ở nơi này ngồi trong điện, hắn nói cho nàng biết, gia đem huyết tẩy thiên hạ, hắn trông mong nàng có thể ngăn cản chiến sự xảy ra, làm sao lúc này ngược lại vì nam nhân kia nói chuyện?

Hiểu nghi ngờ của nàng, hắn than thở cười khổ. "Thật xin lỗi, trước là thần quá mức kinh hãi với quyết định của hoàng thượng, chỉ sợ thiên hạ đại loạn, hoàn toàn không nghĩ tới hoàng thượng có năng lực khống chế đầy tất cả, hai nước giao chiến ít thấy chết."

“Được rồi, coi như hai nước thương vong không lớn, hấn còn là bức tử Yến vương, hại chết đệ đệ của mình a.” Nàng chán nản, vẫn là canh cánh trong lòng, khó có thể tha thứ.

“Kia Yến vương là một hôn quân, Yến quốc ở dưới sự cai trị của hấn, dân chúng khổ không thể tả, hấn đã sớm mất đi dân tâm, nguyên nhân chính là như thế, hoàng thượng mới có thể thuận lợi bức tử hấn, trên thực tế, hấn vừa chết, Yến quốc trên dưới vui mừng khôn xiết, còn bắn pháo ăn mừng, cảm kích Kim đường đại quân giải cứu.” Trương Anh Phát nói.

“Về phần Phụng Trữ vương, hấn cũng không chết, hoàng thượng giữ lại hấn còn hữu dụng.” Lý Tam Trọng theo tiếp lời.

“Phụng Trữ vương cũng còn sống?” Nàng lập tức vui mừng.

“Đúng vậy a, hấn cùng với ta cũng bị đàn xếp ở ngoài cung, ngài xem ta là bằng hữu, coi Phụng Trữ vương là đệ đệ, chúng ta đều là người ngài coi trọng, hoàng thượng là không thể nào đối với chúng ta bất lợi.” Thái Lệ nói.

“Hấn.” Thì ra là gia cũng không phải là thật điên. Tạ Hoa Hồng mừng rỡ không thôi. “Đợi chút, Lý công công, người nói Phụng Trữ vương giữ lại hữu dụng, đây là ý gì?” Chợt nhớ tới hấn mới vừa lời nói giống như có điều cất giữ, nàng lập tức thông minh hỏi.

“Hoàng thượng vốn là kẻ hoạch chờ Phụng Trữ vương tròn mười năm tuổi, để cho hấn đăng cơ làm hoàng đế.”

“Gia đã đáp ứng ông trời bảo vệ thiên hạ trăm năm an khang, hấn muốn đổi ỷ?”

Lý Tam Trọng vội khoát tay. “Nương nương, hoàng thượng đối với Phụng Trữ vương tính toán thế nào, nô tài thật sự không cách nào vọng đoán, chỉ biết hấn không lâu cũng sẽ bị bình an tiếp về trong cung, mà nô tài chỉ là thấy ngài cùng chủ tử hiểu lắm sâu như vậy, lúc này mới tự chủ trương tìm đến Thái Lệ nương nương cùng Trương đại nhân, để cho bọn họ đối với ngài nói rõ ràng.

“Nương nương, hoàng thượng biết rõ ngài sẽ tức giận, không phải không phải đã là một cái cũng sẽ không làm, van ngài không cần hiểu lầm nữa hoàng thượng, ngài cũng không biết, thời gian này ngài cùng hấn cãi nhau, hấn, hấn——”

“Hấn lại giận chó đánh mèo?” Nàng cắn răng.

Lý Tam Trọng rúc cổ, sợ phiền phức là không dám ứng tiếng. Thằng thần nói, chủ tử lúc này hỏa khí lớn đến đem toàn bộ Triều Đô nháo loạn, người người thấy hấn vốn là sợ, hiện tại gì chỉ sợ, quả thật giật mình!

Hấn nhìn tiếp tục như vậy nữa, mình cũng cách cái chết kỳ không xa, lúc này mới lén lút tới khoi thông, vậy cũng là tự cứu a!

“Ghe tôm, ta sớm nên đề phòng hấn tính không thay đổi, quả nhiên lão đại của hấn mất hứng, người của khắp thiên hạ cũng phải đi theo chịu tội!” Nàng tức giận hô hô đứng lên, sẽ tìm người tính sổ đi.

Đi ra khỏi cửa, nghĩ đến cái gì lại lộn trở lại, hướng Thái Lệ hỏi: “Nam nhân kia có phải hay không cũng cho người hồi cung?”

Thái Lệ lắc đầu. “Không có, ta không có muốn trở về.”

Trên mặt nàng lập tức lại toát ra hỏa khí. “Kia người không chịu trách nhiệm, muốn người nhét vào bên ngoài cung cũng không quản, vô tình như vậy vô nghĩa, hấn còn là người sao? Đáng chết, ta đây giận đến cũng không quản hấn khi gió, hấn liền càng thêm ngoại hạng, nam nhân này liên ông trời đều sợ, rốt cuộc người nào mới có thể trị hấn.” Nàng vừa mắng vừa cực kỳ tức giận đi ra ngoài.

Ba người bị lưu lại bật cười. Có thể trị được này nam nhân, còn có thể là ai đây?

Này không đã đi trị!

Ba người cuối cùng không nhịn được nhìn nhau cười to.

“Nô tì giúp ngài diệt Yến quốc, muốn hướng hoàng thượng đòi phần thưởng.” Mẫn Thông then thùng nói. Người nữ là thám tử ở Yến quốc của hấn, lúc này giúp hấn lập công lớn, đương nhiên sẽ tới cầu xin phần thưởng.

Nam Cung Sách liếc nàng một cái. “Nói đi.” Tâm tình của hấn rõ ràng nghèo nàn, nói chuyện không mang theo tình cảm.

Mẫn Thông cố ý coi thường hấn lạnh lùng, ngượng ngùng nói: “Nô tì không cầu hoàng hậu vị, nhưng là, ta nghĩ muốn trở lại vị trí quý phi, tiếp tục làm nữ nhân của ngài.”

Hấn hài hước liếc nàng đi. “Đừng suy nghĩ, hậu cung đã không có vị trí!”

“Không có. Không có chỗ ngồi trống rồi hả ?” Từ sau Dương Nghi chết, hậu cung đã mất Quý Phi, sao nói không có vị trí?

“trùng tử của ta kia là đủ rồi, trăm không có ý định phong phú hậu cung, cho nên người cũng đừng suy nghĩ, muốn trăm thưởng người, không bằng nghĩ chút có thể, chớ lãng phí ân điển của trăm.” Hấn không nhịn được nói.

Nữ nhân kia đến nay còn cùng hấn đấu khí, Phượng điện kia hấn liền bước vào cũng không được, hấn khi nào chịu loại phạt này?

Một bụng oán khí đã kìm nén đến nỗi trợn lòi đờn, lúc này căn bản vô tâm xử lý bất cứ chuyện gì.

Mẫn Thông ngạc nhiên.”Hoàng thượng, ngài có thể nào đối với nô tì vô tình như vậy, nô tì ——”

“Đủ rồi, người nếu thật muốn vào cung tới cũng được, coi như cung nữ của nữ nhân kia đi, kể từ sau khi Xuân Phong cô cô chết, nàng liền thiếu người chăm sóc, người đi, thuận tiện cận thân bảo vệ nàng.”

“Cái gì?” Nàng ngây ngô thành một cây Bạng Trụ. Hấn cư nhiên để cho nàng làm vú nuôi của nữ nhân kia?

“Không muốn cũng đừng vào cung.” Nam Cung Sách không lưu tình mà nói, tâm tình kéo dài ác liệt ở, đối với người càng ngày càng không nhận được.

Nàng kinh ngạc.

“Ngài lại khi dễ người rồi sao?” Tạ Hoa Hồng một cước bước vào trong điện, ánh mắt mang theo sát khí, nhìn chăm chăm hấn.

Một tháng sau khi tránh mặt hấn, nàng chủ động xuất hiện, ánh mắt hấn lập tức liền quỳnh sáng lên.

Mẫn Thông thấy thế, tâm hoàn toàn lạnh thấu, thống khổ không dứt.”Nô tì ra mắt hoàng hậu nương nương.” Nàng không nhận được phiên muộn lễ bái.

Tạ Hoa Hồng lập tức nâng nàng dậy.”Người nói cho ta biết, gia có phải hay không lại muốn người làm chuyện gì xấu? Người đừng để ý đến hấn, ngàn vạn đừng đáp ứng!” Nàng một bộ dáng cho nàng chỗ dựa, giao phó.

Mẫn Thông dờ khóc dờ cười, nữ nhân Nam Cung Sách yêu thích hấn là đơn thuần đáng yêu như vậy.

Nàng mất chuyển một cái, lập tức đau khổ mà nói: “Hoàng thượng muốn ta vào cung phục vụ ngài, làm cận thân cung nữ của ngài?”

“Làm cung nữ cho ta?” Tạ Hoa Hồng sững sờ, ánh mắt liếc về phía hấn.”Mẫn Thông từng là hậu cung phi tử, ngài ý tứ uất ức nàng như vậy?”

Nam Cung Sách mày kiếm nhảy lên, khinh thường hừ lạnh, “Nếu không đây? Người nói ta lại thu nàng về?”

“Ta.” Nàng cứng họng.

“Nói chuyện à?” Một đôi sắc bén con người lãnh liếc nàng.

Nàng cắn cắn môi, vừa hận vừa giận dậm chân.”Ngài ý tứ khá tốt nói, ngài một thân phong lưu, khoản nợ kiếp trước mới thanh đi, đời này lại tới, ngay cả chuyện Thái Lệ cũng giống vậy, ngài là tính toán ném nàng tại bên ngoài không để ý tới sao?”

“Thái Lệ?” Nam tử mắt nhú lại.”Lý Tam Trọng?” Nhìn thấy người đồ mồ hôi cúi đầu theo ở phía sau tiến vào, hấn lập tức quát lạnh.

“Hoàng thượng, nô tài lẩm mồm, xin tha mạng.” Hấn run nhận lầm.

“Hừ, không phải nói cái người nô tài này miệng bèn chắc? Trầm nghĩ chết thì mới bèn chắc!”

“Hoàng. Hoàng thượng.” Lý Tam Trọng mười ngón tay thật chặt thủ sẵn miệng. Chờ đi!

“Gia nếu là muốn vả cái miệng của hấn, ta là tán thành.” Tạ Hoa Hồng lại nói.

Lý Tam Trọng kinh ngạc. Nương nương khi nào cũng biến thành ác tâm như vậy rồi?

“Người tán thành?” Nam Cung Sách hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc.

“Ừ, Lý công công miệng là muốn nói cho ta nghe, ngài mặc dù vả đi, vả chặt chút, ta cái gì cũng không biết, vừa đúng hận ngài đến hết đời đi, để cho ta đời này đều không cần lại để ý ngài!” Nàng lạnh lùng nói.

Nam nhân nghe như vậy làm nghịch lời nói, cái gì tức cũng không có, ngược lại cặp mắt sạch trơn rực rỡ, khóe miệng khẽ nhếch cười rồi.”Người không phải giận lắm sao ?

“Giận!”

“Vậy sao?” Hấn nụ cười giảm giảm.” Lý Tam Trọng kia miệng lại thật sự phải may, bởi vì hấn nói cũng là nói vô ích, quả thật cùi mục.”

“Ngài!” Tạ Hoa Hồng ngẩng cao cằm, cằm giận bất bình trừng hướng người cao hơn nàng một cái đầu, giận dậm đầu vai hấn.

Hấn nắm lấy tay nàng.”Ta chính là muốn người giận đến máu không biết phun mấy vạc, người gây nỡ, ta liền muốn nội thương.”

“Đó cũng là ngài tự tìm!” Nàng xoay mặt đi, cổ tình trên gương mặt hiện lên đỏ ửng khả nghi.

Nửa đêm trông mắt cẩn thận chăm chăm nhìn nàng, nụ cười lại lớn ra. "Ta đây vẫn vẫn kiện kiện cũng bản khoăn ngươi, ngươi còn có cái gì bất mãn?" Hắc cười hỏi.

Đồ bưng cả khuôn mặt. "Này đều do ngài, lão yêu sau lưng ta làm chút mảnh khóc người không nhận ra!" Nàng chu mỏ nói.

Tạ Hoa Hồng than nhẹ. Hắc người này trời sanh trong xương liền mang theo thói hư tật xấu, mà kia vẫn vẫn kiện kiện không có chỗ nào mà không phải là xuất thân từ hắc kín đáo bố cục, nàng biết rõ như thế, còn cùng hắc hờn dỗi.

Nàng bắt đầu dĩ cười một tiếng, ánh mắt nam nhân sắc bén lập tức lần nhu, đảo qua lúc trước buồn bực lo lắng.

Mẫn Thông thấy càng thêm chán nản, tự biết cuối cùng cả đời tuyệt đối không có bản lĩnh khiến một linh hồn lãnh khốc trở nên mềm mại. Thôi, không vào cung cũng tốt, nếu vào cung, nàng sợ rằng thật sẽ bị thành cung nữ sai bảo, mà đáng buồn nhất, nam nhân kia căn bản sẽ không liếc nhìn nàng một cái!

Nghĩ thông suốt điểm này, nàng đi lên phía trước, hướng Nam Cung Sách từ từ phúc thân. "Hoàng thượng, nô tì không vào cung rồi, nghĩ cái này đến ngoài cung vân du đi." Nàng xem rách nát nói.

"vân du? Ngươi phải đi những đâu?" Tạ Hoa Hồng vừa nghe vội vàng hỏi.

"Những năm này bắt kẻ ở Kim đường hay là Yên quốc, ta đều ở trong cung, hôm nay khôi phục tự do, không bằng liền đến nơi du sơn ngoạn thủy, khiến những ngày sau này Tiêu Dao chút."

"Nhưng là ngươi không phải là muốn vào cung?" Nàng hỏi.

Mẫn Thông buồn bã cười một tiếng. "Ngài để tay lên ngực tự hỏi, thật hy vọng nô tì vào cung sao? Chớ làm bộ hào phóng, đây là tự mình chuốc lấy cực khổ, nô tì nếu vào cung, coi như chỉ là một tên cung nữ nhỏ nhỏ, cũng sẽ không có lúc nào là hấp dẫn hoàng thượng, nghĩ hết biện pháp đuổi ngài ra Phụng điện, để cho mình thay thế trở thành chủ Phụng Điện, như vậy ngài còn phải lưu ta sao?"

"À?" Tạ Hoa Hồng ngạc nhiên kinh hãi.

"Thế nào? Hù sợ?" Mẫn Thông cười hỏi. "Thành thật mà nói, nếu không phải là hoàng thượng nói rõ nói cho nô tì, hắc có ngài, không tha cho người khác, chỉ bằng vẻ thù mị cùng khả năng của ngài, là không đầu lại ta đấy!" Nàng kiêu ngạo nói.

Tạ Hoa Hồng hết ý kiến. Nàng tin tưởng, dù sao nữ nhân lợi hại này liền Yên vương cũng có thể đùa giỡn ở bàn tay, nàng một đóa tục khí hoa hồng nhỏ, thế nào đâu? May nhờ nam nhân mình "Tâm mắt như hạt đậu", nữ nhân khắp thiên hạ chỉ xem trọng nàng, nếu không, ha ha, cũng may a!

Nàng vội vàng trốn trong ngực nam nhân, cúi đầu, cái gì cũng không dám đáp.

Nam Cung Sách nhìn trừng trừng vô dụng nhà mình, có loại cảm khái hận thiết bất thành cương, lắc đầu.

"Mẫn Thông, nếu phải đi, hãy đi đi, chỉ là, công lao của ngươi trăm sẽ không quên, trăm sẽ bảo vệ một đời giàu có, thiếu tiền liền tiến vào cung, không bạc đãi ngươi." Hắc giao phó.

Mẫn Thông nhìn hắc, trong bụng buồn bã, cảm ơn dạ hậu, cô đơn xoay người rời đi.

Canh chùng bóng lưng nàng, Tạ Hoa Hồng có chút áy náy, nhưng là không thể làm gì, hướng chi, giải quyết một, còn có một người khác. "Gia, ngài đối với Thái Lệ tính toán gì?" Nàng âm nhiên hỏi.

Mặc dù không nguyện ý có người chia sẻ gia, nhưng là, người nợ là Thái Lệ, không giống Mẫn Thông độc lập như vậy, nàng như thế nào vì tư lợi không để ý đây?

Hắc mắt cười đùa giỡn. "Nàng cũng nói muốn vào cung?"

"Nàng là bị cưỡng bách đưa ra cung, một nữ nhân ở ngoài cung như thế nào một mình sống qua? Đương nhiên phải trở lại mới được." Nàng chuyện đương nhiên mà nói.

"Một người? Nàng hắc không phải là một người chứ?" Hắc kéo môi nói.

"À?"

Lúc này, Lý Tam Trọng vội vàng tiến lên bổ sung. "Nương nương, ngài mới vừa rồi đi gấp, không có hỏi rõ ràng chuyện, Thái Lệ nương nương nàng là tự nguyện không trở về cung."

"Tự nguyện."

"Đúng vậy a, nàng có chủ rồi." Hắc nhẹ nhàng linh hoạt ám hiệu.

“Có chủ rồi hả ?” Nàng há to miệng. Ý là. Thái Lệ?

Hiểu được nàng nghe rõ, Lý Tam Trọng khẽ gật đầu với nàng.

Thì ra là như vậy! Nàng giật mình ngạc nhiên đi qua, xoay người ôm lấy nam nhân, cười khanh khách rồi. “Vậy thì tốt quá, đa tạ gia thành toàn.” Thì ra là Thái Lệ cũng tìm được hạnh phúc, nàng kia nên cái gì đều không cần lo lắng rồi.

Nam nhân mỉm cười khẽ nhủ lại. “Cái người nữ nhân này không nổi giận rồi hả ?”

“Không nổi giận rồi.” Nàng phe phẩy đầu, còn vui vẻ cười.

“Vậy người nên bồi thường ta đây tổn thất?” Hần nhắc tới.

“Tổn thất?”

“Đúng vậy a, ta chính là uất ức hồi lâu, cả người không thoải mái tới cực điểm, chẳng lẽ người không cần bày tỏ cái gì?” Hần mắt sáng lấp lánh, môi mím chặt, vô cùng rõ ràng, hần muốn đền bù dục vọng nhiều ngày nay chưa thỏa mãn.

Nàng cả người đã nóng dậy. “Gia.” Tạ Hoa Hồng thất mủi ngón tay. Còn có người ngoài tại đó đấy.

Nhưng nam nhân xuân tình động, ai có thể làm trở ngại, nâng lên cảm của nàng, cúi đầu sẽ phải hôn lên, nàng e lệ đứng dậy tránh ra, nàng vừa động, bên hông liền phát ra tiếng leng keng thanh thúy .

Hần tầm mắt nghiêng mắt nhìn đi, nhất thời, khuôn mặt tươi cười biến mất, gương mặt cơ hồ muốn toát ra ánh lửa, ý vị hết sức nồng hậu.

Nàng kinh hãi, ngay cả đám Lý Tam Trọng cũng sợ hết hồn. Êm đẹp, hần nói thế nào biến sắc mặt liền thay đổi mặt?

Nàng không khỏi nghi ngờ nhấc lên hoàn bội Linh Đương bên hông đặt tại lòng bàn tay, nhìn lên, lộ ra vẻ vui mừng. “Trời ạ, gia, nó sống lại! Nhìn, nó biến đỏ, hơn nữa so với trước kia còn đỏ tươi thông suốt!”

Đang vui mừng la hét, ngẩng đầu, lại thấy hần còn là gương mặt căm rắng nghiêng lợi.

“Đáng chết!” Hần thậm chí lớn tiếng mắng.

“Gia? Ngọc sống lại, này không tốt sao?” Nàng kinh ngạc hỏi.

Hần bộ dáng giận cực kỳ. “Tốt cái gì? Phía trên lại dám đem ta một quân!” Hần giận dữ.

“Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Nàng không hiểu hỏi.

Nam Cung Sách tổn hao thừa lời. “Ngọc hồng, liền bày tỏ ách nguyện rửa trên người người còn chưa giải trừ, cũng chỉ là cho Tục Mệnh Đan bảo vệ bình an thôi, trên đây còn là coi người như Kim Cô Chủ kiếm chế ta, ta trước làm!” Hần ngàn tính vạn tính, mưu kế dùng hết rõ ràng cũng sẽ bị ám toán! Hần hận vô cùng.

Tạ Hoa Hồng nghe xong, ngược lại cười.

“Ta lại không cảm thấy như thế nào, dù sao ta đã không hề bị giới hạn trong trời buộc Hồng Thường, chỉ cần tùy thân mang theo hoàn bội Linh Đương này là được, mà ta vốn là vẫn như thế, căn bản không sự khác biệt, thì ngược lại ngài, bị ông trời giữ lại ngón này, nhìn ngài còn có thể cô tình làm vậy nữa sao? Ha ha, thật tốt quá, có thể có biện pháp khiến ngài thu lại.” Nàng ha ha cười không ngừng.

Hần nhìn chăm chăm nàng. “Còn cười được, ta vốn định mang theo người trường cư thủy cung , xem ra tạm thời không được.”

“Thủy cung? Thì ra là ngài thật muốn đổi ý?” Trông mắt trừng. Hần đáp ứng ông trời muốn làm Thiên Tử, không ngờ nghĩ bỏ lại tất cả người! “Ngài là không phải muốn đem cục diện rối rắm ném cho Phụng Trữ vương, tùy tiện thiên hạ đại loạn đây? Còn nói ông trời đem ngài một quân, ngài còn không phải cố gắng người như vậy, may nhờ ông trời thông minh, nếu không thật bị ngài ám toán rồi !”

“Người!” Hần giận đến sôi lên.

“Lừa gạt ông trời là biết bị trời đánh sét đánh, ngài còn là hoàng đế một chút, nếu thật trúng ý thủy cung, vậy thì dời đô đi, dù sao, ngài muốn bỏ lại vạn dân mình Tiêu Dao đi, đây là tuyệt đối không thể nào, bởi vì ta không đồng ý!” Nàng lạnh lạnh nói.

Hần khó được bị tức đến học máu. “Ta đây là tạo cái gì nghiệt? Thế nhưng lại nhìn trúng cái người nữ nhân này, vẫn còn vì người một đường chịu tội, ta ngu xuẩn, thật ngu xuẩn!”

“Hối hận?” Nàng liếc hần, bộ dáng tương đối phách lối, căn bản không có sợ hãi.

Hần giận đến mức tận cùng, tự nhiên lại cười to, kia tàn cười lập tức khiến da mặt của Lý Tam Trọng run lên mấy cái.

“VẬY CŨNG TỐT, TA NẾU BỊ NGƯỜI KHẮC ĐẾN SÍT SAO, LẠI BỊ QUẢN CHẾ VỚI TRỜI, NHẤT ĐỊNH KHÔNG THỂ KHÔNG LÀM THIÊN TỬ, CUỘC SỐNG ĐÃ ĐỊNH, VẬY CŨNG CHỈ CÓ THỂ TỰ MINH TÌM VUI.” HẮN LỜI NÓI XOAY CHUYỂN, LẠI LỘ RA ÂM ĐỘC VỀ.

“GIA, NGÀI LẠI MUỐN ĐỐI VỚI NGƯỜI NÀO NHƯ THẾ NÀO?” NÀNG KHÔNG KHỎI KHẨN TRƯNG.

Nam Cung Sách càng cười càng lộ vẻ ác độc. “YÊN TÂM, TA CHỈ CÒN DƯ LẠI HAI NGƯỜI VUI ĐÙA, HAI NGƯỜI NÀY Ý ĐỊNH TA CHƠI BỌN HỌ CẢ ĐÒI, SẼ KHÔNG DỄ DÀNG MUỐN MỆNH, NGHĨ ĐẾN, NÀY MIỄN MIỄN CƯỜNG CƯỜNG CÓ THỂ THU HIỂU BIẾT TA SAU KHI BỊ QUẢN CHẾ VỚI NGƯỜI KHÔNG THÚ VỊ CÙNG BUỒN BỰC THÔI.” HẮN ĐỘT NHIÊN ÂM Ỉ CƯỜI TO, TÂM TÌNH TRONG NHÁY MẮT CHUYỂN BIẾN TỐT.

Lý Tam Trọng nghe vậy, nôi da gà lập tức kích thích có ba tầng lầu cao, không khỏi vì kia hai người “Hy sinh thân mình” khiến chủ tử ngược chơi, dâng lên cuộc đời này tới thương xót.

Lúc này tại phía xa bên ngoài cung một đôi nam nữ, nam đang cứu mặt mũi, nữ đang cụt tay, hai người cũng trong lúc đó rung mình một cái, dời mắt hướng ngoài phòng nhìn lại, bầu trời nhà bọn họ, hẳn là mây đen gần đây.

Trên đám mây, hai lão giả, một tử một lam, ngồi ở bên, đầy bụng bức tức.

Hai người bọn họ là thần tiên Thiên Đình, áo lam lão nhân chương luân hồi, chỉ định luân hồi, mà lão nhân áo bào tím thụ Thiên Cơ, quyết định thân thể người kiếp sau luân hồi.

Ban đầu Công Tôn Mưu trước khi đầu thai thành Nam Cung Sách, từng ở vô gian đời mấy trăm năm, mắt thấy sẽ phải thành ma rồi, hai người sợ hấn đem vô gian làm cho long trời lở đất, thích thú tự chủ trương đưa người đến phạm trần, vậy mà một dạng để cho bọn họ bất tỉnh tâm.

“NGƯỜI NÀY THẬT LÀ VÔ PHÁP VÔ THIÊN, DỌA CHẾT NGƯỜI, LIỀN NGỌC ĐẾ CŨNG DÁM KHIÊU CHIẾN, SUYẾT NỮ DẠY TA KINH PHÁ MẬT.” Lão nhân áo bào tím không ngừng lắc đầu thuận tức, hiển nhiên sợ tới mức không nhẹ.

“TA CŨNG GIỐNG NHAU RUN NHƯ CÂY SẤY, NHỚ NGÀY ĐÓ SỢ NGỌC ĐẾ BIẾT ĐƯỢC CHÚNG TA ĐƯA ĐẾN NHÂN GIẠN NGƯỜI ĐANG ĐỘC HẠI THIÊN HẠ, VÌ CHE GIẤU SỰ THẬT, LÚC NÀY MỚI VỘI VÀNG TRA MỘT CHÚT SỔ SINH TỬ, PHÁT HIỆN CÔ ĐÓ CŨNG ĐẦU THAI Ở CÙNG MỘT THỜI KHÔNG, LIỀN ĐEM NÀNG ĐƯA ĐẾN TRƯỚC MẮT TÊN KIA ĐI TRỊ HẮN, KHÔNG NGHĨ TỚI THỂ NHƯNG HẮN LẠI ÂN TƯƠNG CỪU BÁO, NGƯỢC LẠI ĐEM CHUYỆN HUYỀN NÁO LỚN HƠN, HẠI CHÚNG TA NGHĨ THÂM LÚC NÀY MÌNH NHẤT ĐỊNH LÀ GAME OVER RỒI, VẬY MÀ ——” Lão nhân áo lam vỗ bắp đùi, đầu dùng sức dao động, giống như là quá mức ngoài ý muốn, không cách nào tiếp nhận, hoặc như là bị chơi xỏ, tâm tình ảm ức.

“VẬY MÀ NGỌC ĐẾ LÃO HỒ LY NÀY BÀY CHÚNG TA MỘT ĐẠO, HẮN LẠI GIẢ TRẠNG THUẬT SĨ SỚM MỘT BƯỚC SẼ XUỐNG AN BÀI TRƯNG LẠI NỮ NHÂN KIA, CHỈ CHỜ CHÚNG TA NGÂY NGỐC ĐEM HAI NGƯỜI LẠI VỚI NHAU, NGƯỜI NÓI, NGỌC ĐẾ CÓ PHẢI HAY KHÔNG QUÁ PHẬN, NHƯ VẬY CHƠI CHÚNG TA?” Lão nhân áo bào tím khí phẫn điên ung mà nói.

“GI GIỐNG NHƯ NÀY, NGỌC ĐẾ CÒN TỰ TẶNG TỎA HỒN BÍCH HUYẾT NGỌC, CHOTÊN KIA CẮT GIẤU, GIAO ĐẾN TRONG TAY NỮ NHÂN KIA HỘ THÂN, NÓI RÕ ĐÂY TẤT CẢ ĐỀU Ở TRONG KẾ HOẠCH NGỌC ĐẾ, NGỌC ĐẾ KHIẾN CHÚNG TA LÀM CÁI NHÂN VẬT BỒI CHƠI THÌ CŨNG THÔI ĐI, LẠI TRO MẮT THẤY CHÚNG TA BỊ HÀNH ĐỘNG CỦA NGƯỜI MÀ LÀM SỢ TỚI MỨC CƠ HỒ VỠ MẬT, CUỐI CÙNG MỚI ĐỂ CHO CHÚNG TA BIẾT LÀ KẾT CỤC NÀY.” Áo lam lão nhân thở dài thở ngắn, thật bị đùa oan uổng.

“Ài, thật ra thì ta là có thể thông cảm Ngọc đế lần này dụng tâm, nếu không phải như thế, làm sao có thể thu phục người nọ, thiên hạ này thì có thể như thế nào ổn định và hoà bình lâu dài? Ngọc đế vì thiên hạ thương sanh bình an suy nghĩ, thật có thể nói là dụng tâm lương khổ, lực lực so đo.” Áo bào tím lão nhân đổi lại góc độ nghĩ, đối với chuyện mình bị lừa, cũng liền thích hoà.

“NÓI CŨNG PHẢI, NGƯỜI NỌ CHỈ TƯ, KHÔNG CẦN ĐÁNG TIẾC, NGỌC ĐẾ CŨNG LÀ KHÔNG MUỐN LÃNG PHÍ NHÂN TÀI A!” Áo lam lão nhân vuốt râu dài bất đắc dĩ nói.

Lúc này hai người lơ đãng hướng Vân Đóa nhìn lại ——

Nam nhân kia đang hưởng lạc, mà đối tượng làm vui là một đôi nam nữ, nam trán đã ngốc, nữ lông mày cùng lông mũi toàn bộ cạo, hai người đang thống khổ ở rút ra đối lông chân phương.

Hai lão thấy, sờ sờ đỉnh đầu của mình, chòm râu cùng lông chân, một hồi run run, không khỏi nhìn nhau cười khổ.

Ngươi được đẩy Nam Cung Sách, ngươi được đẩy Công Tôn Mưu, chơi người như vậy, ngay cả hấn hai cái lão đầu cũng sợ nha!

“LAM LÃO ĐẦU, CHÚNG TA LÉN LÚT NÓI MỘT CHÚT, NGƯỜI NÓI NGỌC ĐẾ CÓ PHẢI LÀ THẬT HAY KHÔNG SỢ HẮN?”

“CÁI NÀY CÒN PHẢI NÓI SAO? THEO THEO Ý TA. NGƯỜI NÀY QUÝ THÂN, KHÔNG CÓ AI KHÔNG SỢ HẮN.”

Hai người lại một trận run run.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Thiên Tuyệt Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

